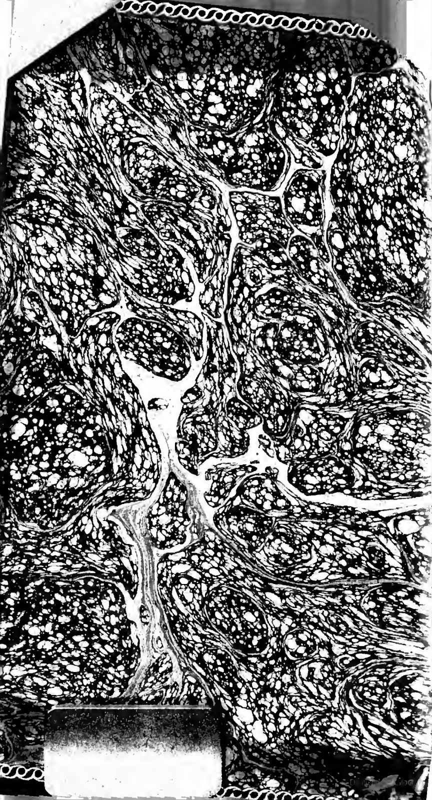
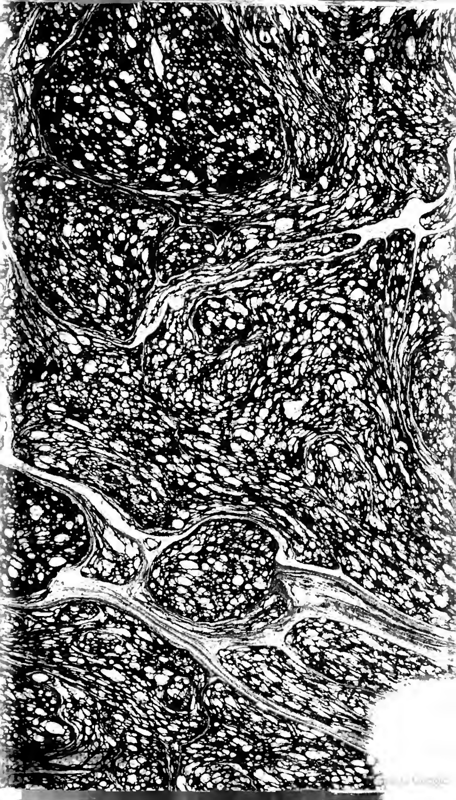

ΒΙΩΝΟΣ

ΚΑΙ

ΜΟΣΧΟΥ

ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ.

ILLUSTRABAT

ET

EMENDABAT

GILBERTUS WAKEFIELD.

LONDINI,

TYPIS T. BENSLEY.

ANNO M.DCC.XCV.

AD LECTOREM.

Bionis et Moschi, quæ ruinis temporum ſuperſunt, novis typis, ad novas formas effigiatis, fideliſſimè expreſſa, tibi, lector, in manum tradimus, et eo cultu munda, qui lautiſſimos poëtas vel oculis hominum elegantiorum commendare poterit. Hi duo ſanè, ut antiquam illam mirificè ſapiunt ſimplicitatem, ità ſunt inter auctores maximè perſpicuos habendi: nec tamèn, vel exſcriptorum vel editorum vitio, vel etiàm ſolâ diuturnitate, ſuis carebant corruptelis; quarum non nullæ luſerant ordinis primi criticos, et in hac editione, nî fallor, nunc primùm eluuntur. Prætereà, locos quosdam, ubi res integra relinquebatur, haùd incommodè illuſtratos ſperem; quamquàm Latinorum poëtarum imitationes non adhibui, niſi quæ alicubi meórum anteceſſorum in hoc munere defungendo diligentiam effugerint. Uſus ſum editionibus *Heſkini*, *Brunckii*, et *Valckenaeri*; quorum poſtremus, in anguſtiori hoc officio, non habuit ſatis ſpatii ad vires egregias ingenii ſui ac doctrinæ pro more exhibendas. Meleagri porrò Idyllium carminibus ejusdem argumenti comitem datum volui.

AD LECTOREM.

Doctorum conjecturas, natas infelicitèr, et nullam veri præ se ferentes similitudinem, sæpiùs dimisimus incastigatas; ne illorum gloriam imminutam velle, aut successu proprio nimiùm efferri, judicibus parùm candidis videremur. Fraudamus neminem, timemus neminem, invidemus nemini: doctrinarum quidèm copiâ cessuri multis, pluribus sagacitate, perpaucis verò diligentiâ. Si in hoc opusculo res benè cesserit, cæteros poëtas Græcos Latinosque, cum codicibus MSS. et vetustissimis impressis, in quantum comparari poterint, collatos, me spondeo haùd segnitèr aggressurum.

Certè Lucretii carminibus expoliendis labores improbos impendi, nocte dieque vigilatos; adeò ut sublimis vates ociùs prodire gestiat, à me non paucis illustratus, et infinitis mendis expurgatus: Ricardi porrò Bentleii notis nondùm vulgatis comitatus, et ad membranas exactus vetustiores; quarum una in *Academiæ Cantabriensis* bibliothecâ publicâ reponitur, et in Museo Britannico tres non spernendæ: sed an editor ejus vel mediocria vigiliarum suarum præmia sit laturus, vehementèr dubitat; et conclamare tantùm non paratus est, inter angustias rerum temporumque,

Frange, puer, calamos, et inanes desere Musas,
Et potiùs glandes rubicundaque collige corna:
Duc ad mulctra greges, et lac venale per urbem
Non tacitus porta: quid enim tibi fistula reddet,

AD LECTOREM.

Quo tutere famem? Certè mea carmina nemo,
Præter ab his scopulis ventosa remurmurat Echo.

Sed fortassè fuerit consultius μεγαλητορα θυμον alloqui; atque, ut leo Homereus caudâ αμφοτερωθεν εμαστιζετο, me fortitèr periculis omnibus opponere: ut, si deficiar viribus, spe perseverem tamèn.

Mihi sanè propositum est in hac editione et futuris, severiorem criticen cum hilariore consociatam exhibere; neque auctores, quibus famuler, illustrare minùs quàm emendare; ut tali facto jucundè simùl detineatur lector, et alatur fructuosè: ut habeant viri, quod profectus maturiores non aspernentur; juvenes autèm, quod cum delectatione quâdam erudiat paritèr, et accendat: mediam denique, quâ potui solertiâ, tenere viam inter siccam jejunitatem nonnullorum, et malè pinguem vulgarium enarratorum garrulitatem. Si verò sim affecutus id, quod improbo studio secutum esse præ me fero, eruditorum hominum ac candidorum sit judicium.

Me nimirùm, hominem solitarium et ακληρον, nullis intereà doctorum opibus adjutum, vel monendo, vel communicando, vel favendo denique, vires et animi tantùm non deserunt in hac immensâ vastitate fluctuantem;

. . . . . . maria undique, et undique cœlum.

Erat illud tempus, cùm studiorum meorum fœtus benevolè susciperet ACADEMIA CANTABRIGIENSIS;

neque de re literariâ, cui me totum confecravi, benè mereri cupientem, quondàm fuum, dedignaretur. Undè hæc igitùr *Almæ Matri* meæ in alumnum fuum mutatio voluntatis; et fuorum commodorum, non nifi ad doctrinam promovendam primitùs conceflorum, à me alienatus ufus? Nolui fcilicèt me *theologorum* ignavorum deliramentis diutiùs ludificari, aut *ecclefiafticæ* fervitutis vinculis illigari patientèr: nolui fcilicèt non profiteri nomen meum inter primos heroum magnanimorum, qui Luciferum Libertatis, regionibus *Gallicis* aufpicatiflimè exortum, gratulabundi falutatum currerent. Sed εν τυτω χαιρω, αλλα και χαρησομαι.

Nafcere, præque diem veniens, age, Lucifer, almum!

Hinc illæ lachrymæ. Quafi verò non fim potiùs amore theologorum noftrorum profequendus, qui ex meâ parte lactis, quod veræ prolis fuæ labris *Ecclefia* matercula immulget, fpontè et lubentèr cefferim; qui ad modicos herclè, fed perpetuos illos, nec fortunæ fubjectos protervitati, literarum fructus, undè undè decerpendos, haùd queribundus me receperim. Enimverò, quosdám, per moderationem atque indulgentiam, per beneficiorum præfidium, in fuorum civium præcordiis repofitorum, non fibi providere velle contra procellam ingruentem, et uno turbine, ut auguror, tam civi-

lem statum quàm ecclesiasticum violentèr correptuıram; et summoperè miramur, et ex animo dolemus:

Quantos heu! gemitus ipsi sibi, quantaque nobis
Vulnera, quas lacrimas peperere minoribus nostris!

Sunt autèm, et naturâ suaviùs compositi et emolliti Musis, qui *theologum* atque *politicum* præterire possint et oblivisci, neque aversantur tamèn *hominem*; propensissimis in me, et in studia mea, voluntatibus: quibus non verear accensere RICARDUM FARMER, Collegii Emanuelis custodem; virum, et variis et exquisitis literis refertissimum: qui codicem Statii, laudatum Bentleio ad Hor. epist. i. 6. 59. cum Lucani pervetusto, nupèr permisit mihi conferendum; et aliis hoc genere beneficiis propedièm, ut spero, me sibi devincturus est.

Intereà, ut revertar in viam, si quis omissos mihi graves, quos vocant, accentus, acutos, et circumflexos, emirabitur aut indignabitur; et se in illis commoditates quasdam molestiis typographicis compensaturas perspiçere confidit; non is sum, qui reformidem in hoc stadium descendere concertaturus. Hi tamèn sibi caveant, ne frivolam gloriolam velint falsæ scientiæ captare; et ineptiis patrocinentur, quo minùs ineptiis diuturnam operam impendisse videantur: nam, ut rhetoris prudentissimi verbis utar, "inculcatas pueris per-"suasiones" (et eas in primis, quæ reconditioris

eruditionis ſpecie blandiuntur) " non facilè mu-" taveris; quià nemo non didiciſſe mavult, quàm " discere." Ex defenſionibus *Foſteri Primattique*, ingenioſis utique et eruditis, nihil colligo, niſi quod controverſia de accentibus, ſi ſolidam ſpectes utilitatem, mera ſit grammaticorum queſtio; de quâ laborioſiùs agitantibus non melius reſponſum dederis, quàm carmine Catulliano:

Turpe eſt difficiles habere nugas,
Et ſtultus labor eſt ineptiarum.

Quantopere dolendum eſt vobis, doctorum chori! Latinam linguam his deliciis, melle quovis dulcioribus, carere!

Denique, lector, Virgilium meum jam dimiſit prelum; ſed non eſt animus bibliopolæ, cui laborem ſcilicèt illum ultimum addixerim, ut priùs evulgetur, quàm in urbem ex ſeceſſu ruris major hominum profluxerit frequentia. Vale!

E Muſeo meo prope
Londinum, die xx^{mo} Octobris.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

Ειδυλλιον α΄.

ΑΙΑΖΩ τον Αδωνιν· "Απωλετο καλος Αδωνις."
"Ωλετο καλος Αδωνις," επαιαζουσιν Ερωτες.
Μηκετι πορφυρεοις ενι φαρεσι, Κυπρι, καθευδε·
Εγρεο, δειλαια, κυανοστολε· και πλαταγησον
Σταθεα, και λεγε πασιν, "Απωλετο καλος Αδωνις."
Αιαζω τον Αδωνιν· επαιαζουσιν Ερωτες.
Κειται καλος Αδωνις επ' ωρεσι, μηρον οδοντι
Λευκω λευκον οδοντι τυπεις, και Κυπριν ανια
Λεπτον αποψυχων· το δε οἱ μελαν ειβεται αἱμα
Χιονεας κατα σαρκος· ὑπ' οφρυσι δ' ομματα ναρκη,
Και το ῥοδον φευγει τω χειλεος· αμφι δε τηνω
Θνασκει και το φιλαμα, το μη ποτε Κυπρις αφησει.
Κυπριδι μεν το φιλαμα και ου ζωοντος αρεσκει·
Αλλ' ουκ οιδεν Αδωνις, ὁ νιν θνασκοντ' εφιλασεν.
Αιαζω τον Αδωνιν· επαιαζουσιν Ερωτες.
Αγριον αγριον ἑλκος εχει κατα μηρον Αδωνις·

Μειζον δ' ἁ Κυθερεια φερει ποτικαρδιον ἑλκος.
Κεινον μεν περι παιδα φιλοι κυνες ωρυσαντο,
Και Νυμφαι κλαιεσιν Ορειαδες· ἁ δ' Αφροδιτα,
Λυσαμενα πλοκαμιδας, ανα δρυμως αλαληται,
Πενθαλεα, νηπεκ7ος, ασανδαλος· αἱ δὲ βατοι νιν
Σπερχομεναν κειροντι, και ἱερον αἱμα δρεπον7αι.
Οξυ δε κωκυεσα, δι' αγκεα μακρα φορειται,
Ασσυριον γοοωσα ποσιν, και παιδα καλευσα.
Αμφι δε νιν μελαν αἱμα παρ' ομφαλον ηωρειτο·
Σταθεα δ' εκ μηρω φοινισσετο· οἱ δ' ὑπομαζοι,
Χιονεοι το παροιθεν, Αδωνιδι πορφυροντο.
" Αι αι ταν Κυθερειαν," επαιαζεσιν Ερωτες·
Ωλεσε τον καλὸν ἀνδρα, συνωλεσεν ἱερον ειδος.
Κυπριδι μεν καλον ειδος, ὁτε ζωεσκεν Αδωνις·
Κατθανε δ' ἁ μορφα συν Αδωνιδι Κυπριδος, αι αι.
Ωρεα παντα λεγοντι, και αἱ δρυες, Αι τον Αδωνιν·
Και ποταμοι κλαιοντι τα πενθεα τας Αφροδιτας,
Και παγαι τον Αδωνιν εν ωρεσι δακρυοντι,
Ανθεα δ' εξ οδυνας ερυθαινεται· ἁ δε Κυθηρα
Παντας ανα κναμως, ανα παν ναπος, οικτρον αειδει,
Αι αι ταν Κυθερειαν· απωλετο καλος Αδωνις·
Αχω δ' αντεβοασεν, Απωλετο καλος Αδωνις.
Κυπριδος αινον ερωτα τις εκ εκλαυσεν αν; Αι αι.
Ὡς ιδεν, ὡς ενοασεν, Αδωνιδος ασχετον ἑλκος;
Ὡς ιδε φοινιον αἱμα μαραινομενῳ περι μηρῳ,
Παχεας αμπετασασα κινυρετο, Μεινον Αδωνι,
Δυσπο7με μεινον Αδωνι, πανυστατον ὡς σε κιχειω,
Ὡς σε περιπ7υξω, και χειλεα χειλεσι μιξω.

Εγρεο τυτθον, Αδωνι· το δ' αυ πυματον με φιλασον·
Τοσσυτον με φιλασον, όσον ζωη το φιλαμα·
Αχρις απο ψυχης ες εμον στομα, κεὶς εμον ἡπαρ,
Πνευμα τεον ρευσει, το δε σευ γλυκυ φιλτρον αμελξω,
Εκ δε πιω τον ερωτα· φιλαμα δε τυτο φυλαξω
Ὡς αυτον τον Αδωνιν· επει συ με, δυσμορε, φευγεις,
Φευγεις μακρον, Αδωνι, και οιχεαι εις Αχεροντα,
Και στυγνον βασιληα και αγριον· ἁ δε ταλαινα
Ζωω, και θεος εμμι, και ου δυναμαι σε διωκειν.
Λαμβανε, Περσεφονα, τον εμον ποσιν· εσσι γαρ αυτα
Πολλον εμευ κρεσσων· το δε παν καλον ες σε καταρρη.
Εμμι δ' εγω πανάποτμος, εχω δ' ακορεστον ανιην,
Και κλαιω τον Αδωνιν, ὁ μοι θανε, και σε φοβευμαι.
Θνασκεις, ω τριποθατε· ποθος δε μοι, ὡς οναρ, επτη.
Χηρη δ' ἁ Κυθερεια· κενοι δ' ανα δωματ' Ερωτες.
Σοι δ' ἁμα κεστος ολωλε· τι γαρ, τολμαρε, κυναγης;
Καλος εων, τοσσυτον εμηναο θηρσι παλαιειν;

Ὡδ' ολοφυρατο Κυπρις· επαιαζυσιν Ερωτες,
Αι αι ταν Κυθερειαν· απωλετο καλος Αδωνις.
Δακρυον ἁ Παφιη τοσον εκχεει· όσσον Αδωνις
Αἱμα χεει· τα δε παντα ποτι χθονι γιγνεται ανθη·
Αἱμα ροδον τικτει, τα δε δακρυα ταν ανεμωναν.

Αιαζω τον Αδωνιν· Απωλετο καλος Αδωνις.
Μηκετ' ενι δρυμοισι τον ανερα μυρεο, Κυπρι·
Εστ' αγαθα στιβας, εστιν Αδωνιδι φυλλας ἑτοιμα.
Λεκτρον εχει, Κυθερεια, το σον τοδε νεκρος Αδωνις·
Και νεκυς ων καλος εστι· καλος νεκυς, οἱα καθευδων.
Κατθεο νιν μαλακοις ενι φαρεσιν, οἱς ενιαυεν·

Οἱς μετα σευ ανα νυκτα τὸν ἱερον ὕπνον εμοχθη,
Παγχρυσῳ κλιντηρι· ποθει και στυγνον Αδωνιν.
Βαλλε δε νιν στεφανοισι και ανθεσι· παντα συν αυτῳ,
Ὡς τηνος τεθνακε, και ανθεα πανΤ' εμαρανθη.
Ῥαινε δε νιν Συριοισιν αλειφασι, ῥαινε μυροισιν·
Ολλυσθω μυρα παντα, το σον μυρον ωλεΤ' Αδωνις.
Κεκλιται ἁβρος Αδωνις εν εἱμασι πορφυρεοισιν·
Αμφι δε νιν κλαιοντες αναστεναχευσιν Ερωτες,
Κειραμενοι χαιτας επ' Αδωνιδι· χὼ μεν οιστως,
Ὁς δ' επι τοξον εβαιν', ὁς δ' ευπτερον αγε φαρετρην·
Χὼ μεν ελυσε πεδιλον Αδωνιδος, ὁς δε λεβητι
Χρυσειῳ φορεησιν ὑδωρ, ὁ δε μηρια λουει·
Ὁς δ' οπιθε πτερυγεσσιν αναψυχει τον Αδωνιν.

"Αι αι ταν Κυθερειαν," επαιαζευσιν Ερωτες.
Εσβεσε λαμπαδα πασαν επι φλιαις Ὑμεναιος,
Και στεφος εξεπετασσε γαμηλιον· ουκ ετι δ' Ὑμαν,
Ὑμαν ουκ ετ' αειδομενον μελος, ᾳδεται αι αι·
Αι αι και τον Αδωνιν ετι πλεον, η Ὑμεναιος,
Αἱ Χαριτες κλαιοντι, τον υἱεα τω Κινυραο·
Ωλετο καλος Αδωνις, εν αλληλῃσι λεγοισαι·
Αι αι δ' οξυ λεγοντι πολυ πλεον ἠ τυ Διωνα.
Και Μοισαι τον Αδωνιν ανακλαιευσιν, Αδωνιν
Καλον επαειδευσιν· ὁ δε σφισιν ουκ επακουει·
Ου μαν, ουκ εθελει· κωρα γε νιν ουκ απολυει.

Ληγε γοων, Κυθερεια, το σημερον· ισχεο κομμων·
Δει σε παλιν κλαυσαι, παλιν εις ετος αλλο δακρυσαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

ΙΞΕΥΤΑΣ ετι κωρος, εν αλσεϊ δενδραεντι
Ορνεα θηρευων, τον αποτροπον ειδεν Ερωτα
Ἑσδομενον πυξοιο ποτι κλαδον· ὡς δ' ενοασε,
Χαιρων ὡνεκα δη μεγα φαινεται ορνεον αυτῳ,
Τως καλαμως αμα παντας επ' αλλαλοισι συναπτων,
Τα και τα τον Ερωτα μεταλμενον αμφεδοκευε.
Χὡ παις, ασχαλαων ενεχ' οἱ τελος ουδεν απαντη,
Τως καλαμως ῥιψας, ποτ' αροτρεα πρεσβυν ἱκανεν,
Ὁς νιν τανδε τεχναν εδιδαξατο· και λεγεν αυτῳ,
Και οἱ δειξεν Ερωτα καθημενον· αυταρ ὁ πρεσβυς
Μειδιοων κινησε καρη, και αμειβετο παιδα·
Φειδεο τας θηρας, μηδ' ες τοδε τὠρνεον ερχευ.
Φευγε μακραν· κακον εντι το θηριον· ολβιος εσσῃ
Εις ὁ κα μη νιν ἑλῃς· ην δ' ανερος ες μετρον ενθῃς,
Οὑτος, ὁ νυν φευγων και απαλμενος, αυτος αφ' αὑτω,
Ενθων εξαπινας, κεφαλαν επι σειο καθιξει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Α ΜΕΓΑΛΑ μοι Κυπρις εφηβωοντι παρεστα,
Νηπιαχον τον Ερωτα καλας εκ χειρος αγοισα,
Ες χθονα νευσταζοντα· τοσον δε μοι εφρασε μυθον·
Μελπειν μοι, φιλε βωτα, λαβων τον Ερωτα διδασκε.

Ως λεγε, χ᾽ ἁ μεν απηνθεν· εγω δ᾽, ὁσα βωκολιασδον
Νηπιος, ὡς εθελοντα μαθειν τον Ερωτα διδασκον·
Ὡς εὑρε πλαγιαυλον ὁ Παν, ὡς αυλον Αθανα,
Ὡς χελυν Ἑρμαων, κιθαριν ὡς ἁδυς Απολλων.
Ταυτα νιν εξεδιδασκον, ὁ δ᾽ ουκ εμπασδετο μυθων·
Αλλα μοι αυτος αειδεν ερωτυλα, και μ᾽ εδιδασκε
Θνατων τ᾽ αθανατων τε ποθους, και ματερος εργα.
Κ᾽ηγων εκλαθομαν μεν ὁσων τον Ερωτα διδασκον,
Ὁσσα δ᾽ Ερως μ᾽ εδιδαξεν ερωτυλα, παντ᾽ εδιδαχθην.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ΄.

ΤΑΙ Μοισαι τον Ερωτα τον αγριον ϐ φοβεονται,
Εκ θυμω δε φιλευντι, και εκ ποδος αυτῳ ἑπονται·
Κ᾽ ην μεν αρα ψυχαν τις εχων ανεραστον αειδη,
Τηνον ὑπεκφευγοντι, και ουκ εθελοντι διδασκειν·
Ην δε νοον τις Ερωτι δονευμενος ἁδυ μελισδη,
Ες τηνον μαλα πασαι επειγομεναι προρεοντι.

Μαρτυς εγων, ὁτι μυθος ὁδ᾽ επλετο πασιν αλαθης·
Ην μεν γαρ βροτον αλλον, η αθανατον τινα, μελπω,
Βαμβαινει μευ γλωσσα, και ὡς παρος ουκ ετ᾽ αειδει·
Ην δ᾽ αυτ᾽ ες τον Ερωτα και ες Λυκιδαν τι μελισδω,
Και τοκα μοι χαιροισα δια στοματος ρεη ῳδα.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε΄.

ΟΥΚ οιδ᾽, ουδ᾽ επεοικεν, ἁ μη μαθομεν, πονεεσθαι.
Ει μοι καλα πελει τα μελυδρια, και ταδε μενα
Κυδος εμοι θησοντι τα μοι παρος ωπασε Μοισα·
Ει δ᾽ ουχ ἁδεα ταυτα, τι μοι πολυ πληονα μοχθην;
Ει μεν γαρ βιοτω διπλοον χρονον αμμιν εδωκεν
Η Κρονιδας, η Μοιρα πολυτροπος, ὡςτ᾽ ανυεσθαι
Τον μεν ες ευφροσυναν και χαρματα, τον δ᾽ ενι μοχθω·
Ην ταχα μοχθησαντι ποθ᾽ ὑστερον εσθλα δεχεσθαι.
Ει δε θεοι κατενευσαν ἑνα χρονον ες βιον ενθειν
Ανθρωποις, και τονδε βραχυν και μηονα παντων,
Ες ποσον, α δειλοι, καματως κ᾽ εις εργα πονευμες;
Ψυχαν δ᾽ αχρι τινος ποτι κερδεα και ποτι τεχνας
Βαλλομες, ἱμειροντες αει πολυ πληονος ολβω;
Λαθομεθ᾽ η αρα παντες ὁτι θνατοι γενομεσθα,
Χ᾽ ὡς βραχυν εκ Μοιρας λαχομες χρονον;—

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ και ΜΥΡΣΩΝ.

Ειδυλλιον στ΄.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ.

ΕΙΑΡΟΣ, ω Μυρσων, η χειμαῖος, η φθινοπωρω,
Η θερεος, τι τοι ἁδυ; τι δε πλεον ευχεαι ενθειν;
Η θερος, ἁνικα παντα τελειεται ὁσσα μογευμες;

Η γλυκερον φθινοπωρον, ὅτ' ανδρασι λιμος ελαφρα;
Η και χειμα δυςεργον; επει και χειματι πολλοι
Θαλπομενοι θελγονται αεργειῃ τε και οκνῳ;
Η τοι καλον εαρ πλεον ευαδεν; ειπε, τι τοι φρην
Αἱρειται; λαλεειν γαρ επετραπεν ἁ σχολα αμμιν.

ΜΥΡΣΩΝ.

Κρινειν ουκ επεοικε θεηΐα εργα βροτοισι·
Παντα γαρ ἱμερα ταυτα, και ἁδεα· σευ δε ἑκατι
Εξερεω, Κλεοδαμε, το μοι πελεν ἁδιον αλλων.
Ουκ εθελω θερος ημεν, επει τοκα μ' ἁλιος οπτῃ·
Ουκ εθελω φθινοπωρον, επει νοσον ὡρια τικτει·
Ουλον χειμα φερειν, νιφετον κρυμνον τε, φοβευμαι.
Ειαρ εμοι τριποθατον ὁλῳ λυκαβαντι παρειη,
Ἁνικα μητε κρυος, μηθ' ἁλιος, αμμε βαρυνει.
Ειαρι παντα κυει· παντ', ειαρος, ἁδεα βλαστη·
Χ' ἁ νυξ ανθρωποισιν ισα, και ὁμοιϊος αως.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ και ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

Ειδυλλιον ϛ'.

ΜΥΡΣΩΝ, ΛΥΚΙΔΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ.

ΛΗιΣ νυ τι μοι, Λυκιδα, Σικελον μελος ἁδυ λιγαινειν,
Ἱμεροεν, γλυκυθυμον, ερωτικον· οἱον ὁ Κυκλωψ
Αεισε Πολυφαμος επ' αϊονι Γαλατειᾳ;

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Κὴν μοι συρισδεν, Μυρσων, φιλον· αλλα τι μελψω;

ΜΥΡΣΩΝ.

Σκυριον, ω Λυκιδα, ζαλω μελος, αδυν ερωτα,
Λαθρια Πηλειδαο φιλαματα, λαθριον ευναν·
Πως παις εσσατο φαρος, ὁκως δ' εψευσατο μορφαν,
Χ' ὡπως εν κωραις Λυκομηδισιν, ἀβρα λεγοισα,
Κηλησε τον απλατον Αχιλλεα Δηϊδαμεια.

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Ἁρπασε ταν Ἑλεναν ποθ' ὁ βωκολος, αγε δ' ες Ιδαν,
Οινωνῃ κακον αλγος· εχωσατο δ' ἁ Λακεδαιμων,
Παντα δε λαον αγειρεν Αχαϊκον· (ουδε τις Ἑλλην,
Ουτε Μυκηναιων, ουτ' Ηλιδος, ουτε Λακωνων,
Μεινεν ἑον κατα δωμα) φερων δυςδαιμον' αρηα.
Λανθανε δ' εν κωραις Λυκομηδισι μονος Αχιλλευς·
Ειρια δ' ανθ' ὁπλων εδιδασκετο, και χερι λευκᾳ
Παρθενικον κοπον ειχεν· εφαινετο δ' ἠϋτε κωρα·
Και γαρ ισον τηναις θηλυνετο, και τοσον ανθος
Χιονεαις πορφυρε παρηϊσι· και το βαδισμα
Παρθενικης εβαδιζε, κομας δ' επυκαζε καλυπτρῃ·
Θυμον δ' ανερος ειχε, και ανερος ειχεν ερωτα.
Εξ αους δ' επι νυκτα παριζετο Δηϊδαμειᾳ·
Και ποτε μεν κεινας εφιλη χερα, πολλακι δ' αυτας
Σταμονα καλον αειρε, τα δαιδαλα δ' ατρι' επῄνη.
Ησθιε δ' ουκ αλλᾳ συν ὁμαλακι· παντα δ' εποιη,
Σπευδων κοινον ες ὑπνον· ελεξε νυ και λογον αυτᾳ·
Αλλαι μεν κνωσσοισι συν αλληλαισιν αδελφαι,
Αυταρ εγω μονα, μουνα συ δε, νυμφα, καθευδεις·

Αἱ δυο παρθενικαι συνομαλικες, αἱ δυο καλαι·
Αλλα μοναι κατα λεκτρα καθευδομες· ἁδε πονηρα
Νυσσα γαρ, ἁδ᾽ ολοα, με κακως απο σειο μερισδει.
Ου γαρ εγω σεο. —

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η΄.

ἙΣΠΕΡΕ, τας ερατας χρυσεον φαος Αφρογενηας·
Ἑσπερε, κυανεας ἱερον, φιλε, νυκτος αγαλμα,
Τοσσον αφαυροτερος μηνας, ὁσον εξοχος αστρων,
Χαιρε, φιλος· και μοι, ποτι ποιμενα κωμον αγοντι,
Αντι σελαναιας τυ διδοι φαος· ὡνεκα τηνα,
Σαμερον αρχομενα, ταχιον δυεν. ουκ επι φωραν
Ερχομαι, ουδ᾽ ἱνα νυκτος ὁδοιπορεοντ᾽ ενοχλησω,
Αλλ᾽ εραω· καλον δε τ᾽ ερασσαμενῳ συνερασθαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ θ΄.

ἉΜΕΡΕ Κυπρογενηα, Διος τεκος ηδε Θαλασσας,
Τιπ͂ε τοσον θνατοισι, και αθανατοισι χαλεπ͂εις;
Τυτθον εφαν· τι νυ τοσσον απεχθεο, και τινος, αυδα,
Ταλικον ὡς παντεσσι κακον τον Ερωτα τεκηαι,
Αγριον, αστοργον, μορφᾳ νοον ουδεν ὁμοιον;
Ες τι δε νιν π͂λανον, και ἑκαβολον, ωπασας ἡμιν;
Ὡς μη, πικρον εοντα, δυναιμεθα τηνον αλυξαι;

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ι'.

ΟΛΒΙΟΙ οἱ φιλεοντες, επαν ισον αντεραωντι.
Ολβιος ἠν Θασευς τω Πειριθοω παρεοντος,
Ει και αμειλικτοιο κατηλυθεν εις Αϊδαο.
Ολβιος ἠν χαλεποισιν εν Αξεινοισιν Ορεστας,
Οὑνεκα οἱ ξυνας Πυλαδας ἀρητο κελευθας.
Ην μακαρ Αιακιδας, ἑταρω ζωοντος, Αχιλλευς·
Ολβιος ἠν θνασκων, ὁτι οἱ μορον αινον αμυνε.

ΕΙΣ ΎΑΚΙΝΘΟΝ.

ια'.

ΑΜΦΑΣΙΑ τον Φοιβον ἑλε τόσον αλγος εχοντα.
Διζετό φαρμακα παντα, σοφαν δ' επεβωσατο Τεχναν·
Χριε δ' αμβροσιη, και νεκταρι χριεν, ἁπασαν
Ωτειλαν· Μοιραισι δ' αναλθεα φαρμακα παντα.

ιϐ'.

ΟΥ καλον, ω φιλε, παντα λογον ποτι τεκτονα φοιτην,
Μηδ' επι παντ' αλλω χρεος ισχεμεν· αλλα και αυτος
Τεχνασθαι συριγγα· πελει δε τοι ευμαρες εργον.

ιγ'.

ΜΟΙΣΑΣ Ερως καλεοι, Μοισαι τον Ερωτα φεροιεν·
Μολπαν ται Μοισαι μοι αει ποθεοντι διδοιεν,
Ταν γλυκεραν μολπαν, τας φαρμακον ἁδιον ουδεν.

ιδ'.

ΕΚ θαμινης ῥαθαμιγγος, ὁκως λογος, αιες ιοισας,
Χ' ἁ λιθος ες ῥωχμον κοιλαινεται.—

ιε'.

ΑΥΤΑΡ εγων βασευμαι εμαν ὁδον, ες το καταντες
Τηνο, ποτι ψαμαθον τε και ηϊονα, ψιθυρισδων,
Λισσομενος Γαλατειαν απηνεα· τας δε γλυκειας
Ελπιδας ὑστατιω μεχρι γηραος ουκ απολειψων.

ιστ'.

ΜΗΔΕ λιπῃς μ' αγεραστον· επην χ' ὡ Φοιβος αειδειν
Μισθον εδωκε· ποιη δε τα πραγματα κρεσσονα τιμα.

ιζ'.

ΜΟΡΦΑ θηλυτερῃσι πελει καλον, ανερι δ' αλκα.

ΤΕΛΟΣ.

ΜΟΣΧΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Ειδυλλιον α'.

Α ΚΥΠΡΙΣ τον Ερωτα τον ὑιεα μακρον εβωστρη·
Ει τις ενι τριοδοισι πλανωμενον ειδεν Ερωτα,
Δραπετιδας εμος εστιν· ὁ μανυτας γερας ἑξει·
Μισθος τοι, το φιλαμα το Κυπριδος· ην δ' αγαγης νιν,
Ου γυμνον το φιλαμα, τι δ', ω ξενε, και πλεον ἑξεις.
Εστι δ' ὁ παις περισαμος· εν εικοσι πασι μαθοις νιν.
Χρωτα μεν ȣ λευκος, πυρι δ' ικελος· ομματα δ' αυτω
Δριμυλα και φλογοεντα· κακαι φρενες, ἁδυ λαλημα·
Ου γαρ ισον νοεη και φθεγγεται· ὡς μελι, φωνα·
Εν δε χολα νοος εστιν· αναμερος, ηπεροπευτας,
Ουδεν αλαθευων, δολιον βρεφος, αγρια παισδει.
Ευπλοκαμον το καρανον, εχει δ' ιταμον το προσωπον·
Μικκυλα μεν τηνω τα χερυδρια, μακρα δε βαλλει·
Βαλλει κεἰς Αχεροντα, και εις αϊδεω βασιληα.
Γυμνος μεν το γε σωμα, νοος δε οἱ εμπεπυκασται·
Και πτεροεις, ὡς ορνις, εφιπταται, αλλοτ' επ' αλλως,

Ανερας, ηδε γυναικας· επι σπλαγχνοις δε καθηται.
Τοξον εχει μαλα βαιον, ὑπερ τοξω δε βελεμνον·
Τυτθον ἑοι το βελεμνον, ες αιθερα δ' αχρι φορειται·
Και χρυσεον περι νωτα φαρετριον, ενδοθι δ' εντι
Τοι πικροι καλαμοι, τοις πολλακι κ᾽ημε τιτρωσκει.
Παντα μεν αγρια, παντα· πολυ πλειον δ' ἑοι αυτῳ
Βαια λαμπας εοισα τον ἁλιον αυτον αναιθει.
Ην τυ γ' ἑλῃς τηνον, δαμασας αγε· μηδ' ελεησῃς.
Κ᾽ην ποτ' ιδῃς κλαιοντα, φυλασσεο μη σε πλανησῃ·
Κ᾽ην γελαῃ, τυ νιν ἑλκε· και, ην εθελῃ σε φιλασαι,
Φευγε· κακον το φιλαμα, τα χειλεα φαρμακοεντα.
Ην δε λεγῃ· Λαβε ταυτα, χαριζομαι ὁσσα μοι ὁπλα·
Μη τι θιγῃς· πλανα δωρα· τα γαρ πυρι παντα βεβαπται.

ΕΥΡΩΠΗ.

Ειδυλλιον β'.

ΕΥΡΩΠΗι ποτε Κυπρις επι γλυκυν ἡκεν ονειρον,
Νυκτος ὁτε τριτατον λαχος ἱσταται, εγγυθι δ' ηως·
Ὑπνος ὁτε γλυκιων μελιτος βλεφαροισιν εφιζων,
Λυσιμελης, πεδαᾳ μαλακῳ κατα φαεα δεσμῳ·
Ευτε και ατρεκεων ποιμαινεται εθνος ονειρων.
Τημος, ὑπωροφιοισιν ενικνωσσουσα δομοισι,
Φοινικος θυγατηρ, ετι παρθενος, Ευρωπεια,
Ωϊσατ' ηπειρους δοιας περι ἑιο μαχεσθαι,
Ασιαδ', αντιπερην τε· φυην δ' εχον οἱα γυναικες.

Των δ', ἡ μεν ξεινης μορφην εχεν· ἡ δ' αρ' εωκει
Ενδαπιη, και μαλλον ἑης περιΐσχετο κουρης·
Φασκε δ', ὡς μιν ετικτε, και ὡς ατιτηλε μιν, αυτη.
Ἡ δ' ἑτερη, κρατερησι βιαζομενη παλαμησιν,
Ειρυεν ουκ αεκουσαν· επει φατο μορσιμον ειναι
Εκ Διος αιγιοχου γερας εμμεναι Ευρωπειην.
Ἡ δ' απο μεν στρωτων λεχεων θορε δειμαινουσα,
Παλλομενη κραδιην· το γαρ, ὡς ὑπαρ, ειδεν ονειρον·
Ἑζομενη δ' επι δηρον ακην εχεν, αμφοτερας δε
Εις ετι πεπταμενοισιν εν ομμασιν ειχε γυναικας.
Οψε δε δη μαλ' επειτ' ανενεικατο παρθενος αυδην·
Τις μοι τοιαδε φασματ' επουρανιων προΐηλε;
Ποιοι με στρωτων λεχεων ὑπερ εν θαλαμοισιν,
Ἡδυ μαλα κνωσσουσαν, ανεπτοιησαν ονειροι;
Τις δ' ην ἡ ξεινη, την εισιδον ὑπνωουσα;
Ὡς μ' εβαλε κραδιην κεινης ποθος! ὡς με και αυτη
Ασπασιως ὑπεδεκτο, και ὡς σφετερην ιδε παιδα!
Αλλα μοι εις αγαθον μακαρες κρινειαν ονειρον.
Ὡς ειπουσ', ανορουσε· φιλας δ' επεδιζεθ' ἑταιρας,
Ἡλικας, οιετεας, θυμηρεας, ευπατερειας·
Τῃσιν αει συναθυρεν, ὁτ' ες χορον εντυναιτο·
Η ὁτε φαιδρυνοιτο χροα προχοαισιν αναυρου·
Η ὁποτ' εκ λειμωνος εϋπνοα λειρια κερσοι.
Ται δε οἱ αιψα φαανθεν· εχον δ' εν χερσιν, ἑκαστη,
Ανθοδοκον ταλαρον· ποτι δε λειμωνας εβαινον
Αγχιαλους, ὁθι τ' αιεν ὁμιλαδον ηγερεθοντο,
Τερπομεναι ῥοδεῃ τε φυῃ και κυματος ηχῃ.
Αυτη δε χρυσεον ταλαρον φερεν Ευρωπεια,

Θηητον, μεγα θαυμα, μεγαν πονον Ἡφαιστοιο,
Ὁν Λιβυη πορε δωρον, ὁτ' ες λεχος Εννοσιγαιυ
Ηϊεν· ἡ δε πορε περικαλλεϊ Τηλεφαεσση,
Ἡτε οἱ αἱματος εσκεν· ανυμφῳ δ' Ευρωπειη
Μητηρ Τηλεφαεσσα περικλυτον ωπασε δωρον,
Εν τῳ δαιδαλα πολλα τετευχατο μαρμαιροντα.

Εν μεν εην, χρυσοιο τετυγμενη, Ιναχις Ιω,
Εις ετι πορτις εουσα, φυην δ' ουκ ειχε γυναικος·
Φοιταλεη δε ποδεσσιν εφ' ἁλμυρα βαινε κελευθα,
Νηχομενῃ ικελη· κυανη δ' ετετυκτο θαλασσα.
Δοιοι δ' ἑστασαν ὑψου επ' οφρυος αιγιαλοιο
Φωτες αολληδην· θηευντο δε ποντοπορον βουν.
Εν δ' ην Ζευς, επαφωμενος ηρεμα χειρι θεειῃ
Πορτιος Ιναχιης· την ἑπλαπορῳ παρα Νειλῳ
Εκ βοος ευκεραοιο παλιν μεταμειβε γυναικα.
Αργυρεος μεν εην Νειλυ ῥοος· ἡ δ' αρα πορτις,
Χαλκειη· χρυσυ δε τετυγμενος αυτος εην Ζευς.
Αμφι δε, δινηεντος ὑπο στεφανην ταλαροιο,
Ἑρμειης ησκητο· πελας δε οἱ εκτετανυστο
Αργος, ακοιμητοισι κεκασμενος οφθαλμοισι.
Τοιο δε φοινηεντος αφ' αἱματος εξανατελλων
Ορνις, αγαλλομενος πτερυγων πολυανθεϊ χροιῃ,
Ταρσον αναπλωσας ὡς ει τε τις ωκυαλος νηυς,
Χρυσειου ταλαροιο περισκεπε χειλεα ταρσοις.
Τοιος εην ταλαρος περικαλλεος Ευρωπειης.

Αἱ δ', επει ουν λειμωνας εσηλυθον ανθεμοεντας,
Αλλαι επ' αλλοιοισι τοτ' ανθεσι θυμον ετερπον.
Των ἡ μεν ναρκισσον εϋπνοον, ἡ δ' ὑακινθον,

Ἡ δ' ιον, ἡ δ' ἑρπυλλον απαινυτο· πολλα δ' εραζε
Λειμωνων εαροτρεφεων πιπ7εσκε πετηλα.
Αἱ δ' αυτε ξανθοιο κροκε θυοεσσαν εθειρην
Δρεπ7ον εριδμαινεσαι· αταρ μεση εστη ανασσα
Αγλαΐην πυρσοιο ροδε χειρεσσι λεγεσα,
Οἷα περ εν Χαριτεσσι διεπρεπεν Αφρογενεια.
Ου μεν δηρον εμελλεν επ' ανθεσι θυμον ιαινειν,
Ουδ' αρα παρθενικην μιτρην αχραντον ερυσθαι.
Η γαρ δη Κρονιδης, ὡς μιν φρασαθ', ὡς εϐεϐλητο
Θυμον, ανωϊστοισιν ὑποδμηθεις βελεεσσι
Κυπριδος, ἡ μενη δυναται και Ζηνα δαμασσαι.
Δη γαρ, αλευομενος τε χολον ζηλημονος Ἡρης,
Παρθενικης τ' εθελων αταλον νοον εξαπατησαι,
Κρυψε θεον, και τρεψε δεμας, και γιγνετο ταυρος·
Ουχ οἷος σταθμοις ἐνι φερϐεται, ουδε μεν οἷος
Ωλκα διατμησσει, συρων ευκαμπες αροτρον·
Ουδ' οἷος ποιμνης επιϐοσκεται, ουδε μεν οἷος
Ὁς τις ὑποδμηθεις ερυει πολυφορτον απηνην.
Τε δ' η τοι το μεν αλλο δεμας ξανθοχροον εσκε,
Κυκλος δ' αργυφεος μεσσω μαρμαιρε μετωπω,
Οσσε δ' ὑπεγλαυσσεσκε, δι' ἱμερον αστραπ7οντε·
Ισα τ' επ' αλληλοισι κερα ανετελλε καρηνε,
Αντυγος ἡμιτομε κεραης ἁτε κυκλα σεληνης.
Ηλυθε δ' ες λειμωνα· και ουκ εφοϐησε φαανθεις
Παρθενικας· πασησι δ' ερως γενετ' εγγυς ἱκεσθαι,
Ψαυσαι θ' ἱμερτοιο βοος, τε απ' αμϐροτος οδμη
Τηλοθι και λειμωνος εκαινυτο λαρον αϋτμην.
Στη δε ποδων προπαροιθεν αμυμονος Ευρωπειης,

Και οἱ λιχμαζεσκε δερην, κατεθελγε δε κορρην.
Ἡ δε μιν αμφαφαασκε, και ηρεμα χειρεσιν αφρον
Πολλον απο στοματων απεμοργνυτο, και κυσε ταυρον.
Αυταρ ὁ μειλιχιον μυκησατο· φαιης κ' αυλου
Μυγδονιε λιγυν ηχον ανηπυοντος ακεειν.
Ωκλασε δε προ ποδοιϊν· εδερκετο δ' Ευρωπειην,
Αυχεν' επιστρεψας· και οἱ πλατυ δεικνυε νωτον.
Ἡ δε βαθυπλοκαμοισι μετεννεπε παρθενικησι·
Δευθ', ἑταραι φιλιαι και ὁμηλικες, οφρ' επι τῳδε
Ἑζομεναι ταυρῳ τερπωμεθα· δη γαρ ἁπασας
Νωτον ὑποστορεσας αναδεξεται, οἱα τε νηῢς.
Πρηῢς ὁδ' εισιδεειν και μειλιχος, ουδε τι ταυροις
Αλλοισι προσεοικε· νοος δε οἱ, ηΰτε φωτος,
Αισιμος αμφιθεει, μενης δ' επιδευεται αυδης.
Ὡς φαμενη, νωτοισιν εφιζανε μειδιοωσα·
Αἱ δ' αλλαι μελλεσκον· αφαρ δ' απεπηλατο ταυρος,
Ἡν θελεν ἁρπαξας· ωκυς δ' επι ποντον ἱκανεν.
Ἡ δε μεταστρεφθεισα φιλας καλεεσκεν ἑταιρας,
Χειρας ορεγνυμενη· ται δ' ουκ εδυναντο κιχανειν.
Ακταων δ' επιβας προσσω θεεν, ηΰτε δελφις.
Νηρεϊδες δ' ανεδυσαν ὑπ' εξ ἁλος· αἱ δ' αρα πασαι,
Κητειοις νωτοισιν εφημεναι, αμφεχεοντο.
Και δ' αυτος βαρυδεπος ὑπειρ ἁλος Εννοσιγαιος,
Κυμα κατιθυνων, ἁλιης ἡγειτο κελευθε,
Αυτοκασιγνητῳ· τοι δ' αμφι μιν ηγερεθοντο
Τριτωνες, ποντοιο βαθυρροε αυλητηρες,
Κοχλοισι ταναοις γαμιον μελος ηπυοντες.
Ἡ δ' αρ', εφεζομενη Ζηνος βοεοις επι νωτοις,

Τῃ μεν εχε ταυρȣ δολιχον κερας, εν χερι δ' αλλῃ
Ειρυε πορφυρεας κολπȣ πλυχας, οφρα γε μη πω
Δευοι εφελκομενον πολιης ἁλος ασπετον ὑδωρ.
Κολπωθη δ' ανεμοισι πεπλος βαθυς Ευρωπειης,
Ἱστιον οἱα τε νηος· ελαφριζεσκε δε κερην.
Ἡ δ', ὁτε δη γαιης απο πατριδος ηεν ανευθε,
Φαινετο δ' ουτ' ακτη τις ἁλιρροθος, ουτ' ορος αιπυ,
Αλλ' αηρ μεν ὑπερθεν, ενερθε δε ποντος απειρων,
Αμφι ἑ παπ̓ηνασα, τοιην ανενεικατο φωνην·

Πῃ με φερεις, θεοταυρε; τις επλεο; πως δε κελευθον
Αργαλεοισι ποδεσσι διερχεαι, ουδε θαλασσαν
Δειμαινεις; νηυσι γαρ επιδρομος εστι θαλασσα
Ωκυαλοις, ταυροι δ' ἁλιην τρομεȣσιν αταρπον.
Ποιον σοι ποτον ἡδυ, τις εξ ἁλος εσσετ' εδωδη;
Η ῥα τις εσσι θεος; τι θεοις απεοικοτα ῥεζεις;
Ουθ' ἁλιοι δελφινες επι χθονος, ουτε τι ταυροι
Εν ποντῳ στειχȣσι· συ δε χθονα, και κατα ποντον
Αβροχος, αϊσσεις· χηλαι δε τοι εισιν ερετμα.
Η ταχα και, γλαυκης ὑπερ ηερος ὑψοσ' αερθεις,
Εικελος αιψηροισι ποτησεαι οιωνοισιν.
Οι μοι, εγω μεγα δη τι δυςαμμορος, ἡ ῥα τε δωμα
Πατρος αποπρολιπȣσα, και ἑσπομενη βοϊ τῳδε,
Ξεινην ναυτιλιην εφεπω, και πλαζομαι οιη.
Αλλα συ μοι, μεδεων πολιης ἁλος, Εννοσιγαιε,
Ἱλαος αντιασειας· εελπομαι εισοραασθαι
Τονδε κατιθυνοντα πλοον προκελευθον εμειο·
Ουκ αθεει γαρ ταυτα διερχομαι ὑγρα κελευθα.

Ὡς φατο· την δ' ὡδε προςεφωνεεν ευρυκερως βȣς·

Θαρσει, παρθενικη· μη δειδιθι ποντιον οιδμα.
Αυτος τοι Ζευς ειμι, και εγγυθεν ειδομαι ειναι
Ταυρος· επει δυναμαι γε φανημεναι ὁ τἰι θελοιμι.
Σος δε ποθος μ' ενεηκε τοσην ἁλα μετρησασθαι
Ταυρῳ εειδομενον· Κρητη δε σε δεξεται ηδη,
Ἡ μ' εθρεψε και αυτον, ὁπη νυμφηϊα σειο
Εσσεται· εξ εμεθεν δε κλυτους φιτυσεαι υἱας,
Οἱ σκηπτουχοι ἁπασιν επιχθονιοισιν εσονται.

Ὡς φατο· και τετελεστο τα περ φατο· φαινετο μεν δη
Κρητη, Ζευς δε παλιν ἑτερην ανελαζετο μορφην·
Λυσε δε οἱ μιτρην· και οἱ λεχος εντυον Ὡραι.
Ἡ δε, παρος κουρη, Ζηνος γενετ' αυτικα νυμφη·
Και Κρονιδῃ τεκνα τικτε, και αυτικα γινετο μητηρ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ
ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

Ειδυλλιον γ'.

ΑΙΛΙΝΑ μοι στοναχειτε, ναπαι· και Δωριον ὑδωρ,
Και ποταμοι, κλαιοιτε τον ἱμεροεντα Βιωνα·
Νυν, φυτα, μοι μυρεσθε κατ' αλσεα· νυν γοαοισθε,
Ανθεα, νυν στυγνοισιν αποπνειοιτε κορυμβοις·
Νυν, ῥοδα, φοινισσεσθε τα πενθιμα, νυν ανεμωνα·
Νυν, ὑακινθε, λαλει τα σα γραμματα, και πλεον αι αι
Λαμβανε σοις πεταλοισι· καλος τεθνακε μελικτας.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Αδονες, αἱ πυκινοισιν οδυρομεναι ποτι φυλλοις,
Ναμασι τοις Σικελοις αγγειλατε τας Αρεθοισας,
Ὁτ̓ι Βιων τεθνακεν ὁ βωκολος· ὁτ̓ι συν αυτῳ
Και το μελος τεθνακε, και ωλετο Δωρις αοιδα.
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Στρυμονιοις μυρεσθε παρ᾽ ὑδασιν αιλινα, κυκνοι,
Και γοεροις στοματεσσι μελισδετε πενθιμον ῳδαν,
Οἱαν ὑμετεροις ποτι χειλεσι γηρυν αειδε
[Παις ποκα Καλλιοπας, γλυκερωτατον εκ Διος ερνος.]
Ειπατε δ᾽ αυ κωραις Οιαγρισιν, ειπατε πασαις
Βιστονιαις νυμφαισιν, Απωλετο Δωριος Ορφευς.
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Κεινος, ὁ ταις αγελαισιν ερασμιος, ουκ ετι μελπει,
Ουκ ετ᾽ ερημαιαισιν ὑπο δρυσιν ἡμενος αδει·
Αλλα παρα Πλουτῆϊ μελος ληθαιον αειδει.
Ωρεα δ᾽ εστιν αφωνα· και αἱ βοες, αἱ ποτ᾽ αναυροις
Πλασδομεναι, γοαοντι, και ουκ εθελοντι νεμεσθαι.
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Σειο, Βιων, εκλαυσε ταχυν μορον αυτος Απολλων,
Και Σατυροι μυροντο· μελαγχλαινοι τε Πριηποι,
Και Πανες, στοναχευντι το σον μελος· αἱ τε καθ᾽ ὑλαν
Κρανιδες ωδυραντο, και ὑδατα δακρυα γεντο.
Αχω δ᾽ εν πετραισιν οδυρεται, ὁτ̓ι σιωπῃς·
Κοὐκ ετι μιμειται τα σα χειλεα· σῳ δ᾽ επ᾽ ολεθρῳ
Δενδρεα καρπον εριψε, τα δ᾽ ανθεα παντ᾽ εμαρανθη.
Μαλων ουκ ἐρρευσε καλον γλαγος, ου μελι σιμβλων·
Κατθανε δ᾽ εν καρῳ λυπευμενον· ουκ ετι γαρ δει,

Τω μελιτος τω σω τεθνακοτος, αλλο τρυγασθαι.
 Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Ου τοσον ειναλιαισι παρ ᾳοσι μυρατο δελφιν,
Ουδε τοσον ποκ' αεισεν ενι σκοπελοισιν αηδων,
Ουδε τοσον θρηνησεν αν' ωρεα μακρα χελιδων,
'Αλκυονος δ' ȣ τοσσον επ' αλγεσιν ιαχε Κηϋξ,
(Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι)
Ουδε τοσον γλαυκοις ενι κυμασι Κηρυλος ᾳδεν,
Ου τοσον αῳοισιν εν αγκεσι παιδα τον Αȣς,
'Ιπ]αμενος περι σαμα, κινυρατο Μεμνονος ορνις·
'Οσσον αποφθιμενοιο κατωδυραντο Βιωνος.
 Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Αδονιδες, πασαι τε χελιδονες, άς ποκ' ετερπεν,
'Ας λαλεειν εδιδασκε· καθεσδομεναι ποτι πρεμνοις
Αντιον αλλαλαισιν, εκωκυον· αἱ δ' ὑπεφωνευν
Ορνιθες, Λυπεισθε, πελειαδες, αλλα και ὑμεις.
 Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Τις ποκα σᾳ συριγ]ι μελιξεται, ω τριποθατε;
Τις δ' επι σοις καλαμοις θησει στομα; τις θρασυς ȣτως;
Εις ετι γαρ πνειει τα σα χειλεα, και το σον ασθμα.
Αχω δ' εν δονακεσσι τεας ετι βοσκεῖ αοιδας.
Πανὶ φερω το μελισμα· ταχ' αν κᾳκεινος ερεισαι
Το στομα δειμαινοι, μη δευτερα σειο φερηται.
 Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Κλαιει και Γαλατεια το σον μελος, ἁν ποκ' ετερπες
'Εσδομεναν περι σειο παρ' αϊονεσσι θαλασσας.
Ου γαρ ισον Κυκλωπι μελισδεο· τον μεν εφευγεν
'Α καλα Γαλατεια, σε δ' ἁδιον εβλεπεν αλιας·

Και νυν, λασαμενη τω κυμαλος, εν ψαμαθοισιν
'Εσδετ' ερημαιαισι, βοας δ' ετι σειο νομευει.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Παντα τοι, ω βωτα, ξυγκατθανε δωρα τα Μοισαν,
Παρθενικαν εροεντα φιλαματα, χειλεα παιδων·
Και στυγνοι περι σαμα τεον κλαισιν Ερωτες.
'Α Κυπρις φιλεει σε πολυ πλεον, η το φιλαμα
Το πρωαν τον Αδωνιν αποθνασκοντα φιλασε.

[Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.]
Τȣτο τοι, ω ποταμων λιγυρωτατε, δευτερον αλγος·
Τȣτο, Μελη, νεον αλγος· απωλετο πραν τοι 'Ομηρος,
Τηνο το Καλλιοπας γλυκερον στομα· και σε λεγοντι
Μυρεσθαι καλον υἱα πολυκλαυστοισι ῥεεθροις·
Πασαν δ' επλησας φωνας ἁλα· νυν παλιν αλλον
Υἱεα δακρυεις, καινῳ δ' επι πενθεϊ τακῃ.
[Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.]
Αμφοτεροι παγαις πεφιλαμενοι· ὁς μεν επινε
Παγασιδος κρανας, ὁ δ' εχε πομα τας Αρεθοισας·
Χ' ὡ μεν Τυνδαρεοιο καλαν αεισε θυγατρα,
Και Θετιδος μεγαν υἱα, και Ατρειδαν Μενελαον·
Κεινος δ' ȣ πολεμȣς, ȣ δακρυα, Πανα δ', εμελπε·
Και βωτας ελιγαινε, και αειδων ενομευε,
Και συριγγας ετευχε, και ἁδεα πορτιν αμελγε,
Και παιδων εδιδασκε φιλαματα, και τον Ερωτα
Ετρεφεν εν κολποισι, και ηρεθε την Αφροδιτην.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Πασα, Βιων, θρηνει σε κλυτη πολις, αστεα παντα·
Ασκρη μεν γοαει σε πολυ πλεον 'Ησιοδοιο·

Πινδαρον ου ποθεοντι τοσον Βοιωτιδες Ὑλαι·
Ου τοσον Αλκαιῳ περι μυρατο Λεσβος εραννα·
Ουδε τοσον τον αοιδον εμυρατο Τηϊον αστυ·
Σε πλεον Αρχιλοχοιο ποθει Παρος· αντι δε Σαπφους
Εις ετι σευ το μελισμα κινυρεται ἁ Μιτυλανα.
[Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.]
Παντες, ὁσοις καπυρον τελεθει στομα, βωκολιασται
Εκ Μοισαν, σεο ποτμον ανακλαιοντι θανοντος.
Κλαιει Σικελιδας, το Σαμου κλεος· εν δε Κυδωσιν,
Ὁ πριν μειδιοωντι συν ομματι φαιδρος ιδεσθαι,
Δακρυα νυν Λυκιδας κλαιων χεει· εν τε πολιταις
Τριοπιδαις ποταμῳ θρηνει παρ' Ἁλεντι Φιλητας·
Εν δε Συρακοσιοισι Θεοκριτος· αυταρ εγω τοι
Αυσονικας οδυνας μελπω μελος, ου ξενος ῳδας
Βωκολικας, αλλ', ἁντ' εδιδαξαο σειο μαθητας,
Κλαρονομος μωσας τας Δωριδος· αμμε γεραιρων,
Αλλοις μεν τεον ολβον, εμοι δ' απελειπες αοιδαν.
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Αι αι, ται μαλαχαι μεν επαν κατα καπον ολωνται,
Η τα χλωρα σελινα, το τ' ευθαλες ουλον ανηθον,
Ὑστερον αυ ζωοντι, και εις ετος αλλο φυοντι·
Αμμες δ', οἱ μεγαλοι και καρτεροι η σοφοι ανδρες,
Ὁπποτε πρατα θανωμες, ανακοοι εν χθονι κοιλᾳ
Ευδομες ευ μαλα μακρον ατερμονα νηγρετον ὑπνον.
Και συ μεν, εν σιγᾳ πεπυκασμενος, εσσεαι εν γᾳ·
Ταις νυμφαισι δ' εδοξεν αει τον βατραχον ᾳδειν·
Τῳ δ' εγω ου φθονεοιμι· το γαρ μελος ου καλον ᾳδει.
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.

Φαρμακον ηνθε, Βιων, ποτι σον στομα, φαρμακον εἶλκες.
Πως τευ τοις χειλεσσι ποτεδραμε, κȣκ εγλυκανθη;
Τις δε βροτος, τοσσȣτον αναμερος η κερασαι τοι
Η δȣναι λαλεοντι το φαρμακον, εκφυγεν ωδαν;
Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
Αλλα Δικα κιχε παντας· εγω δ' επι πενθεϊ τωδε,
Δακρυχεων τεον οιτον, οδυρομαι· ει δυναμαν δε,
Ὡς Ορφευς, καταβας ποτι ταρταρον, ὡς ποκ' Οδυσσευς,
Ὡς παρος Αλκειδας, κἠγω ταχ' αν ες δομον ηνθον
Πλȣτεος, ὡς κεν ιδοιμι· και, ει Πλȣτηϊ μελισδης,
Ὡς αν ακȣσαιμαν τι μελισδεο. Και παρα Κωραν
Σικελικον τι λιγαινε, και αδυ τι βωκολιασδευ·
(Κἀκεινα Σικελα, και εν Αιτναιαισιν επαιξεν
Αιοσι, και μελος οιδε το Δωριον) ουκ αγεραστος
Εσσειθ' ἁ μολπα· χ' ὡς Ορφεϊ προσθεν εδωκεν,
Ἁδεα φορμιζοντι, παλισσυτον Ευρυδικειαν,
Και σε, Βιων, πεμψει τοις ωρεσιν· ει δε τι κἠγων
Συρισδων δυναμαν, παρα Πλȣτεϊ καὐτος αειδον.

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ειδυλλιον δ'.

ΜΑΤΕΡ εμα, τιφθ' ὡδε φιλον κατα θυμον ιαπ̓τεις,
Εκπαγλως αχεοισα; το πριν δε τοι ȣκ ετ' ερευθος
Σωζετ' επι ῥεθεεσσι; τι μοι τοσον ηνιησαι;

Η ῥ' ὁτι αλγεα πασχει απειριτα φαιδιμος υἱος
Ανδρος ὑπ' ȣτιδανοιο, λεων ὡς ει θ' ὑπο νεϐρου;
Ω μοι, εγω· τι νυ μ' ὡδε θεοι τοσον ητιμασαν
Αθανατοι; τι νυ μ' ὡδε κακη γονεες τεκον αισῃ;
Δυσμορος· ἡ τ' επει ανδρος αμυμονος ες λεχος ηλθον,
Τον μεν εγω τιεσκον ισα φαεεσσιν εμοισιν,
Ηδ' ετι νυν σεϐομαι τε και αιδεομαι κατα θυμον·
Τȣ δ' ȣ τις γενετ' αλλος αποῖμοτερος ζωοντων,
Ουδε τοσων σφετερῃσιν εγευσατο φροντισι κηδεων.
Σχετλιος, ὁς τοξοισιν, ἁ οἱ πορεν αυτος Απολλων,
Ηε τινος Κηρων η Εριννυος αινα βελεμνα,
Παιδας ἑȣς κατεπεφνε, και εκ φιλον εἱλετο θυμον,
Μαινομενος κατα οικον· ὁ δ' εμπλεος εσκε φονοιο.
Τȣς μεν εγω δυστηνος εμοις ιδον οφθαλμοισι
Βαλλομενȣς ὑπο πατρι· (το δ' ουδ' οναρ ηλυθεν αλλῳ)
Ουδε σφιν δυναμην, αδινον καλεȣσιν, αρηξαι,
Μητερ' ἐην· επει εγγυς ανικητον κακον ηεν·
Ὡς δε τ' οδυρεται ορνις επι σφετεροισι νεοσσοις
Ολλυμενοις, οὑς τ' αινος οφις ετι νηπιαχοντας
Θαμνοις εν πυκινοισι κατεσθιει· ἡ δε καῖ αυτȣς
Πωταται, κλαζȣσα μαλα λιγυ, ποτνια μητηρ,
Ουδ' αρ' εχει τεκνοισιν επαρκεσαι· η γαρ οἱ αυτη
Ασσον ιμεν μεγα ταρϐος αμειλικτοιο πελωρȣ·
Ὡς εγω, αινοτοκεια, φιλον τοκον αιαζȣσα,
Μαινομενοισι ποδεσσι δομων κατα πολλον εφοιτων.
Ὡς γ' οφελον μετα παισιν, ἁμα θνησκȣσα και αυτη,
Κεισθαι, φαρμακοεντα δι' ἡπατος ιον εχοισα,
Αρτεμι, θηλυτερῃσι μεγα κρειȣσα γυναιξι.

Τῳ χ' ἡμας κλαυσαντε φιλαις επι χερσι τοκηες,
Πολλοις συν κτερεεσσι, πυρης επεβησαν ὁμοιης·
Και κεν, ἑνα χρυσειον ες οστεα κρωσσον ἁπαντων
Λεξαντες, κατεθαψαν ὁθι πρωτον γενομεσθα.
Νυν δ', οἱ μεν Θηβην ἱπποτροφον ενναιεσιν,
Αονιε πεδιοιο βαθειαν βωλον αραντες·
Αυταρ εγω Τιρυνθα κατα, κραναην πολιν Ἡρας,
Πολλοισι δυστηνος ιαπτομαι αλγεσιν ητορ
Αιει ὁμως· δακρυων δε παρεστι μοι εδ' ἰ' ερωη.
Αλλα ποσιν μεν ὁρω παυρον χρονον οφθαλμοισιν
Οικῳ εν ἡμετερῳ· πολεων γαρ οἱ εργον ἑτοιμον
Μοχθων, τες επι γαιαν αλωμενος ηδε θαλασσαν
Μοχθιζει, πετρης ὁ γ' εχων νοον ηε σιδηρε
Καρτερον εν στηθεσσι· συ δ' ηὑτε λειβεαι ὑδωρ,
Νυκτας τε κλαιεσα και εκ Διος ημαθ' ὁποσσα.
Αλλος μαν ουκ αν τις εὐφρηναι με παραστας
Κηδεμονων· ε γαρ σφε δομων κατα τοιχος εεργει,
Και λιην παντες γε περην πιτυωδεος Ισθμου
Ναιεσ'· ουδε μοι εστι προς ὁν τινα κε βλεψασα,
Οἱα γυνη παναποτμος, αναψυξαιμι φιλον κηρ,
Νοσφι γε δη Πυρρης συνομαιμονος· ἡ δε και αυτη
Αμφι ποσει σφετερῳ πλεον αχθεται Ιφικληϊ,
Σῳ υἱῳ· παντων γαρ οϊζυρωτατα τεκνα
Γεινασθαι σε θεῳ τε και ανερι θνητῳ εολπα.
Ὡς αρ' εφη· τα δε οἱ θαλερωτερα δακρυα μαλλον
Κολπον ες ἱμεροεντα κατα βλεφαρων εχεοντο,
Μνησαμενη τεκνων τε και ὡν μετεπειτα τοκηων.
Ὡς δ' αὐτως δακρυοισι παρηϊα λευκ' εδιαινεν.

Αλκμηνη· βαρυ δ' ἡ γε και εκ θυμου στεναχȣσα
Μυθοισι πυκινοισι φιλην νυον ὡδε μετηυδα·
  Δαιμονιη παιδων, τι νυ τοι φρεσιν εμπεσε τȣτο
Πευκαλιμης; πως αμμ' εθελεις οροθυνεμεν αμφω,
Κηδε' αλαστα λεγȣσα, τα δ' ȣ νυν πρωτα κεκλαυται;
Η ουχ' ἁλις, οἱς εχομεσθα το δευτατον αιει επ' ημαρ
Γιγνομενοις; μαλα μεν γε φιλοθρηνης κε τις ειη,
Ὁς τις αριθμησειεν εφ' ἡμετεροις αχεεσσι.
Θαρσει· ȣ τοιηςδ' εκυρησαμεν εκ θεου αισης.
Και δ' αυτην ἑροω σε, φιλον τεκος, ατρυτοισιν
Αλγεσι μοχθιζȣσαν· επιγνωμων δε τοι ειμι
Ασχαλααν, ὁτε δη γε και ευφροσυνης κορος εστι.
Και σε μαλ' εκπαγλως ολοφυρομαι ηδ' ελεαιρω,
Οὑνεκεν ἡμετεροιο λυγρου μετα δαιμονος εσχες,
Ὁς θ' ἡμιν εφυπερθε καρης βαρυς αιωρειται.
Ιστω γαρ Κȣρη τε και ευεανος Δημητηρ,
Ἁς κε μεγα βλαφθεις τις ἑκων επιορκον ομοσσαι
Δυςμενεων, μηδεν σε χερειοτερον φρεσιν ἡσι
Στεργειν, η ει περ μοι ὑπ' εκ νηδυιοφιν ηλθες,
Και μοι τηλυγετη ενι δωμασι παρθενος ησθα·
Ουδ' αυτην γε νυ παμπαν εολπα σε τȣτο γε ληθειν.
Τῳ μηδ' εξειπης το γ', εμον θαλος, ὡς σευ ακηδεω,
Μηδ' ει κ' ηϋκομȣ Νιοβης πυκινωτερα κλαιω·
Ουθεν γαρ νεμεσητον ὑπερ τεκνȣ γοαασθαι
Μητερι δυςπαθεοντος· επει δεκα μηνας εκαμνον,
Πριν και περ τ' ιδεειν μιν, εμῳ ὑπο ἡπατι εχοισα,
Και με πυλαρταο σχεδον ηγαγεν Αϊδονηος·
Ὡδε, ȣ δυστοκεσασα, κακας ωδινας ανετλαν.

Νυν δε μοι οιχεται υἱος, επ᾽ αλλοτριης νεον αθλον
Εκτελεων· ουδ᾽ οιδα δυςαμμορος ειτε μιν αυτις
Ενθαδε νοστησανθ᾽ ὑποδεξομαι, ειτε και ουκι.
Προς δ᾽ ετι μ᾽ επτοιησε δια γλυκυν αινος ονειρος
Ὑπνον· δειμαινω δε, παλιγκοτον οψιν ιδουσα,
Εκπαγλως, μη μοι τι τεκνοις αποθυμιον ἑρδοι.
Εισατο γαρ μοι εχων μακελην ευεργεα χερσι
Παις εμος αμφοτερησι, βιη Ἡρακληειη·
Τη μεγαλην ελαχαινε, δεδεγμενος ὡς επι μισθῳ,
Ταφρον, τηλεθαοντος επ᾽ εσχατιῃ τινος αγρου,
Γυμνος, ατερ χλαινης τε και ευμιτροιο χιτωνος.
Αυταρ, επει δη παντος αφικετο προς τελος εργου,
Καρτερον οινοπεδοιο πονευμενος ἑρκος αλωης,
Η τοι ὁ λιστρον εμελλεν επι προὐχοντος ερεισας
Ανδηρου καταδυναι ἁ και παρος εἱματα ἑστο·
Εξαπινης δ᾽ ανελαμψεν ὑπερ καπετοιο βαθειης
Πυρ αμοτον, περι δ᾽ αυτον αθεσφατος εἱλειτο φλοξ.
Αυταρ ὁγ᾽ αιεν οπισθε θοοις ανεχαζετο ποσσιν,
Εκφυγεειν μεμαως ολοον μενος Ἡφαιστοιο·
Αιει δε προπαροιθεν ἑου χροος, ἡϋτε γερρον,
Νωμασκε μακελην· περι δ᾽ ομμασιν ενθα και ενθα
Παπταινε, μη δη μιν επιφλεξῃ δηϊον πυρ.
Τῳ μεν αοσσησαι λελιημενος, ὡς μοι εἰκτο,
Ιφικλεης μεγαθυμος, επ᾽ ουδεϊ καππεσ᾽ ολισθων,
Πριν γ᾽ ελθειν· ουδ᾽ ορθος αναστηναι δυνατ᾽ αυτις,
Αλλ᾽ αστεμφες εκειτο, γερων ὡς ει τ᾽ αμενηνος,
Ὁν τε και ουκ εθελοντα βιησατο γηρας ατερπες
Καππεσεειν· κειται δ᾽ ὁγ᾽ επι χθονος εμπεδον αυτου,

Εις ὁ κε τις χειρος μιν ανειρυσση παριοντων,
Αιδεσθεις οπιδα τρομερην πολιοιο γενειυ·
Ὡς εν γη λελιαστὸ σακεσπαλος Ιφικλειης.
Αυταρ εγω κλαιεσκον, αμηχανεοντας ὁρωσα
Παιδας εμυς, μεχρι δη μοι απεσσυτο νηδυμος ὑπνος
Οφθαλμων, ηως δε παρ' αυτικα φαιδιμος ηλθε.
Τοια, φιλη, μοι ονειρα δια φρενας επτοιησαν
Παννυχιη· τα δε παντα προς Ευρυσθηα τρεποιτο,
Οικυ αφ' ἡμετεροιο· γενοιτο δε μαντις εκεινῳ
Θυμος εμος, μηδ' αλλο παρεκτελεσειε τι δαιμων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

ΤΑΝ ἁλα ταν γλαυκαν ὁτ' αν ὡνεμος ατρεμα βαλλη,
Ταν φρενα ταν δειλαν ερεθισδομαι, (υδ' ετι μοι γα
Εντι φιλα) ποθεει δε πολυ πλεον ἁδε γαλαναν.
Αλλ', ὁτ' αν αχηση πολιος βυθος, ἁ δε θαλασσα
Κυρτον επαφρισδη, τα δε κυματα μακρα μεμηνη·
Ες χθονα παπταινων και δενδρεα, τανδ' ἁλα φευγω,
Γα δε μοι ασπαστα, τοκα δασκιος ευαδεν ὑλα,
Ενθα, και ην πνευση πολυς ὡνεμος, ἁ πιτυς αδει.
Η κακον υ γριπευς ζωη βιον· ᾡ δομος, ἁ ναυς·
Και πονος εντι θαλασσα· και ιχθυς ἁ πλανος, αγρα·
Αυταρ εμοι γλυκυς ὑπνος ὑπο πλατανῳ βαθυφυλλῳ·
Και παγας φιλεοιμι τον εγγυθεν ηχον ακυων,
Ἁ τερπει ψοφεοισα τον αγριον, υχι ταρασσει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ στ'.

ΗΡΑ Παν Αχως τας γειτονος, ηρατο δ' Αχω
Σκιρίητα Σατυρω, Σατυρος δ' επεμαινετο Λυδα·
Ὡς Αχω τον Πανα, τοσον Σατυρος φλεγεν Αχω,
Και Λυδα Σατυρισκον· ερως δ' εσμυχετ' αμοιβα.
Ὅσσον γαρ τηνων τις εμισεε τον φιλεοντα,
Τοσσον ὁμως φιλεων εχθαιρετο, πασχε δ' ἁ ποιει.
Ταυτα λεγω πασι τα διδαγματα τοις ανεραστοις·
Στεργετε τως φιλεοντας· ἱν', ην φιλεητε, φιλησθε·

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ.

ΑΛΦΕΙΟΣ, μετα Πισαν επην κατα ποντον ὁδευη,
Ερχεῖαι εις Αρεθοισαν, αγων κοτινηφορον ὑδωρ·
Ἑδνα φερων, καλα φυλλα και ανθεα, και κονιν ἱραν,
Και βαθυς εμβαινει τοις κυμασι, ταν δε θαλασσαν
Νερθεν ὑποτροχαει, κὀ μιγνυῖαι ὑδασιν ὑδωρ·
Ἁ δ' ουκ οιδε θαλασσα διερχομενω ποῖαμοιο.
Κωρος, αγωνοθετας κακομαχανος, αινα διδασκων,
Και ποταμον δια φιλτρον Ερως εδιδαξε κολυμβην.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Εις Ερωτα αροτριωντα.

ΛΑΜΠΑΔΑ θεις και τοξα, βοηλατιν εἱλετο ῥαβδον
Ουλος Ερως, πηρην δ' ειχε κατωμαδιην·

Και ζευξας ταλαεργον ὑπο ζυγον αυχενα ταυρων,
Εσπειρε Δηȣς αυλακα πυροφορον·
Ειπε δ᾽ ανω βλεψας αυτῳ Διϊ, Πλησον αρȣρας,
Μη σε τον Ευρωπης βουν ὑπ᾽ αροτρα βαλω.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ

Ειδυλλιον.

ΧΕΙΜΑΤΟΣ, ηνεμοεντος απ᾽ αιθερος, οιχομενοιο,
Πορφυρεη μειδησε φερανθεος Ειαρος ὡρη.
Γαια δε κυανεη χλοερην εστεψατο ποιην,
Και φυτα θηλησαντα νεοις εκομησε πετηλοις.
Οἱ δ᾽, απαλην πινοντες αεξιφυτȣ δροσον Ηȣς,
Λειμωνες γελοωσιν, ανοιγομενοιο ῥοδοιο.
Χαιρει και συριγγι νομευς εν ορεσσι λιγαινων,
Και πολιοις εριφοις επιτερπεται αιπολος αιγων.
Ηδη δε πλωȣσιν επ᾽ ευρεα κυματα ναυται,
Πνοιῃ απημαντῳ Ζεφυρȣ λινα κολπωσαντος.
Ηδη δ᾽ ευαζȣσι φερεσταφυλῳ Διονυσῳ,
Ανθεϊ βοτρυοεντος ερεψαμενοι τριχα κισσȣ.
Εργα δε τεχνηεντα βοηγενεεσσι μελισσαις
Καλα μελει· και, σιμβλῳ εφημεναι, εργαζονται
Λευκα πολυτρητοιο νεορρυτα γληνεα κηρȣ.
Παντη δ᾽ ορνιθων γενεη λιγυφωνον αειδει·
Αλκυονες περι κυμα, χελιδονες αμφι μελαθρα,
Κυκνος επ᾽ οχθαισι ποταμȣ, και ὑπ᾽ αλσος αηδων.

Ει δε φυτων χαιρεσι κομαι, και γαια τεθηλε,
Συριζει δε νομευς, και τερπεται ευκομα μηλα,
Και ναυται πλωεσι, Διωνυσος δε χορευει,
Και μελπει πετεηνα, και ωδινεσι μελισσαι·
Πως ε χρη τον αοιδον εν ειαρι καλον αεισαι;

ΑΔΗΛΟΝ.

ΑΙΘΕ πατηρ μ' εδιδαξε δασυτριχα μηλα νομευειν·
Ὡς κεν, ὑπο πτελεῃσι καθημενος, η ὑπο πετραις,
Συρισδων, καλαμοισιν εμας τερπεσκον ανιας.
Πιεριδες, φευγωμεν· εϋκτιμενην πολιν αλλην
Πατριδα μαστευσωμεν· απαγγελεω δ' αρα πασιν,
Ὡς ολοοι κηφηνες εδηλησαντο μελισσας.

ΤΕΛΟΣ.

IN BIONIS IDYLLIA

ANIMADVERSIONES.

IDYLL. I.

Ver. 1. Hæc ità concipienda ſunt: αιαζω τον Αδωνιν verba ſunt poëtæ lectorem alloquentis; cætera pars verſûs ipſam lamentationem exhibet, quam ſtatim arripiunt et repetunt Cupidines, poëtæ reſpondentes; i. e. επαιαζουσιν: adeas noſtram Silv. Crit. v. p. 21. et ſequentem.

Ver. 8. λευκῳ λευκον. Has repetitiones adamant poëtæ: conferas quæ diximus dudùm ad Virg. Geo. i. 190. et videas ejusdem Geo. ii. 327. Æn. vii. 656. Ov. Met. iii. 60. et Jul. Rufin. de ſchem. lex. p. 237. edit. Ruhnkenii.

Jam verò dentes *albi* aprorum tam ſæpè memorantur, ut pudeat huic inſiſtere, niſi temeraria conjectura Heſkini, λυγρῳ pro λευκῳ proferentis, paucos locos ſibi poſceret opponendos: Hom. Il. K. 263. Od. T. 393. Opp. Cyn. iii. 379. Lycoph. ver. 833.

Ver. 15. ὁ, ut ὁ τι. Hæc brevis formula recurrit in ver. 57.

Ver. 17. φερει ἑλκος· ut Nonnus Dionys. vii. p. 212. ed. Han.

. . . . εν κραδιη δε
Καμνε παλιν Φοινικα ΦΕΡΩΝ ΠΟΘΟΝ:

et Ovidius, met. v. 426.

. . . . inconſolabile *vulnus*
Mente *gerit* tacitâ.

Ver. 18. Dedit fortaſſè Bion κλειvον:

Ibid. ωρυσαντο. Propria vox canum latratui. Heſychius: Ωρυεσθαι· κλαιειν· ταττεται δε επι των ΚΥΝΩΝ. Theocritus ii. 35.

. . . . ται ΚΥΝΕΣ αμμιν ανα πτολιν ωρυονται.

Oppianus, Cyn. iv. 219. de *cane:*

Ωρυθμοις ὑλαει.

Q. Calaber. xiii. 100.

Παντη δ᾽ αμφι πολ̣λα ΚΥΝΩΝ αλεγεινος ορωρει
Ωρυθμος.

Pauſanias, iv. 13. Οἱ ΚΥΝΕΣ κατα πασαν νυκτα ωρυοντο. Unde non invitus acceſſerim Merricko Tryphiodorum corrigenti ad ver. 602. quem adeas.

Ver. 21. Sic omninò legendum pro νηπλεκτος; ne bis idem dicens peccet poëta: quod et alii dudùm viderunt.

Hunc locum ſuavitèr tangit Nonnus, Dion. xlii.

Μελπε γαμον χαριεντος Αδωνιδος· ειπε και αυτην,
Νυμφιον ιχνευουσαν ορειδρομον:

qui verſus vel ipſo Bione non indigni fuerint.

Ver. 22. Amplexus ſum felicem Ruhnkenii

emendationem pro *ερχομεναν*: cui convenit Anec. Græc. Villois. i. p. 24. *Περι δ' ανεμωνην πεσειν τον Αδωνιν ετυχεν. Αφροδιτη δε, το παθος μαθουσα, γυμνοις* ΠΕΡΙΤΡΕΧΟΥΣΑ *τοις ποσιν, ελεεινον ωλοφυρετο· ακανθαις δε αυτη ῥοδωνιας εμπαγεισα τῳ καταρρευσαντι αἱματι το ῥοδον ερυθρον απειργασατο*: et Aphthonius in hac fabulâ: *και* ΚΑΤΑ ΣΠΟΥΔΗΝ *εμϐαλουσα τῳ ῥοδῳ, ταις ακανθαις προσεπταισε.* Et *κειροντι*, quam exhibent codd. et edd. vetuſtiores, dudùm reponendam eſſe pro *τειροντι* ſpontè conjeceram.

Ibid. *αἱμα δρεποντai· carpunt—bibunt.* Elegantiſſimè Maro meus: Æn. xi. 804.

Haſta ſub exſertam donèc perlata papillam
Hæſit, virgineumque altè *bibit* acta *cruorem.*

Nec minùs Lycophron, ver. 1046. venuſtè:

Του Χαονιτου ΝΑΜΑ *Πολυανθους* ΔΡΕΠΩΝ.

Conferri poteſt Valerius Flaccus, iv. 379.

. . . . quos ore *lacus*, quæ pabula, *carpſit!*

Ver. 24. Ità fidens repoſui pro *βοοωσα*, quod nimiùm nimiùm frigebat in eodem verſu cum *καλευσα*. Homerus, Od. T. 264.

. . . . *μηδε τι θυμον*
Τηκε, ποσιν ΓΟΟΩΣΑ:

videas itèm Od. Δ. 800.

Ver. 25. Sophoclem poteſt in animo habuiſſe, ſub Ajacis finem:

.... *ετι γαρ θερμαι*
Συριγγες ΑΝΩ *φυσωσι* ΜΕΛΑΝ
Μενος.

Ver. 26. Probo hanc conjecturam pro *μηρων*: vide vv. 7. 41.

Ver. 29. *ἱερον ειδος*. *Divinam* pulchritudinem: de ejusmodi locutionibus adeas Silv. Crit. sect. lxxvii. Hinc Homerus, Il. T. 250.

.... *Ταλθυβιος δε*, ΘΕΩι *εναλιγκιος* ΑΥΔΗΝ·

i. e. *μεγαλοφωνος*. Statius, Theb. ii. 261.

Non dum ausos firmare gradum *tuba* terruit
ingens:

qualem vocat Paulus, 1 Thess. iv. 16. *Σαλπιγγα* ΘΕΟΥ. Sic Dionysium Periegeten, vers. 1145.

.... *Ὑπανις τε φερει*, ΘΕΙΟΣ *τε Μεγαρσος*·

optimè reddit Priscianus, ver. 1051.

.... Hypanisque vehit, *rapidus*que Megarsus.

Quod hic *ἱερον*, statim nominat *καλον* noster; nisi sit hæc vox mendosa, quod suspicor, pro *θαλεν*: "*floruit* forma, dum *viveret* Adonis; *periit*, illo "*mortuo*." Sic omnia conveniunt.

Ver. 31. Dubito, an locus non sit ità distinguendus:

Κατθανε δ' ἁ μορφα συν Αδωνιδι Κυπριδος. Αι αι
Ωρεα παντα λεγοντι και αἱ δρυες, Αι τον Αδωνιν.

Ver. 33. Pro *κλαιοντι*, quod *fluviis* minùs congruit, reponendum putem, parvâ literarum muta-

tione, κλαζοντι vel λαλεοντι. Hùc non facit Mofchi iii. 2.

Ver. 36. Vulgò fic vitiofiffimè legitur hic verficulus:

Παντας ανα κναμως και ανα πτολιν οικτρον αειδει.

Ed. Aldina, referente Valckenaero, ità legitur:

.. ανακναμωσ' αναπαλιν απο αειδει:

undè nos, ne literæ quidèm unius mutato ductu, veram lectionem expifcati nobismetipfis videmur. Theocritus, xx. 38.

. . . . απ' Ουλυμπω τε μολοισα,

Λατμιον ΑΝ ΝΑΠΟΣ ηλθε.

Ibid. αειδει valet *querulo* et lugubri modo *dicere*, voce in *cantionem* flexâ: vide fchol. Hom. Il. A. 1. in hanc dictionem, cum Suidâ et Hefychio. Horatius, epod. ii. 26.

Queruntur in filvis aves.

Virgilius, Geo. i. 378.

Et veterem in limo ranæ *cecinere querelam*.

Cæterùm, Bion in hoc loco Theocritum æmulatur, ad idyll. i. 82.

. . . . ἁ δε τε κωρα

Πασας ανα κρανας, παντ' αλσεα, ποσσι φορειται:

undè lux et auctoritas emendationi noftræ.

Ver. 44. Olim divinaveram legendum effe μαξω, et firmaveram Theocriti verfu, xii. 32.

Ὁς δε κε ΠΡΟΣΜΑΞΗι γλυκερωτερα ΧΕΙΛΕΣΙ ΧΕΙΛΗ:

ſed nihil novem temerè. Non enim alitèr tenerorum amorum luſor, iii. 7. 9.

Oſculaque inſeruit cupidæ luctantia linguæ:

et potiſſimùm Macedonius in nitidiſſimo epigrammate:

Παιζε μονη το φιλημα· ματην ποππυζε σεαυτη,
ΧΕΙΛΕΣΙ γυμνοτατοις ȣκ ετι ΜΙΓΝΥΜΕΝΟΙΣ.

Ver. 51. Ità certiſſimè Pierſonus emendavit, Veris. p. 54. pro ερχεαι. Sic locutus eſt Sophocles Elect. 835. et ſæpiùs Euripides, cum multis aliis; adeò ut exemplis facilè carere poſſit lector.

Ver 52. Corrigendum exiſtimem καστυγνον pro καταστυγνον· ut καστορνυσα, Od. P. 82. et καστρωμα Heſychii; niſi quod in his contractionibus το ſigma geminatum velim. *Abis Acheronta ad formidandum regem:* nam diſtinctionem non bellam mihi videtur interponere conjunctio και. Receptam tamèn lectionem defendit Moſchus i. 14.

Ver. 57. Tentavimus mendoſiſſimam clauſulam hujusce verſûs ad Silv. Crit. i. p. 137. nec prorſùs infelicitèr; ſed non ità ad liquidum res perducta eſt, ut ea debeat conjectura in textum admitti. Haùd incommodè ſic videor aggreſſurus:

Και κλαιω τον Αδωνιν, ὁ μοι θανε. ΝΑΙ, ΣΥ ΦΟΝΕΥΘΕΙΣ
Θνασκεις, ω τριποθατε·

quæ ratio non indiget affectûs παθητικωτερου.

Ver. 59. *κενοι· vacui—otiosi*; nihil, quod agant, jam habentes. Valckenaerus nobis commendat,

.... κενον δ' ανα δωμα γ' Ερωτες·

quo non vidi miserabilius tentamen.

Ver. 61. Haùd dubiè verum suggessit Brunckius pro εμηνας: vix enim poëta repetitum loco quarto spondæum dederit.

Et pro vulgato τοσσετον, quod meram esse glossam dixerim, repositam velim Dorum vocem ex Theocriti i. 54.

Ουτε φυτων ΤΟΣΣΗΝΟΝ, όσον περι πλεγματι γαθει.

Hunc etiàm titulum Hesychio redonandum putem, ut ità stet integer articulus: Τοσσηνον· τοσον, τοσετον, τηλικετον.

Ver. 68. Non dubitavi reponere σον pro τον. Majore paullò molimine dedit Brunckius δρυμοις τεον: qui tamèn emendationi nostræ viam stravit.

Ver. 69. Legendum arbitror,

Εστ', ΑΓΑΝΑ, στιβας·

ut epithetum redeat ad *Venerem*.

Ver. 70. Parùm nobis satisfacit hic versiculus. Conatus nostros lectori sistemus, ut hinc orsus aliquid facilius extundat acutior ingenio. En! tibi:

ΘΕΛΚΤΡΟΝ εχει, Κυθερει', 'ΟΣΟΝ ΟΥ ΠΟΤΕ νεκρος, Αδωνις:

illecebras habet Adonis, quales nemo unquàm mor-

tuus: quibus pulchrè concinunt ſequentia. Nec tamèn fortaſſè non tuebuntur locum vulgatæ lectiones; et potiſſimùm ſi hic verſus poſtponatur ver. 74.

Ver. 73. Reſcripſi οἷς pro σοις· quam vocem ſubindicare judices finalis ν præcedentis dictionis.

Ibid. ὕπνον εμοχθη· laboribus ſcilicèt in amatorio ſtadio decurſis. Conferri poteſt Horatius, od. iii. 1. 19.

.... non Siculæ dapes
Dulcem *elaborabunt ſaporem.*

Eandem rem alitèr elocutus eſt Miltonus, Par. amiſs. ix. 1044. quem lector, ſi volet, adeat.

Ver. 74. Si vitium videbitur inſidere, legi poterit,

Παγχρυσῳ κλιντηρ' ΕΠΙΘΕΣ και στυγνον Αδωνιν.

Nobis, quod vulgatur, haùd omninò displicet: ποθει· *deſidera cum amore,* nam vel nunc amandus eſt; ut ver. 71.

Ver. 75. Hæc quoque videri poſſunt levitèr vitiata. Tentem ſanè, partim cum Eidikio:

Βαλλε δε ΝΙΝ στεφανοισι, και ανθεσι ΠΑΣΣΕ· συν αυτῳ..

vel ſic alitèr:

Βαλλε δε νιν ΣΤΕΦΕΕΣΣΙ και ανθεσι· ΤΑΥΤΑ συν αυτῳ,
Ὡς τηνος, τεθνακε, και....

ut *ταυτα τεθνακε* viciſſim referatur ad *στεφεεσσι*: vel, denique:

. . . . *και ανθεα* ΤΑιΔΕ *μαρανθῃ*:

eodem modo marceſcant etiàm flores: ut ſtatim *ολλυσθω μυρα· pereant* unguenta.

Saltèm *δε νιν* pro *δ' ενι* non eſt dubitandum. Poni primùm fingitur in lecto mortuus, et deindè floribus inſpergi. Quid velim, ſatis tyronibus patefaciet Pauſanias, ſic emendandus: iv. 16. *Αριστομενει δε ταινιας αἱ γυναικες και τα ὡραια* ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΣΑΙ *των* ΑΝΘΩΝ, *επελεγον ᾳσμα*. Qui locus egregiè facit ad Bionem. Lippiens librarius pro *ανθων* ſibi viſus eſt videre *ανων*, i. e. *ανθρωπων*. Erit fortaſſè cui placuerit *ανθωδων*. Vide Sylburgium.

Ver. 77. Ità dudùm dederam pro *μυρτοισιν* ad Virg. Geo. ii. 465. neſcius laudem veriſſimæ hujusce emendationis Ruhnkenio præcerptam eſſe. Tibullus, iii. 4. 28.

Stillabat *Syrio* myrtea *rore* coma.

Propertius, ii. 10. 30.

Quùm dabitur *Syrio munere* plenus onyx.

Videas etiàm Eurip. Bacch. 147. Æſch. Ag. 1321.

Nihil ultrà quæri debet: alitèr non erat ſpernendum, quod in cod. reg. Par. invenit Brunckius, *καλοισιν αλειφασι·* ut Lucianus, ii. p. 927. ΜΥΡΩι *τῳ* ΚΑΛΛΙΣΤΩι *χρισαντες το σωμα*.

Ver. 81. A ſequente verſu arceſſenda eſt præpoſitio *επι*, ut *τῳ οἰστως* præcedat: vide nos ad Ho-

ratium, od. iii. 16. 18. et exemplum fimile ad Æfch. fept. Theb. 865. Lucret. iv. 1019. Virg. Æn. vii. 296. viii. 143. nec non Bentleii epift. ad Hemft. p. 108.

Cæterùm, imitatus eft hunc locum Nafo in Tibulli mortem, amor. iii. 9. 7. quo carmine Mufæ Gratiæque nihil exquifitius elaborârunt:

Ecce! puer Veneris fert everfamque pharetram,
Et fractos arcus, et fine luce facem.

Ver. 83. Hæ funt ed. Flor. lectiones, pro λεϐησι χρυσειοις.

Ver. 86. Αι αι: ità cum Lennepio repofueram ex ingenio, pro αυταν: atque, ut puto, verè.

Ver. 88. Seorfim divinaveram εξεκεδασσε: fed nihil novandum velim cum Valckenaero: "coronam *diffolvit* et *explicuit*:" quâ voce quid proprium magis, ac fignatius, defiderari poteft?

Ver. 90. Sic meritò legi placuit viris doctis, pro αι Ὑμεναιον.

Ver. 93. Αι αι Pierfoni eft genuina emendatio, pro αυται.

Ver. 95. Audio Hefkinum reponentem καλον pro και μιν: proùt videtur poftulare το επι in verbo: "*infupèr* celebrant, *pulchrum* vocantes."

Ibid. Mallem, ϐκ ΕΤ' ακουει. Quod proponit Valckenaerus, quùm notionem habeat *attentiùs* audiendi, nullo modo tolerandum judicem.

Ver. 96. εθελει· *poteft:* ut interpretatur Hef-

kinus, atque illuftrat eruditè. Philo Judæus, i. p. 584. Αγαθον γαρ ου θελει κακῳ συνερχεσθαι: i. e. δυναται. Malè proponit Mangeius φιλει. Hefychius: Θελειν· δυνασθαι.—Et γε repofui pro δε, id loci fcopo flagitante: "Non poteft; detinet "eum *fcilicèt* Proferpina."

Ver. 97. κομμων· *planctuum*, viris doctis debemus pro mendofo κωμων. Nicolaus Damafcenus, excerp. Vales. p. 457. Οἱ μεν τας εσθητας κατερρηγνυντο, οἱ δε τας κομας ετιλλον· γυναικων δε ἡγειτο πληθυς μυρια μετα ΚΟΜΜΟΥ και ολολυγης. Ariftoteles, poët. xii. Ιδια δε, τα απο της σκηνης και ΚΟΜΜΟΙ.—ΚΟΜΜΟΣ δε, θρηνος κοινος χορου.

Idyll. ii. Hi verfus extant in Stobæi ferm. moral. lxii. ed. anni 1543.

Ver. 2. Sic Homerus, Od. Ξ. 372.

Αυταρ εγω παρ' ὑεσσιν ΑΠΟΤΡΟΠΟΣ.

Ver. 4. Ità reftitui pro φαινετο, ut verfui fuffultum irem laboranti. His temporum variationibus nihil acceptius poëtis. Valckenaeri tentamen τὠρνεον ne Græcum quidèm eft in hoc loco.

Ver. 7. ἑνεκα pro ὁτι· ut Homerus, Il. K. 21.

Πευθετο γαρ Κυπρονδε μεγα κλεος, 'ΟΥΝΕΚ' Αχαιοι
Ες Τροιην νηεσσιν αναπλευσεσθαι εμελλον.

Tryphiodorus, ver. 312.

.... ουδε τις ανδρων
Ηιδεεν 'ΟΥΝΕΚΑ λαβρον εφελκετο πενθος αλαστον.

Ver. 15. Hæc emendatio pro επαλμενος mea erat, atque aliorum doctiorum, conjectura, satis obvia disquirenti.

Idyll. iii. Apud eundem Stobæum, serm. lxi.

Ver 1. Sic emendamus vitiosum εθ' ὑπνωοντι: *ipsum limen juventutis attingenti:* cujus restitutionis tamèn laus omnis ad J. F. Herelium redit, qui conjecerat εθ' ἡϐωοντι.

Ver. 8. Neque κιθαραν cum Brunckio legam, neque cum aliis interponam δ'. Syllabam brevem satis fulcient cæsura et aspirata litera.

Idyll. iv. Apud Stobæum ibidèm.

Ver. 3. Sunt qui οπηδη præferant lectioni codicum: minùs peritè, neque versui *quinto* convenientèr satis. Carmen absonum atque inconcinnum Musas pulchrè fingitur terrere et fugare.

Ver. 5. Ità τις pro τῳ dudùm reposueram ex divinatione, post Brunckium.

Ibid. ερωτι δονευμενος· elegantissima est locutio, cum quâ comparari debet Pindarus, Pyth. iv. 390.

Οφρα Μηδειας τοκεων αφελοι-
τ' αιδω· ποθεινα δ' Ἑλλας αυταν,
Εν φρεσι καιομεναν,
ΔΟΝΕΟΙ ΜΑΣΤΙΓΙ Πειθους.

Accedat Oppianus, Cyn. ii. 410.

Οϐριμ' ΕΡΩΣ, ποσος εσσι; ποσση σεθεν απλετος αλκη;

Ποσσα νοεις; ποσα κοιρανεεις; ποσα, δαιμον, αϑυρεις;
Γαια πελει σταϑερη, ΒΕΛΕΕΣΣΙ δε'σοισι ΔΟΝΕΙΤΑΙ:

qui cultissimum poëtam agit in Hal. iii. 412.

Οδμη δ' αιψα ϑαλασσαν επεδραμε λειριοεσσα,
Κικλησκουσ' αγελας πολυειδεας· οἱ δ' εφεπονται
ΠΝΟΙΗι νηδυμιη ΔΕΔΟΝΗΜΕΝΟΙ:

cui conferri poteſt anapæſticus Mneſimachi, apud Athenæum: ix. 15.

ΟΣΜΗ σεμνη μυκτηρα ΔΟΝΕΙ·

et Nonnus, Dionys. i. p. 28.

... Κρονιδην ὁρωσα ΠΟΘΩι ΔΕΔΟΝΗΜΕΝΟΝ Ηρη.

Hinc Ariſtophanes, Eccles. 954. has venuſtates nunquàm non ſedulò ſectatus, riſûs captandi gratiâ:

.... πανυ γαρ τις ΕΡΩΣ με ΔΟΝΕΙ
Τωνδε των σων βοστρυχων.

Ver. 8. *βροτον αλλον*, cum de *deo* Cupidine fiat ſermo: cui formulæ non discrepat Lucæ, evang. xxiii. 32. Ηγοντο δε και 'ΕΤΕΡΟΙ ΔΥΟ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ συν αυτῳ: quem locum tetigimus in Silv. Crit. v. ſect. ccviii.

Porrò, conjeceram legendum eſſe *αθανατων*, cum Valckenaero, qui hanc lectionem invenit etiàm in Stobæi cod. MS. Sed mutari quid profuerit? Pindarum ſaltèm audiamus, Ol. ii. 1.

Αναξιφορμιγγες ὑμνοι,
ΤΙΝΑ ΘΕΟΝ, τιν' ἡρωα,
ΤΙΝΑ δ' ΑΝΔΡΑ, κελαδησομεν;

ubi tamèn Pal. cod. habet θεων· invito ſcholiaſte. Horatianam imitationem quis neſcit vel puerulus?

Quem virum aut heroa, lyrâ, vel acri
Tibiâ, ſumes celebrare, Clio?
Quem deum?

qui ſanè ambiguus eſt in voce *deum*, ſed dubitari vix poteſt *quartum* caſum voluiſſe.

Ver. 11. Pro και τοκα, Ruhnkenio placuit αὐτικα. Sed receptæ lectionis elegantia non erat elegante homine ſolicitanda: vide Burmannum ad Virg. Æn. iii. 8.

Ibid. Editio Urſini dat ῥεει αυδα· et fortaſſè verè, cùm credibile ſit Bionem voluiſſe, pro more poëtarum filiis, Homerum patrem ſubſequi, ad Il. Α. 249.

Του γαρ απο γλωσσης μελιτος γλυκιων ῬΕΕΝ ΑΥΔΗ.

Idyll. v. Legitur in Stobæi ſerm. lvi.

Ver. 3. Quod cuilibet proclive fuerit, divinaveram cum aliis Μοισα pro Μοιρα, Heſkino non inſcitè vindicatâ.—Porrò, diſplicet pronomen repetitum εμοι μοι: et mendam ſublatere ſuſpicor. Potes etiàm vel reddere και ταδε μουνα, *etiàm* hæc ſola; vel modo ſolenniore capere, ut ſit el-

lipſis notiſſima, qualem novimus univerſi ad Hom. Il. A. 136. S. Luc. cap. xiii. com. 9. vide Silv. Crit. noſtram, ſect. clxxvi.

Ver. 8. Non video quam vim hic loci habeat vox ταχα, utcunque accipiatur. Scripſit fortaſſe Bion,

Ην ΚΑΚΑ μοχθησαντι—·

ut Euripides, Hippol. 301.

Γυναικες, αλλως τεσδε ΜΟΧΘΟΥΜΕΝ ΠΟΝΟΥΣ·

κακα verò et εσθλα paſſim ſibi invicèm oppoſita reperiuntur.

Ver. 11. Idem ordo præpoſitionis, qui ad Id. i. 81. ubi nos videndi. Nec tamèn non videtur minùs concinna nobis phraſis καματως κ' εις εργα, et reſcribendum opinamur,

Ες ποσον, α δειλοι, ΚΑΜΑΤΩΔΕΕΣ εργα πονευμες;

Ver. 14. Hæc, nî fallor, rectè efferuntur interterrogativè, quod vocant.

Idyll. vi. Extat in Stobæi eclog. phys. p. 18. ed. Canteri.

Ver. 5. χειμα δυςεργον: ut poſt eum Virgilius, Geo. i. 211.

Usque ſub extremum *brumæ intractabilis* imbrem.

Neque alitèr Justinus, xxiv. 4. Alpium invicta juga, et *frigore intractabilia* loca, transcendit.

Ver. 6. Ad Virg. Geo. i. 300.

Frigoribus *parto* agricolæ plerumque fruuntur; olim proposui ολβω vice οκνω: neque pœnitet. Confer Geo. iii. 376—381.

Ver. 10. Vulgò legitur ἱερα, minùs commodè. Lennepius ad Coluthum, p. 173. emendabat ὡρια· quod non probem equidèm vel ob ver. 13. Dubitari nequit nos veram poëtæ vocem deprehendisse. "Nam omnia hæc *amabilia* sunt, ac dulcia." Hesychius: ἱμεροι· ποθεινοι, επιθυμητοι: et: ἱμερων· ερασμιων. Non rara est hæc dictio in compositione.

Ver. 14. κρυμνον: de hac voce cum Brunckio mihi convenit. Hæ formæ verborum exquisitiores, libris consentientibus, non sunt scribarum erroribus imputandæ.

Ver. 17. Punctis cavi, ne tyrones consocient παντ' ειαρος· *omnia veris*, quæ ver scilicèt producit; minùs rectè. Similis variatio casuum legitur in Theocriti Id. xi. 58.

Αλλα τα μεν ΘΕΡΕΟΣ, τα δε γινεται ΕΝ ΧΕΙΜΩΝΙ:

ut ibidèm etiàm vv. 37. 38. Hinc accuratiùs interpungam Pausaniam, ix. 23. Πινδαρον δε, ἡλικιαν οντα νεανισκον, και ιοντα ες Θεσπιας ΘΕΡΟΥΣ, ὡρᾳ καυματος, περι μεσεσαν μαλιστα ἡμεραν, κοπος, και ὑπνος απ' αυτου, κατελαμβανεν.

Idyll. vii. ver. 3. Putem poëtam ſcripſiſſe αἰο-νος, poſt Theocritum, xi. 14. quem et reſpicit et imitatur noſter:

.... ὁ δε, ταν Γαλατειαν αειδων,
Αυτω επ' ΑΙΟΝΟΣ κατετακετο φυκιοεσσας.

Ver. 5. Quod edidi, voluit Lennepius ad Coluth. p. 174. et probavit eruditis. Vulgò,

Σκυριον, Λυκιδα, ζαλων μελος:

dudùm ω interpoſuerat Heſkinus, et ζαλευ legerat. Nos reſcribendum arbitramur ad hunc modum:

Σκυριον ην, Λυκιδα, ζαλων μελος:

conſulas quæ de hac formulâ nupèr dedimus ad Sophoclis Philoct. 420. Hinc obitèr, reſtitutâ literâ, fit integer Plutarchi locus in Lycurgo, i. p. 58. B. ὡν επικρατουντων προτερον, ου πολεως ΗΝ Σπαρτη πολιτειαν, αλλ' ανδρος ασκητε και σοφου βιον, ΕΧΟΥΣΑ.

Ver. 7. φαρος· veſtem delicatiorem atque molliorem: vide i. vv. 3. 72. Emendationes hujusce verſûs, Lennepio et Pierſono propoſitæ, prorſûs ſunt inutiles, nec viris eruditis dignæ. Vox εψευσατο felix eſt Canteri conatus pro εγευσατο.

Ver. 8. Cùm nobis parùm ſatisfacerent varia doctorum criticorum tentamina in hunc locum, viſum eſt propriis conjecturis indulgere. Sic vitioſè legitur in codicibus:

Χ' ὡπως εν κωραις Λυκομηδισιν απαλεγοισα
Αηδηνη τ' απαστον Αχιλλεα Δηϊδαμια.

Probabilitate non videtur carere ἁδρα λεγοισα· *dulcibus alloquiis.* Appositè Pauli Silentarii epig. xlviii. 7.

'ΑΒΡΟΝ ΕΠΙΤΡΥΖΩΝ, κιθαρας ὑπερ εζετο τεττιξ. τ' pro τον facilis error est à compendio scripturæ: απλατον verò, *ingentem* vel *formidabilem*; aliis scilicèt, sed mitem placidumque Deïdamiæ: undè pendet vis et venustas loci. Archestratus apud Athenæum, i. 23.

.... χρονου δια μηκος ΑΠΛΑΤΟΝ.

Videas etiàm Eurip. Herc. fur. 398. sed potissimùm adnotata nupèr nobis Soph. Trachin. 1093.

Ver. 14. Ità reponimus ex conjecturâ. Codices exhibent,

.... φερων διασιν αναν αρνα:

undè Scaliger exsculpsit,

.... φερων τισιν, αινον αρηα:

quæ non satis composita videntur, et coagmentata. Amplectitur Valckenaerus emendationem Ruhnkenii,

.... φερων φθισανορ' αρηα·

literarum ductibus non satis insistentem. Haùd deterius fortasse fuerit, et magis bucolicum:

.... φερων δυςομιλον Αρηα.

Ver. 21. Sequor Lennepium, ανερος pro Αρεος divinantem.

Ver. 24. Librorum lectio est:

στομ' ανα καλον αειρε, τα δ' ἁδεα δακρυ' επηνει.

Brunckius edidit, partim poſt alios:

Σωμ' ανα καλον αειρε, τα δ' ἀδεα δακρυ' επερρει.
Meliùs poterat, *δακρυ' επηει*: ut Sotion in Stob. ecl. mor. xx. *Ἡρακλειτῳ μεν δακρυα, Δημοκριτῳ δε γελως, επηει*:—vel *επηνθε*: Philoſtratus, heroic: cap. iii. *πολλοις δε αυτων και δακρυα επελθειν φησιν*: Plutarchus, ii. 595. D. *δακρυα πολλοις επηλθεν*: et Dion. Hal. antt. Rom. x. 49. *ἑαυτῳ μεν επελθειν δακρυα*:—vel etiàm *επηνθει*: vide Silv. Crit. i. p. 137. Sed quid attinet lectiones expolire et expendere prorſùs inutiles et intempeſtivas, neque hilùm ad loci ſcopum facientes? Procùl dubio, aut vera ſunt, aut vero proxima, et ab auctoris mente minimè aberrantia, quæ junctis conatibus exſculpſerunt Scaliger et Lennepius; nobis in textum pro meritis admiſſa. Fortaſſè tamèn pro *αειρε* rectiùs ſcripſeris *αειδε, εειπε*, vel *ανειπε*: ſtamen eſſe pulchrum *prædicabat*—*dicebat*—vel *declarabat*. E quibus ſimplicior eſt vox *εειπε*, et, meo judicio, accipienda. Theocritus, xvii. 71.

Ὡς αρα νασος ΕΕΙΠΕΝ:

ne credas hanc formam Doras eſſe averſatos.—Porrò, in contractis verbis *φιλεω, επαινεω*, et *ποιεω*, Doricam ſcripturam exhibui, ut ſuæ conſtet noſter conſuetudini.

Ver. 28. Ità ex ingenio correxeram, mihi Lennepium præveniſſe parùm conſcius. Pro poſteriore *μενα*, vulgò legitur *μιμνω*.

Et animadvertant tyrones velim dictionem νυμφα communis esse dialecti, non autèm ex Doricâ literæ mutatione; ne de quâdam licentiâ cogitent propter quantitatem posterioris syllabæ. Homerus, Il. Γ. 130.

Δευρ' ιθι, ΝΥΜΦΑ φιλη, ἱνα θεσκελα εργα ιδηαι.

Ver. 31. "Hæc *improba*, hæc *odiosa*, intercapedo." Quæ ασυνδετα spiritum habent atque efficaciam pro loci ratione. Editur vulgò:

.... ἁ δε πονηρα

Νυσσα γαρ δολια με...

Me persuasum habeo judices idoneos emendationibus meis arrisuros esse.

Idyll. viii. Legitur in Stobæi mor. ecl. lxi.

Ver. 2. Hesychius: αγαλμα· παν εφ' ᾡ τις αγαλλεται: vel καλλωπισμα, ùt scholiastæ ad Æsch. Prom. vinct. 465. "Hespere, noctis *gloria* atque *ornamentum*."

Ver. 5. Vide Corinthum de Dor. dial. cap. xxiv. nam ad severiores Dorismi leges videtur exigendum hoc poëmation.

Ver. 7. Elegantissimè tentavit locum Ruhnkenius:

.... ὁδοιπορεοντα λοχησω:

sed vocem equidèm non ausim loco movere commodum satis sensum versiculo præbentem: conferas Dionem Cassium, xlix. 27, 29. ed. Reim.

neque incredibile eſt ignotum ſcriptorem apud Suidam in v. de *latrone* loqui, et ità levitèr eſſe corrigendum: ὁ δε ωκυτατοις ἱπποις ΑΥΤΗΝ (i. e. την ὁδον, in præcedentibus memoratam) ενωχλει, και ὑπεφευγε.

Idyll. ix. Apud Stobæum, ecl. lxii.

Ver. 3. Dat Stobæus, και τιναντα. Scaliger ſubſtituit, τι νυ αυτα: in quibus metrum deſidero. Longopetræus: και τι νυ σ' ατᾳ: cui manus dediſſem, ſi liqueret ſatis de hac formâ vocis αταω. Mallem etiàm:

Τυτθον εφαν· τι ΤΥ τοσσον απεχθεο, και τινος, αυδα·
"Dic, ob quam cauſam, et cujus auctoris gratiâ, "in tantum iraſceris?" Nihil habeo probabilius, et acutioribus libens trado lampada, ut has tenebras feliciùs discutiant. Hom. Il. Ξ. 195.

Αυδα, ὁ τι φρονεεις:

nam ellipſis τȣ ἑνεκα ante τινος uſitatior eſt quàm quæ velit exemplis confirmari.

Ver. 6. Prætulerim:

Ες τι δε νιν πτανον και ἑκαβολον ωπασας; Η ΜΑΝ
Ὡς μη πικρον εοντα δυναιμεθα τηνον αλυξαι;

quâ formulâ nihil magis in deliciis Theocrito.—Cæterùm, in ultimo verſu, Villoiſoni emendatione πτηνον, loco τηνον, quid ſperes infelicius?

Idyll. x. Vide Stobæum, p. 389.

Ver. 1. Vulgò *αντεραωνται* editur: Doricam formam inferre visum est, cui favet Stobæi scriptura *αντεραοντε*. Archimedes de conoid. et sphæroid. sub init. *αικα απο ορθογωνιυ κωνοειδεος δυο τμαματα* ΑΠΟΤΜΑΘΕΩΝΤΙ.

Ver. 5. Varietas lectionis est *αρκτο*, et *αροιτο*: undè Grotius, Brunckius, et Valckenaerus ediderunt *ἥρητο*· è quibus postremus maluit *ἥρειτο*· Vulcanius, *αρητο*. Nos Heinsio assentimur, minimum ex malis eligentes. Nam quorsùm *κελευθυς*, in numero multitudinis? Scripsit, opinamur, Bion:

Οὕνεκα οἱ ξυνας Πυλαδας ʽΑΓΗΤΟ ΚΕΛΕΥΘΟΥ·

pro *ξυνης ἥγειτο· dux erat viæ*. Moschus, ii. 117.

.... ἀλιης ʽΗΓΕΙΤΟ ΚΕΛΕΥΘΟΥ.

Ver 7. Quùm ratio constructionis fortassè flagitet, ut vox *θνασκων* ad Patroclum referatur, nisi versus integer exciderit, scribendum dicam:

Ολβιος ην ΘΝΑΣΚΟΝΤΟΣ, ʽΟ οἱ μορον αινον αμυνε:

"Vel eo mortuo beatus, eo quod ultus ei sit infelicem mortem:" occiso scilicèt Hectore. Sophocles, Philoct. 601.

.... Θεων Βια,

Και Νεμεσις· οἱ περ εργ' ΑΜΥΝΟΥΣΙ κακα.

Accedat Mæonides, Od. Λ. 539.

Γηθοσυνη, ʽΟ οἱ υἱον εφην αριδεικετον ειναι.

ὁ, αντι τυ ὁτι: schol.—undè videri possit interpre-

tatio ex margine in Bionis textum irrepfiffe; et tutò extrufiffem, plaudentibus, opinor, eruditis, ut veræ lectioni, nobis demùm reftitutæ, locum daret.

Haùd immeritò dixerim Nafonem refpexiffe Bionis verfus, ad Pont. ii. epift. iii. 41.

Cerne, quid *Æacides poft mortem* præftet *amico*:
Inftar et hanc vitam mortis habere puta.
Pirithoum Thefeus Stygias comitavit ad undas:
A Stygiis quantum fors mea diftat aquis?
Adfuit infano *juvenis Phoceus Oreftæ:*
Et mea non minimum culpa furoris habet.

Idyll. xi. Apud Stobæum quære, in ecl. phys. cap. ix.

Ver. 2. Stobæus exhibet επεζωετο· quod fi vitiofum effe concedatur, non erat alio genere dictio disquirenda criticis, qui vim frangere claufulæ, atque venuftatem corrumpere, noluerint. Non immeritò conferri poteft Euripides, Med. 168.

Κλυεθ' οἱα λεγει, κἀπιζοαται
Θεμιν ευκταιαν, Ζηνα θ':

neque Lucretii fimilis perfonificatio, vi. 1177.

......muffabat tacito *Medicina* timore.

Hac autèm verbi formâ ufus eft Theocritus, xvii. 60.

......Ειλειθυιαν ΕΒΩΣΑΤΟ λυσιζωνον.

Ver. 4. Vehementèr dubito de finceritate hu-

jusce lectionis, cùm nihil sonare videatur phrasis Μοιραις αναλθεα, nisi *quæ non sunt Fatis sananda.* Sic Manetho, ii. 499.

…………………… μανιαισι προσαπτει

Σπασμες, η νεσον θ' ιερην και αναλθεας ατας.

Adeas etiàm Hesychium in voce, et interpretes ejus. Scribendum puto:

…… Μοιραις ΕΠ' αναλθεα:

non habent potestatem sanandi contra Parcas. Ambigua saltèm sunt vulgata.

Idyll. xii. Extat in Stobæi ecl. mor. xxix.

Ver. 2. Stobæus exhibet:

Μηδετι παντ' αλλο:

in nostram lectionem incideram post Valckenaerum; qui tàmen, ut puto, non accuratè interpretatus est; "Neque ad *omnia* alterius operâ indigere:" mallem επι παντα λογον supplere; ut επι reducatur etiàm ad priorem versum: redeas ad ea quæ notavimus in i. 81.

Porrò, Stobæus habet χρεως: undè vix dubitem poëtam scripsisse:

Μηδ' επι παντ' αλλω χρεω σ' ισχεμεν:

disjunctis tantummodò literis. In hac autèm dictione multus est poëtarum pater.

Cæterùm, quod ad Grotii errorem attinet, αυτος in αυτον mutantis, adeas quæ nupèr dedimus ad Sophoclis Philoct. 55. Confer Hom. Il. Π. 91, 92.

et sæpissimè alibi. Similitèr falsus est judicii Reiskius ad Plut. sympos. iii. probl. x. init. ου γαρ εικος ειναι: "Aut pro ειναι leg. ην, aut εδοκει ειναι:" verba sunt minùs audienda viri multâ doctrinâ et ingenio velocissimo.

Idyll. xiii. Apud Stobæum, ecl. phys. cap. xii.

Idyll. xiv. Hoc fragmentum apud eundem legitur serm. mor. xxix.

Ver. 2. ῥωχμον· vide Hom. Il. Ψ. 420. cum scholio; Oppian. Cyn. iii. 323. Ap. Rhod. iv. 1545. Hesychium in voce, Suidamque. Usurpabant etiàm ῥωχμη: ut Marcell. Sidet. ver. 79. apud Fabric. B. G. i. p. 21.

Lucretius, iv. fin.

Nam levitèr quamvis, quod crebro tunditur ictu,
Vincitur in longo spatio tamèn, atque labascit.
Nonne vides, etiàm guttas, in saxa cadenteis,
Humoris, longo in spatio, pertundere saxa?

Idyll. xv. Servavit Stobæus, serm. cix.

Ver. 2. Dudùm videram ità rescriptum oportere pro ψιθυρισδω. Consentiunt MS. Leid. et edit. Trincav. referente Valckenaero.

Ver. 4. Hoc ex ingenio proprio est, vice απολειψειν Stobæi. Ed. Trinc. dedit απολειψει: cod. Leid. απολειψω, quod divinaverat Gesnerus. Nos-

tra lectio nobis videtur convenientior loci genio. Et rectiùs ſcripſimus fortaſſè junctim ταςδε· *haſce* ſpes: ſed hoc non tanti eſt.

Idyll. xvi. Legitur in Stobæi ſerm. xli.

Ver. 1. Mallem αοιδων· et, metri legibus conſulens, cum Valckenaero transponere potiùs voces τιμα et ποιη, quàm ſcribere εδω cum aliis pro εδωκε.—Qui ſequitur verſiculus extat in Stobæo, ſerm. lxiii.

IN MOSCHUM.

Idyll. i. Invenies in excerptis Stobæi moralibus, ſerm. lxi.

Ver. 1. τον Ερωτα τον υἱεα· has voces à ſeqq. ſeparavit Valckenaerus, ut referantur ad πλανωμενον. Hoc conſilium mihi neutiquàm placet: hinc enim hians fit atque maximè inconcinna vocis Ερωτα repetitio. Nos diceremus: *Made proclamation after Cupid:* vide Hom. Od. M. 124. Bion. xi. 2. Sed ſcripſi εβωστρη ad Doriſmum, quem Bion etiàm videtur conſtantèr obſervâſſe.

Ver. 5. Scripſit Valckenaerus τυ δ', ω ξενε: quod quâ proſit, vel potiùs quâ non obſit, nequeo diſcernere. Vellem vir doctiſſimus nobis indicare voluiſſet, quid vitioſi in ſe haberet recepta lectio.

Ver. 10. Ità pro ην δε χολα rectiùs idem Stobæus, in serm. lxii. S. Lucas, in act. apost. similem omninò formulam orationis adhibet: viii. 23. ΕΙΣ γαρ ΧΟΛΗΝ πικριας—ὁρω σε οντα: i. e. εν χολῃ: videas nostram Silv. Crit. v. p. 30. in Matt. xiv. 3. et Terent. Adelph. v. 1. 11.

Ver. 12. Vanus fortassè timor de metro suppofuit fulcimen δ', cùm Moschus scripserit:

Ευπλοκαμον το καρανον εχει, ιταμον το προςωπον.

Cæsura satis syllabam tuebitur: ut mox in ii. 87. Notum est criticis in quantum grassata sit hinc exorta licentia emendatorum.

Ver. 16. ὡς pro ὁσον lectio Stobæi est in serm. lxii. et plurium codicum, testibus Moschi editoribus.

Idem in loco priore dat αλλοτ' επ' αλλες· in posteriore, αλλον επ' αλλῳ, ut etiàm codex unus. Selegi quod videbatur probabilius.

Ver. 22. Pro secundo παντα conjeceram cum Piersono ταυτα· et verum puto.—Et vulgò legitur δε οἱ, pro quibus cod. MS. habuit δ' ενι, ut vitiosè quoque Stobæus in ver. 19. pro ἑοι.

Ver. 24. Uno consensu, contra Stobæi codicumque fidem, substituunt δασας pro δαμασας editores, sufflamine quasi stringentes versum. Et cui demùm bono? Utramque notionem sociavit Maro, Geo. iv. 399.

........*vim duram*, et vincula, *capto*

Tende.

Δαμασας: "*in poteſtatam tuam*, quocunque tandem modo, *redigens*."

Ver. 25. Jungas fortaſſe rectiùs, ποτιδης.

Ver. 27. Hoc ex cod. MS. Is. Voſſ. loco φαρμακον εντι, multo convenientius eſt et elegantius, atque haùd dubiè verum.

Ver. 29. Non malè viri docti, μη τυ θιγης: et MS. Voſs. habet μητοθιγης.

Ibid. πυρι βεβαπται: ſic Matthæus, iii. 11. αυτος υμας ΒΑΠΤΙΣΕΙ ΕΝ—ΠΥΡΙ.

Idyll. ii. Hoc carmen Theocriteis accenſetur in Stobæo, ſerm. lxi.

Ver. 5. Cogitare quis poterat de εσμος pro εθνος· ſed διττα ΕΘΝΕΑ ΠΥΡΕΤΩΝ habet Hippocrates de flatibus, ſect. iii. p. 297. et Homerus, Od. Ω. 12. ΔΗΜΟΝ ονειρων.

Ver. 15. Pierſonus, quem auſcultavit Brunckius, correxit εμμεν οἱ· nullo uſu; nam pronomine benè poſſumus carere.

Ver. 16. Ità Euripides Oreſt. 313.

..........μενε δ' επι στρωτου λεχυς·

et alibi, ne quis cogitet de uſitatiore phraſi Homereâ, τρητων λεχεων. Lecti, in quibus *ſub inſtratis* veſtimentis jacent; ut diſtinguantur à *diſcubitoriis*, ipſis ſanè ſtratis, ſed non *dupliciter:* conferas Soph. Trachin. 916.

Ver. 20. Hæc vocularum coacervatio ſummâ

commendata venit efficaciâ ac venuſtate; et optimè depingit terrorem virginis, undè tam tardè difficilitèrque ſe receperit. Lennepii conjectura ad Coluthi p. 171. δειμαλεην, pro δη μαλ' επειτ', Brunckio et Valckenaero placuit; quod ſatis mirari nequeo, quùm, poſt δειμαινουσα atque παλλομενη κραδιην in vv. 16. 17. meo ſenſui frigeat, ut nihil ſuprà: ne dicam nullam omninò ſimilitudinem intercedere ην et πειτ ſyllabas. Homerus, Od. Δ. 706. ſic ſcribendus:

ΟΨΕ ΔΕ ΔΗ 'Ε επεσσιν αμειβομενη προσεειπε.

Ver. 21. Ad mentem fortaſſè ſcriptoris benè ſic disjunxeris:

Τις μοι τοιαδα φασματ' επ' ουρανιων προΐηλε·

ut Hom. Il. Λ. 627.

.... επιπροΐηλε τραπεζαν:

et Heſychius: ουρανιοι· οἱ τον ουρανον κατοικουντες.

Ver. 23. Videri poteſt hunc locum Virgilius in animo habuiſſe: Æn. iv. 9.

Anna ſoror, *quæ me ſuſpenſam inſomnia terrent?*

Ver. 25. Aut reponendum eſt,

.... ὡς με και ΑΛΛΗ·

ut *Aſia* intelligatur; aut ità debet ipſum αυτη accipi: quod ſatis tibi probabit ver. ſeq. cum ver. 11. collatus: nam, ſi voluerit *Europam* poëta, ver. 13. liquidò oſtendit eum ſcripturum eſſe,

ΑΡΠΑΛΕΩΣ ὑπεδεκτο·

vice vocabuli imbellis ασπασιως.

Ver. 27. Nonnihil vividiùs legeris,

. . . . μακαρες, ΚΡΙΝΕΙΑΤ' ονειρον.

Vide etiàm noſtram Silv. Crit. iii. p. 43.

Ver. 29. Hunc locum ſuis inſuit Lucianus, dial. marin. xv. 2.

Cæterùm, ἡλικας interpretor *pari ſtaturâ*, ne videatur idem prorſùs poëta dixiſſe.

Ver. 31. αναυρυ· *fluvii:* vide ſchol. ad Apoll. R. i. 19. infrà ad iii. 23. Tzetz. ad fin. Hes. ſcut. Herc. Ità Lycophron, ver. 1424. de Xerxis exercitu venuſtiſſimè:

Ἀπας δ' ΑΝΑΥΡΩΝ νασμος αυανθησεται,

Χανδον κελαινην διψαν αιονȣμενων:

et Dionyſius Periegetes, ver. 1118.

. . . . επι προβολησιν ΑΝΑΥΡΩΝ.

Ver. 36. An ποη pro φυη? ut Maro, Geo. iv. 272.

Eſt etiàm *flos* in pratis, cui nomen Amello
Fecere agricolæ; facilis quærentibus *herba*.

Adi verſus quoſdam Nonni, ſub ver. 70. citatos, et quæ nupèr animadvertimus ad Virg. Geo. ii. 322. Hoc certè vel probabilitate vel utilitate contenderit cum Valckenaeri conjecturâ αγη pro ηχη. Poterat etiàm αχνη: ſed nihil eſſe novandum puto.

Ad normam verò tentaminis Valckenaeri, quod huic loco minimè neceſſarium dixerim et contra librorum fidem nullo modo obtrudendum, Longus in paſt. lib. i. ſub init. certo certius exigendus

eſt; ſic, ut ex proprio acumine dudùm emendaveram: Και ἡ θαλαττα προσεκλυζεν ΕΠ' ηϊονι, ΕΚΤΕΤΑΜΕΝΗι ΚΥΜΑΤΩΓΑΙΣ ΜΑΛΘΑΚΑΙΣ· vide p. 91. Codd. dant: εν ηϊονι εκτεταμενης ψυχαγωγιας μαλθακης. Miror invenuſtam negligentiam Villoiſoni nihil amico ſuo obtemperantis. Similitèr Plutarchus, Dion. 24. προσκλυζουσα ΠΡΟΣ την ακροπολιν θαλασσα. Vide Valckenaerum ad Herod. ix. 100. Judicaverim equidèm Longum Xenophontis fuiſſe memorem, ad Cyrop. vi. p. 440. ed. Oxon. 4to. Ενθα πολυς μεν οινος, πολλα δε συκα, πολυ δε ελαιον, θαλαττα δε προσκλυζει: et Euripidis Hippol. 1226.

.... εις τα μαλθακα
Γαιας.

Ver. 48. Neque ſatis equidèm cauſæ video, quare *duo* tantùm viri fuerint; neque quomodò hi *duo* dici poſſint ſtare αολληδην· *confertim*. Dedit fortaſſè Moſchus πολλοι· aut aliam quamvis dictionem literis corruptelæ propiùs accedentem, quam velim disquirant ſagaciores.

Ver. 51. Hæc, pro εἰναλιης librorum, ingenioſiſſima eſt emendatio Pierſoni, veris. p. 51. Valck. et Brunck. meritò recepta.

Quamvis enim ſimiles delicias in hac fabulâ captet Nonnus, in Moſcho infeliciſſimam ambiguitatem de *phocis* non poſſumus admittere.

Ver. 55. Scrupulum nobis injicit epithetum

δινηεντος: scripsit fortasse Moschus τεχνηεντος: cujus si primas literas aut omisisset aut turbâsset scriba ob præcedentem δε, non ità difficiles fuerint hanc rem intelligentibus corruptelæ rationes. Homerus, Od. Θ. 297.

......................αμφι δε δεσμοι

ΤΕΧΝΗΕΝΤΕΣ εχυντο πολυφρονος Ἡφαιστοιο.

Ver. 58. Fidentèr ità reposui ex ingenio pro εξανετελλεν: nam alitèr non curret æquabili constructione locus; et ei frustrà quis insudaverit expediendæ.

Ver. 60. Cùm maximè inconcinna sit hæc repetitio vocabulorum ταρσον-ταρσοις· neque mihi persuadere valeam venustissimum poëtam ità scribere potuisse; vix dubitem reponere,

ΦΑΡΣΟΣ αναπλωσασ᾽ ὡς ει τε τις ωκυαλος ναυς·

"ut navis quædam expansis *velis*." Josephus, antt. iii. 6. 4. habet, λινεον ην ισομεγεθες ΦΑΡΣΟΣ. Et *alæ* sunt avis, quæ cum *velis* navigii conferuntur.

Hæc tangit Achilles Tatius, i. 1. Ἡ δε δικην επεκαθητο τῳ ταυρῳ πλεουσης νηος, ὡς περ ιστιῳ τῳ πεπλῳ χρωμενη. Undè lux etiàm emendationi ad ver. 125.

Ver. 64. τοτε θυμον ετερπον. Color dictionis Homericus est, Od. A. 106.

.............................οἱ μεν ΕΠΕΙΤΑ

Πεσσοισι προπαροιθε θυραων ΘΥΜΟΝ ΕΤΕΡΠΟΝ.

Ver. 66. Homerum imitatur: Il Σ. 552.

Δραγματα δ' αλλα μετ' ογμον επητριμα ΠΙΠΤΟΝ ΕΡΑΖΗ.

Ver. 67. Parùm ſatisfacit vox λειμωνων, cùm ſpeciatim flores nominentur tam in prioribus quàm ſequentibus. Lego, λειρωδων· *ſuaviſſimorum florum,* ſicùt ſunt *lilia.* Similitèr ſæpè λειριοεις: et generalitèr pro *floribus* λειρια adhibuerunt Ap. Rhod. i. 879. Nicand. Ther. 544. ad quorum ſcholiaſtas te recipias, et Heſychii gloſſas.

Cæterùm aliquantulùm ſuſpicor legendum:

Λειμωνων ΗΡΙΤΡΕΦΕΩΝ πιπτεσκε πετηλα:

i. e. *matutino* rore nutritorum: vide locum ſuprà, p. 32. Meleag. idyll. verr. 5, 6. feliciſſimè parallelum: nam dies potiùs deficeret ſimilia congerere volentem, quàm materies.

Ver. 68. εθειρην. Hinc de hoc ipſo prato ità Achilles Tatius, i. 1. ΕΚΟΜΑ πολλοις ανθεσιν ὁ λειμων.

Ver. 69. δρεπτον. Hanc formam verbi non alibi me legiſſe memini, ſi excipias Antip. Theſs. epig. 40. et Leon. Tar. epig. 81.

Ηριννας, Μεσων ανθεα δρεπτομεναν.

Ibid. εστη. Sæpiùs mihi contigit monere, vocabula poſituram corporis ſignificantia, κειμαι· καθημαι· ιστημαι· nihil aliud in plurimis poëtarum locis velle, quàm ſimplex verbum ſubſtantivum ειμι: ſed in hoc periodo minùs concinnè comita-

tur vox εστη participium λεγȣσα, actionem referens corpore inclinato perfectam: neque ſapit elegantiam Moſchi hac ſede poſita dictio χειρεσσι. Per minimam caſtigationem ſibi ſum poëtam haud dubiè reddidurus:

.... αταρ μεση εςἠ ανασσα,
Αγλαΐην πυρσοιο ῥοδȣ ΧΕΡΕΕΣΣΙΝ ΕΧΟΥΣΑ.

Ver. 70. Opportuni advenient quidam Nonni verſus, et ii ſanè delicatiſſimè elaborati; neque gratiam à lectore non inibimus, ſi paullò caſtigatiores proferantur: Dionys. xxxi. vers. fin.

.... Χαριτες γαρ ες ανθεα ποικιλα κηπων
Ειαριναι στελλοντο, χορητιδες Ορχομενοιο·
Ἡ μεν ΑΜΕΡΓΟΜΕΝΗ Κιλικα ΚΡΟΚΟΝ, ἡ δε κομιζειν
Βαλσαμον ἱμειρȣσα, και Ινδωȣ δονακηος
Φυταλιην, ἑτερη δε ῬΟΔΩΝ ευωδεα ΠΟΙΗΝ.

Ver. 72. ου μεν. Fallor egregiè, aut hæc formula, ſic poſita, paſſim vitioſa eſt pro ου μην: et ſic mallem in contextu ſcriptum.

Ver. 74. Rectiùs, opinor, numeroſiùs, et elegantiùs ad hunc modum.

.... ὡς μιν φρασαθ', ὡς εξεξλητο,
Θυμον ανωϊστοισιν ὑποδμηθεις βελεεσσι
Κυπριδος:

ut θυμον ad ὑποδμηθεις referatur. Verbum βαλλω ſic ſine ſubſtantivo ponunt Dion. Hal. Appian. Joſeph. Xenoph. cum aliis, quorum locos quid pro-

fuerit apponere, dum brevitati ſummoperè ſtudemus?

Cæterùm, locutionis hujusce exemplum Homerus princeps dedit: Il. Υ. 424.

Ὡς εἶδ', ὡς ανεπαλτο:

undè Theocritus, ii. 82. Maro, ecl. viii. 41. Phraſi autèm δαμασαι θυμον, et cognatis, nihil tritius.

Ver. 76. Fortè an reſpexerit noſter ad Sophoclis Trachin. 497—501.

Ver. 77. δη γαρ. Nonnunquàm hæc formula literâ ſimplice auctior legitur, η δη γαρ· ad quem modum, ſi quid videam in hac re veri, ordinanda eſt Heſychii gloſſa in δη γαρ· et proindè fallitur Stanleius ad Æſch. Prom. vinct. 13. Hinc accuratiùs ſcribas Hom. Il. A. 260. 453. 456. 590. et locos alios quàm plurimos: conferas ib. ver. 78. Λ. 314. N. 122. Heſychius: η δη· αληθως δη, και δη: ità ſcribendum. Dubitare liceat de Ap. Rhod. iv. 191. vide ibid. ſchol. et ver. 197. Idem lexicographus ſic alibi ſcribendus eſt, et in ordinem redigendus: Και γαρ ῥα· και γαρ δη, και γαρ τοι, τοι γαρ ου. Και δη· επι τε, Η ΔΗ: ut duo tantummodò ſint membra. Sed infinitus eſſem, ſi hac vellem materiâ defungi.

Ver. 78. In animo noſter habuit haùd dubiè Mœonidem, ad Il. Σ. 567.

ΠΑΡΘΕΝΙΚΑΙ δε και ηΐθεοι, ΑΤΑΛΑ φρονεοντες: confer etiàm Od. Λ. 39.

Ver. 86. Valck. ὑπογλαυσσεσκε· sed non erat augmentum in hoc carmine negligendum: et tantoperè variant scripturæ veterum, ut non facilè dixeris, an geminandum sit, necne, sigma.

Ver. 87. Confer etiàm his et seqq. Lucianum, dial. mar. xv. 2.

Ver. 91. Vulgò nihil legitur inter τε et αμβροτος. Valckenaerus ex ed. Junt. interposuit δ': nos videmur probabiliùs administrâsse rem, et solitis hujusce poëmatii numeris accommodatiùs. Hom. Od. I. 210.

....οδμη δ' ηδεια ΑΠΟ κρητηρος οδωδει.

Ver. 94. Vulgò κερην: sed, cùm pars aliqua specialis apertissimè flagitetur, non exhorrui conjecturam propriam lectoribus apponere: κορσην· *tempora*, vel *faciem*. Theocritus, xiv. 34.

..................πυξ επι ΚΟΡΡΑΣ.
Ηλασα.

Ver. 98. Liturâ corrigenda est animadversio Valckenaeri ad hunc versum.

Ver. 99. Hunc locum voluit imitari Nonnus, Dion. xvi. p. 440. si probè corrigantur ejus verba:

Επλεον Ευρωπης ἅτε νυμφιος· ὡς ΑΝΕΧΩΝ δε,
Νωτον εμον ΝΕΥΕΣΚΟΝ, ορινομενης ἱνα κερης
Δεξιτερη παλλευκος εμης δραξαιτο κεραιης:

" ut eam verò *sublaturus*, *inclinabam* dorsum, quo
" meliùs impetu puella facto cornu prehenderet."

Ver. 101. βαθυπλοκαμοισι. Sic Apoll. Rhod. i. 742.

Ἑξειης δ' ησκητο βαθυπλοκαμος Κυθερεια.

Alibi non invenimus dictionem.

Ver. 104. Inficetiſſimam lectionem comminiſcitur Valckenaerus, οἱα τ' απηνα, (debuit ſaltèm απηνη) pro οἱα τε νηυς. Ità de noſtrâ virgine Achilles Tatius, i. 1. ἡ δε δικην επεκαθητο τῳ ταυρῳ πλεουσης ΝΗΟΣ. Futurum ſcilicèt officium tauri præcepit Moſchus.

Ver. 107. αμφιθεει. Ità benè locutus eſt ob incredibilem *celeritatem* animi in motibus ejus et *discurſibus*. Hinc Homerus, Od. H. 36.

Των νεες ΩΚΕΙΑΙ, ὡς ει πτερον, ηε ΝΟΗΜΑ.

Videas etiàm Lucret. iii. 183. iv. 750. ubi nos ſtatim plura. Intereà, operæ pretium fuerit rectè conſtituere locum in hymno Mercurii, perperàm Homeri dicto, ver. 43. maximè appoſitum:

Ὡς δ' ὁπότ' ωκυ νοημα δια στερνοιο ΠΕΡΗΣΗι
Ανερος, ὁντε θαμειαι επιστρωφωσι μεριμναι·
Η ΩΣ ὁτε δινηθωσιν απ' οφθαλμων αμαρυγαι·
Ὡς αμ' επος τε και εργον εμηδετο κυδιμος Ἑρμης.

Benè Barneſius ſcripſit θαμειαι pro vulgato θαμιναι. Et MSS. vice η ὡς, dant Ἀς: error ex craſeos ſcripturâ brevi profluxit. Αμαρυγαι verò, radii, jactus, oculorum. Feſtivè Erneſti, *flammæ*.

Ver. 108. μειδιοωσα. An Manilius hinc emendandus eſt? i. 347.

Cùm deus in niveum descendit versus olorem,
Tergaque *ridenti* subjecit plumea Ledæ.

Elegans tamèn est, atque ipso dignum, Bentleii tentamen.

Ver. 109. ανεπηλατο docti pro mendoso ανεπιλνατο: ab ανα-παλλομαι. Sed cuivis liquet το ανεπηλατο· ανεπηδησε· *sursùm saluit*, non implere scriptoris mentem. Nempè quod dedimus à Moschi manu venit. Synesius, de insomn. p. 149. ειδωλα απορρει και της υποστασεως αυτων ΑΠΟΠΑΛΛΕΤΑΙ· *absiliunt*. Et paritèr Philo Judæus, de nomm. mut. i. p. 610. εγκολλον γαρ αν ουδεν αυτοις ἁρμοζοιτο, παντα δ' ὡς απο στερρε τινος ΑΠΟΠΑΛΛΕΤΑΙ και αποπηδα. Neque alia videtur facienda Hesychio medicina in voce απεπομην. Rescribo: ΑΠΕΠΗΛΑΜΗΝ· απεχωρησα, απεπηδησα.—Moschi vocem Lucianus l.c. interpretatur per δρομαιος ὡρμησεν.

Ver. 111. Hùc respiciunt mollissimi versus Nasonis, met. vi. 103. quibus elegantiores nunquàm Poësis elaboravit:

Mæonis elusam designat imagine tauri
Europen: verum taurum, freta vera, putares.
Ipsa videbatur *terras spectare relictas,*
Et comites clamare suas: tactumque vereri
Assilientis aquæ; timidasque reducere plantas.

Ver. 115. Vulgò legitur εστιχοωντο, ex emendatione Salmasii pro αντεχοωντο. Nobis placet

tentamen proprium, corruptelæ veſtigiis fideliùs inſiſtens. Homerus, Od. X. 498.

Αἱ μεν αρ ΑΜΦΕΧΕΟΝΤΟ, και ησπαζοντ' Οδυσηα. Longiùs abeſſet αμφεχορευον: faveret tamèn Lucianus, qui omnia poëtæ παραφραζει l.c. αἱ Νηρηϊδες δε αναδυσαι παριππευον επι των δελφινων—· το τε των Τριτωνων γενος—περιεχορευε την παιδα· ὁ μεν γαρ Ποσειδων, επιβεβηκως ἁρματος,—ΠΡΟΗΚΕ γεγηθως, προοδοιπορων νηχομενῳ τῳ αδελφῳ. Sic ſcribendum: προηκεν· εξηλθε, προηλθε: Heſychius.

Ver. 116. Conferas velim Lucianum, ſect. 3. dial. cit.

Ver. 118. Meliùs redit αυτοκασιγνητῳ ad κυμα κατιθυνων, ut in Luciano.

Ver. 119. Vulgò, ut nolens edidi,

. . . . ποντοιο βαθυρροιο ενναετηρες.

Pro vocabulo priore legitur in ed. Ald. βαθυθροοι: mendoſè procùl dubio vice βαρυθροου, elegantis et exquiſiti ſupra captum librariorum, qui tritius aliquid maluerint: i. e. βαρυβρομου, πολυφλοισβου, πολυθροου: quarum dictionum ultima reperitur in Appian. bell. civ. ii. 75. Archiæ epig. 28. Opp. Cyn. iii. 461. et Heſychio.

Αυλητηρες autèm longè ſuavius quiddam ſonat atque ποιητικωτερον του ενναετηρες, planè trivialis: illam verè lectionem ed. Junt. debemus, propriam, ut nihil ſuprà, Tritonibus, ac ſpecialitèr ſignatam. Mearum ſententiarum teſtis ſit Miſenus, qui Tri-

tonas regno suo in certamen ausus est vocare: Æn. vi. 173. Ovid. met. ii. 8.

Cæruleos habet unda deos; *Tritona canorum*—. Hinc, denique, certo certius, emendaturi sumus Orpheum, Argon. 537.

Πρωτεα και Φορκυνα, και ΕΥΡΥΒΟΗΝ ΤΡΙΤΩΝΑ: sic in Dionys. Thrac. schol. apud Villois. anecd. Græc. ii. p. 178. πρωτον μεν επελεγοντο ανδρας τες μειζονας και ΕΥΡΥΒΟΑΣ. Et similitèr ευρυοπα· μεγαλοφωνον: Hom. Il. A. 498. schol.

Quod autèm attinet ad nostram *Orphei* emendationem, ευρυβοαν, eundem Tritona similitèr nominatum alicubi Ovidio *canorum*, non mirum, ut qui de illo sic cecinerit ad met. i. 333.

Cæruleum Tritona vocat, conchæque sonaci
Inspirare jubet.—Cava buccina sumitur illi:—
Buccina, quæ medio concepit ut aëra ponto,
Litora voce replet sub utroque jacentia Phœbo:

quibus committas velim Virg. Æn. vi. 171. Lucan. ix. 348. Et, dum in hoc sumus, non pigebit tempus trahere in eruditorum gratiam, uni et alteri loco veterum eandem medicinam certissimo successu facientes. In primis Pindarus ità sanandus venit, Ol. vi. 99.

Εκαλεσσε Ποσει-
-δων' ΕΥΡΥΒΟΑΝ, όν προγονον:

i. e. βαρυκτυπον Ευτριαιναν, Ol. i. 116. et idem sunt aliquotiès poëtis Triton et Oceanus: vide Ly-

coph. ver. 34. Ità Phornutus de Neptuno, cap. 22. Λεγεται δε και ΕΥΡΥΒΟΑΣ. Sed vide Pind. Pyth. ii. 23. et credam tam Phornutum quàm anecd. Græc. Villois. i. p. 343. ſcribendos eſſe ευρυβιας. Non illud ſtatuam de Orph. frag. vi. apud Geſnerum, ver. 35.

Ωμοι μεν και στερνα και ευρεα νωτα θεοιο,
Αηρ ΕΥΡΥΒΟΗΣ:

ob *ſonos* utique celeritèr per eum in omnem partem propagatos. Sic idem Orpheus rectè ſcribetur ad ver. 1259.

Η ταχα και δυσεσθ' Αργω κατα βενθε' εμελλεν,
Ει μη πρεσβιστη θυγατηρ ἁλιοιο γεροντος
ΕΥΡΥΒΟΟΥ Πηληα ποσιν λελιητο ιδεσθαι:

niſi maluerit poëta Doricam formam ευρυβοα. Et mihi nemo ex æquis judicibus denegabit ità emaculandum eſſe Apollonium Rhodium, iv. 1552.

Τοισι δ', αιζηῳ εναλιγκιος, αντεβολησε
Τριτων ΕΥΡΥΒΟΗΣ:

cum Heſiodo Theog. 930.

Εκ δ' Αμφιτριτης και ΕΡΙΚΤΥΠΟΥ Εννοσιγαιυ
Τριτων ΕΥΡΥΒΟΗΣ γενετο μεγας.

Corruptelæ ſcholii ad locum in vocibus ευρεως βοαν produnt haùd dubia veſtigia veræ lectionis. Vide Phavor. in Βοην αγαθος, et Διαπρυσιον.

Denique, non aliena fuerit pulchra Nonni imitatio, Dionys. i. ſub init.

Και πλοον ειλιποδην επεθαμβεε Κυανοχαιτης·

Τριτων δ', ηπεροπηα Διος μυκηθμον ακȣων,
Αντιτυπον Κρονιωνι μελος μυκησατο κοχλῳ,
Αειδων ὑμεναιον.

Qui opportunus eſt his animadverſionibus, ad lib. xxxvi. p. 894.

Τριτων δ' ΕΥΡΥΓΕΝΕΙΟΣ εϐομϐεεν ηθαδι κοχλῳ: *latis faucibus*, vel ſtrepitûs magni capacibus: i. e. ευρυϐοας. Agmen cogat Seneca, Troad. 202.

Tritonum ab alto cecinit hymenæum chorus.

Ver. 121. Ζηνος βοεοις νωτοις formula eſt inverſa poëtici ornatûs pro, Ζηνος βοος (in bovem mutati) νωτοις: ut Lucretius, i. 114.

Per genteis *Italas* hominum:

vice genteis *Italorum* hominum: ad quem locum nos ſtatim συν Θεῳ plura.

Intereà, venuſtis lectoribus gratum faciam, ſi conferendam propoſuero poëtæ longè ſuaviſſimi imitationem: Ovid. Faſt. v. 605.

Præbuit, ut taurus, Tyriæ ſua terga puellæ
Jupiter, et falſâ cornua fronte tulit:
Illa jubam dextrâ, lævâ retinebat amictus;
Et timor ipſe novi cauſa decoris erat.
Aura ſinus implet, flavos movet aura capillos:
Sidoni, ſic fueras accipienda Jovi.
Sæpe puellares ſubduxit ab æquore plantas,
Et metuit tactus aſſilientis aquæ.

Statii locum, Theb. ix. 344. hùc reſpicientem, vehementèr ſuſpicor in mendis cubare:

Sidonis hic, blandi per candida terga juvenci,
Jam fecura maris, teneris jam cornua palmis
Non tenet: extremis alludunt æquora plantis.

Ver. 123. Editur vulgò:

. . . . οφρα κεν ωηγν
Δευοι εφελκομενηγν—:

quæ malè nonnulli capientes magis corruperunt, ponendo μη pro κεν. Tu interpreteris: "*Quamdiù* fibram madefaceret." Nec tamèn non coactior eft hic fenfus. Nos igitùr, preffiùs vitiofis lectionibus infiftentes, fanas fcripturas exhibuimus. Illud ωηγν eleganti ingenio Aurati debetur. Hæc eft varietas lectionis: οφρα κε νηγων Εν δε οἱ ἑλκομενον—κενηγων—et εφελκομενον. Homerus, Od. I. 102.

ΜΗ ΠΩ τις, λωτοιο φαγων, νοστοιο λαθηται: "ne *ullo modo* aliquis." Verius tamèn utroque loco fortaffè fuerit μη πως.

Ver. 125. Ità divinaveram legendum effe pro ωμοισι ad Silv. Crit. 1. p. 138. infcius omninò eandem viam plures dudùm ingreffos effe: non enim geftio plumis alienis fuperbire. Vix abeffe poterit aut ανεμος, aut gemella dictio. Præter loca ibidèm prolata nobis, te conferas ad Virg. Cir. 460. Ovid. met. ii. 875. Ach. Tat. i. 1. Anthol. Lat. Burm. lib. i. ep. xiv. ver. 30. Lucan. ix. 800. Nonn. Dionys. i. vv. 43. 69. xv. 223. Claud. iii. cons. Honor. 139. Orph. Arg. 1181.

Non gravabimur nitidiſſimos verſus Prudentii coràm ſiſtere: Pſychom. 188.

A cervice fluens tenui velamine limbus
Concipit ingeſtas *textis turgentibus auras:*

neque genuinam manum Apuleii reponere, editoribus inſcitis obſcuratam: Florid. p. 826. ed. Delph. Proindè, in veſtrâ manu ſitum eſt, *vela* noſtra *ſinuare*, et *auram* inmittere.

Ver. 128. Hæc lectio, pro αλιρῥοος, ex verâ eſt Valckenaeri emendatione: conferas Æſchyli Pers. 367. Sophoclis Aj. 412. quem interpreteris velim ab Æſchylo; nam interpretes atque editores, vitioſam explicationem ſcholiaſtæ ſecuti, qui αλιρῥοοι legiſſe videri poſſit, nullo modo intellexerunt. Reddas, *anguſtiæ mari rapido tumultuoſæ.*

Ver. 129. Ovidius, Triſt. i. 2. 23.

Quocunque adſpicias, nihil eſt niſi pontus et aër,
Fluctibus hic tumidus, nubibus ille minax.

Ver. 135. Malè clauſulam punctis finivit Valckenaerus ad vocem ἡδυ: nam reddas oportet: *Undè tibi ex pelago potus erit dulcis?* confer Silv. Crit. iv. p. 234. v. p. 155.

Ibid. εξ ἁλος εδωδη: εξ ἁλος utique ατρυγετοιο· i. e. ακαρπȣ. Heſychius, et ſchol. ad Il. Α. 316.

Ver. 136. Amicus quidam meus lectum voluit:

Η ῥα τις εσσι θεος; ΤΑ θεοις ΓΑΡ ΕΟΙΚΟΤΑ ῥεζεις.

Propior fuerat literarum ductibus hic conatus:

Η ῥα τις εσσι θεος; ΤΑ θεοις ΕΠΕΟΙΚΟΤΑ ῥεζεις.

Nihil autèm immutandum puto, et ſenſum finiri cum verſu rectiùs intelligamus.

Ver. 138. Ipſe quoque divinaveram, συ δ' ὡς χθονα: ſed malè mutes elegante brevitate formulam, poëtæ facilè indulgendam, pro συ δε (ȣ μονον) αἰσσεις κατα χθονα, (αλλα) και (κατα) ποντον, (και τȣτο ποιεις) αβροχος· immerſabilis. De hoc ordine præpoſitionis vide ad Bion. i. 81.

Cæterùm, verſiculus indiget bucolicæ celeritatis, cujus Moſchum per carmen omne ſtudioſum fuiſſe ſtatim agnoveris. Fortè,

Εν ποντῳ ΣΤΙΧΑΟΥΣΙ:

Heſychius: σ'ιχαει· πορευεται. Vide Ap. Rhod. i. 30.

Ver. 147. προκελευθον: ut Macedonius, epig. vii.

Κιχλιζεις, χρεμετισμα γαμȣ ΠΡΟΚΕΛΕΥΘΟΝ ἱεισα.

Ver. 148. Ουκ αθεει. Phraſin Homeream mutuatur, Od. Σ. 352.

ΟΥΚ ΑΘΕΕΙ ὁδ' ανηρ Οδυσηϊον ες δομον ἱκει.

Neque hoſpes eſt huic Græcorum poëtarum potiſſimùm elegantiæ S. Matthæus, x. 29. Και ἑν εξ αυτων ΟΥ πεσειται επι την γην ΑΝΕΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ὑμων. Vide ſchol. Homer. et veteres lexicographos.

Ver. 151. Scripſit, opinor, Moſchus:

............Κ' ΕΙ εγγυθεν ειδομαι ειναι Ταυρος:

"*etiàm si* propè intuenti taurus videor." Vel, και ΕΙ 'γγυθεν. Aliud, nî fallor, non finit orationis Græcæ legitima proprietas.

Ver. 152. Sic, opinor, accuratiùs, quàm ὁ ττ' εθελοιμι cum aliis.

Ver. 154. Ità olim emendaveram, pro ταυρον: et, quùm idem in mentem venerat etiàm Valckenaero, in textum recepi.

Ver. 156. Hæc est à Brunckii codice scriptura pro μαλα φυσεαι· ubi vox μαλα supplementum fuit editorum. Scripsit autèm Moschus:

..........κλυτες ΣΥ ΦΥΤΕΥΣΕΑΙ υἱας:

et hoc tutò in textum admitti poterat, sed temeritatis ac φιλαυτιας postulari nolumus. Euripides, Med. 831.

Ενθα ποθ' ἁγνας
Εννεα Πιεριδας
Λεγουσι ΜΟΥΣΑΣ
Ξανθαν Αρμονιαν ΦΥΤΕΥΣΑΙ.

Neque alitèr Pindarus, Pyth. iv. 25.

........Επαφοιο ΚΟΡΑΝ
Αστεων ῥιζαν ΦΥΤΕΥ-
ΣΕΣΘΑΙ.

Ver. 157. Malè judicaverunt viri doctissimi, nostram lectionem, exquisitiorem longè atque uberiorem, suæ ἁπαντες posthabentes, quæ in nostrâ comprehenditur. *Qui reges sempèr habebuntur omnibus* omnium *terrarum incolis:* ut Pindarus, Ol. ix. 84.

. . . . εγ-
χωριοι βασιληες AIEI.

Ver. 159. Refcribendum aio:

.·. Ζευς δε παλιν ΣΦΕΤΕΡΗΝ ανελαζετο μορφην·
Λυσε TE οἱ μιτρην—:

propriam figuram.

Ver. 160. Sustuli metricum opprobrium criticorum ενῦυνον: proùt dudùm correxeram epig. incert. lxxx. Brunck. anal. ubi verum vidit editor; ut mireris eum in Mofcho mendam fœdiffimam reliquiffe.

Idyll. iii. ver. 1. Locum dedimus accuratiùs diftinctum: quod et alibi nobis, non fine magnâ fenfûs commoditate, fæpiùs factum per fe non monitus deprehendet nafutus lector. Res eft parvo molimine proba interpungendi ratio; fed in explicandis auctorum elegantiis non habet leviffimum momentum.

Ver. 3. Ità dedi pro και αλσεα: nam tenemus loci rationes ad Silv. Crit. i. p. 139. expofitas; undè multipliciùs efficacior, elegantior, atque numerofior exfurgit cultiffima periodus. Jam nihil habes præter δενδρεα et ανθεα, quæ folummodò defiderantur, ut mox ver. 32.

Ver. 8. Aliquantulùm variavit Theocriteum carmen, id. i. 64.

Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.

Ver. 12. Erat, cùm cogitarem dediſſe Moſchum: Χ' ὠ ΚΑΛΑΜΟΣ τεθνακε—.

Ver. 14. Ità emendaveram ex conjecturâ pro Στρυμονιοι: et, cùm propriâ luce ſe commendet, et in mentem venerat etiàm Valckenaero, non dubitavi recipere in contextum.

Ver. 16. Præmonitum velim, me ex ingenio protuliſſe ſequentem verſiculum, ne lectorem hiatus impediret, ſed uncinis incluſum, neque in numeros receptum: cùm mihi ad Valckenaeri ſententiam videatur intercidiſſe verſus, ex incuriâ librariorum.

Ποτι dedi pro ποτε: certiſſimâ emendatione. *Ad veſtri* rivi *ripas:* hoc enim vult χειλεσι· vide Heſychium in ανδηρον. Orph. Arg. 798.

ΧΕΙΛΟΣ ὑπερ ποταμȣ δονακωδεος.

Homer. Batrach. 153.

Ακροις παρ ΧΕΙΛΕΣΣΙΝ, ὁπȣ κατακρημνος ὁ χωρος.

Longus, imitator noſtri, p. 12, 4. Και οὑτως οἱ μεν επι τȣ ΧΕΙΛΟΥΣ ἑστωτες εἱλκον: ubi vide Villoiſonum.

Nonius, p. 217. b. "*Labra* non hominum ſo-" lùm, ſed et *margines*—dici poſſe.—Siſenna, hiſt. " iv.—ſiſtit in *labro* ſummo *fluminis*." Gen. xli. 3. LXX. επι το ΧΕΙΛΟΣ τȣ ποταμȣ: undè ſcriptor ad Hebb. xi. 12. Polyb. iii. 14. παρα το ΧΕΙΛΟΣ (τȣ Ταγȣ). Diod. Sic. iii. 10. τοις ΧΕΙΛΕΣΙ τȣ ποταμȣ. Mimnerm. fragm. xi.

Ωκεανϐ παρα ΧΕΙΛΕΣ':

undè corrigendum putem Palæphatum, de incred. hiſt. cap. 38. ὅς κατεστρεψε το παραθαλασσιον της Ασιας ΧΕΙΛΟΣ. Ut Dionyſius Periegetes, ver. 763.

Ευξεινϐ παρα ΧΕΙΛΟΣ.

Cum multis aliis Nicander, Ther. 687.

.... ἐρρατε πρωτος

Παιηων Μελανος ποταμϐ παρα ΧΕΙΛΟΣ εμερσεν.

Ver 22. Integer hic verſus mera eſt *Mortis* periphraſis poëtica: vide ver. 125. Silv. Crit. ii. p. 68. Neque alitèr, aut venuſtè minùs, Æſchylus, Agam. 1169.

Νυν δ' αμφι Κωκυτον τε κ' Αιχερϐσιϐς

Οχθϐς εοικα θεσπιωδησειν ταχα.

Ver. 23. αφωνα· te nempè jam ſilente; ut Archias in epigrammate de Marſyâ:

Σευ δε βοαν αυλοιο μελιζομον ϐκ ετι Νυμφαι,

Ὡς παρος, εν Φρυγιοις ϐρεσι πευσομεθα.

Hinc ſua coloravit Longus, i. ſub fin. Ηκϐσθη και των βοων ελεεινα μυκηματα· και δρομοι τινες ωφθησαν ἅμα τοις μυκημασιν ατακτοι· και, ὡς εν ποιμεσιν εικαζετο και αιπολοις, ταυτα θρηνος ην των βοων επι βϐκολῳ τετελευκοτι: qui locus me ferò docuit, noſtrum ſic fuiſſe punctis rectiùs diſpoſitis concinnandum:

Ωρεα δ' εστιν αφωνα, και αἱ βοες· αἱ, ποτ' αναυροις

Πλασδομεναι, γοαοντι, και ϐκ εθελοντι νεμεσθαι:

quæ ſunt ſuaviſſima. Audacius fuerit locum conſtituere ad hunc modum:

............αἱ βοες, ʽΟΙ ΔΕ ΤΕ ΤΑΥΡΟΙ
ΠΛΑΣΔΟΜΕΝΟΙ, γοαοντι·

pro Theocriti tamèn more, i. 74.

Πολλαι οἱ παρ ποσσι ΒΟΕΣ, πολλοι ΔΕ ΤΕ ΤΑΥΡΟΙ,
Πολλαι δ᾽ αυ δαμαλαι, και πορτιες, ωδυραντο.

Dicit verò Moſchus, non ampliùs reſonare colles, vel boum mugitibus, vel Bionis fiſtulâ.

Omninò videtur accipienda, quam propoſuimus ad Silv. Crit. i, p. 139. emendatio: vide quæ diximus ſuprà, id. ii. 31. Neque dictionem equidèm pro nomine proprio habuerim ad Coluth. 102.

.............επι προχοησιν ΑΝΑΥΡΟΥ.

Porrò, libentèr legent venuſtiores homines gemellum locum Nonni, Dionys. xv. ſub fin. emendatiùs ſcriptum:

..............ευπεταλῳ παρα λοχμῳ,
ʽΥμνον εποιχτειροντος, ελειβετο δακρυα ταυρȣ·
Και δαμαλις δακρυσε, και εστενεν αχνυμενη βȣς
Ποιμενος ασπαιροντος, εοικε δε τȣτο βοησαι·
Βȣτης καλος ολωλε, καλη δε μιν εκτανε κȣρη.—
Και Νυμφας ακαχησεν· ορειαδος ȣ κλυε πετρης,
Ου πτελεης ηκȣσε, και ȣκ ηδεσσατο πευκην
Λισσομενην, Μη πεμπε βελος, μη κτεινε νομηα.
Και ΛΥΚΟΣ εστενεν ʽΥμνον, ΑΝΑΙΔΕΕΣ εστενον αρκτοι,

Και βλοσυροις βλεφαροισι λεων ΩΔΥΡΑΤΟ βωτην·
Βωτης καλος ολωλε, καλη δε μιν εκτανε κωρη.

Ad ſecundum verſum peſſimè interpres. Reddas: *Lachrymæ tauri ſtillaverunt.*

Ver. 26. Ad Silv. Crit. i. p. 140. legendum propoſui:

Και Πανες ΣΤΟΝΑΧΕΥΝΤΟ το σον ΤΕΛΟΣ:
quæ pro genuinis habeo. Cæterùm nunc meliùs interpunxi locum.

Ver. 29. Reddo: *Et earum undæ in meras lachrymas vertuntur:* vide Ovid. met. xi. 47. noſtrum Popium, paſt. iv. 66.

Ver. 30. Similitèr Nonnus, ubi ſuprà:

..............ολλυμενυ μορον Ὑμνυ,
Ἡ, γαμον εχθαιρυσα, κινυρετο παρθενος Ηχω·
Και δρυες εφθεγξαντο, Τι σοι τοσον ηλιτε βυτης;

Ver. 34. Quid vero? an et *mel* præ dolore *moritur?* Nondùm ex his anguſtiis me expedio: cùm alii verò locum transeant ſecuri, quid reſtet, niſi ut memet ſtipitem ac fungum putem? Locum agitavimus ad Silv. Crit. i. p. 140. Inter ver. 33 et 34. putamus alium olim comparuiſſe.

Ver. 35. τρυγασθαι de *melle:* quod notandum. Imitatus eſt Euſtathius de amor. Iſmen. lib. iv. ſub fin. Ὡς εκ σιμβλυ, τυ χειλυς της κορης ΜΕΛΙ γλυκαζον ΕΤΡΥΓΩΝ τοις χειλεσιν. Et ſimilitèr idem paullò inferiùs: Τον τυ ΜΕΛΙΤΟΣ ΤΡΥΓΗΤΗΝ.

Ver. 41. Hunc verficulum, tam longæ θρηνῳδία pulchrè interjectum, ne periodo, diù fufpenfâ, lectoris fpiritus laboret, infcitè fatis, meo judicio, Valck. et Brunck. adulterinum judicant. Vide Theoc. ii. 105. Virg. Ecl. viii. 57. qui eodem confilio ufi, fimilitèr carminis curfum interpofito verfu levant. Mox ad ver. 69.

Ver. 43. Scripfit poëta, εν ΑΛΣΕΣΙ. Hefychius: αλσεα· τοποι καταδενδροι· quales veterum fepulchris obumbrabant. Virg. Æn. iii. 63.

.... ftant *manibus* aræ,
Cæruleis mœftæ vittis atrâque *cupreffo*.

Et jam video apud Valck. cod. Paris. exhibere αλγεσι: undè probabilior evadit noftra fufpicio.

Ver. 47. Sanè, *hirundines* inter aves fuaviloquas priùs numeraverat Homerus, Od. Φ. 410. de nervo Ulyffei arcûs:

Ἡ δ' ὑπο ΚΑΛΟΝ ΑΕΙΣΕ, ΧΕΛΙΔΟΝΙ εικελη αυδην· vide nos ad Eurip. Ion. 175. undè Euftathii crifis ad locum minùs accurata videatur.

Ver. 50. Locus mihi videtur parùm fanus. Quædam fortaffè exciderunt.

Ver. 52. Quidam ποτι· malo quod dederim: confer Theoc. Id. xx. 28. epig. ii. 1.

Ver. 55. Sequor Brunckium: vulgò, επιβοσκετ'. Benè feciffet Higtius, qui legit, cum ετι, αυδας in gignendi cafu, fi regimen exemplis vindicaffet. Genuinum arbitror:

..........τεας ΕΠΙΒΟΣΚΕΤΑΙ ΑΥΔΑΣ.

Optimè conjunguntur χειλεα, ασθμα, αυδα. Nimis notum eſt Homeri μελιτος γλυκιων αυδη.

Ver. 56. An melius fecerint viri doctiſſimi Brunckius et Valckenaerus ex ſubſtituto μελιγμα pro μελισμα, non affirmaverim. Meleager, i. 35.

Εν δ' αρ Ανακρειοντα, το μεν γλυκυ κεινο ΜΕΛΙΣΜΑ
Νεκταρος.

Hoc affirmaverim, me mirari Valckenaerum pro miro habentem, *fiſtulam* dici potuiſſe μελισμα; quaſi novum fuerit *effectum* pro *cauſſâ* poni, et maximè poëtis. Vides in Meleagro μελισμα ſtare pro ipſo Anacreonte τȣ μελισματος auctore. Adhibebo locum ſummoperè convenientem ex Longo, lib. ii. p. 60. qui videtur lectioni μελιγμα auctoritatem dare. [Τη συριγγι] ενεπνει, το ενθευθεν, πολυ και νεανικον. Αυλων τις αν ωηθη συναυλȣντων ακȣειν· τοσȣτον ηχει ΤΟ ΣΥΡΙΓΜΑ: i. e. in tantum ſtrepuit *ſonus fiſtulæ*. Ità accipienda eſt conſtructio, quæ latuit editores.

Ver. 62. Hæc ſunt è vet. edd. et codd. MSS. pro vulgatis mendoſiſſimis—σε δ' ἁδυ απεβλεπεν ἁλμας. Noſtram lectionem pulchrè illuſtrabit Theocritus, xi. 43.

Ἁδιον εν τὤντρῳ παρ' εμιν ταν νυκτα διαξεις·
Τις κε τωνδε θαλασσαν εχειν η κυμαθ' ἑλοιτο;

Quem ſequitur Virgilius, ecl. ix. 39.

Hùc ades, O Galatea! quis eſt nam ludus in undis?

Ver. 68. Ità benè ed. Ald. et codd. reg. Par. pro *στυγνον*: confer animadverfiones noftras in Soph. Trachin. 869.

Ver. 69. *το φιλαμα* poëticæ elegantiæ variatio eft, pro ipfâ Venere ofculante. Legit itaque Valckenaerus infelicitèr Τῳ *πρωαν*. Et hic et alibi interpofui intercalarem verfum, fcribarum incuriâ vel defatigatione procùl dubio omiffum: confer Theoc. i. 84. et nupèr dicta ad ver. 41.

Ver. 73. Theocritum putem ob oculos fuiffe noftro: Id. vii. 37.

Και γαρ εγω Μοισαν καπυρον στομα.

Ver. 74. Tentare quis poterat *λαλον* proponendo: *argutum, vocalem, filium.*—Malè Brunckius poft Valck. *πολυκλυστοισι*: vide vv. 2. 29.

Ver. 78. Sedulò caveant tyrones, ne *κρανας* pro quarto cafu accipiant, quod non nemini factum noverim. Hoc vetat vox Παγασιδος. Imitator noftri Longus, p. 15. Προς την ΠΗΓΗΝ, ἫΣ ΕΠΙΝΟΝ αἱ αιγες.

Hæc tritiffima formula, pro *επινε τι εκ κρανας*, fefellit Brunckium ad Ariftoph. Nub. 272. non falfum ad Acharn. 146. Anonymus Atticifta apud anec. Grec. Villois. ii. p. 81. *αντι τȣ ειπειν, εφαγεν αρτον, επιεν οινον· εφαγεν αρτȣ, και επιεν οινȣ, ελλειπτικως.*

Ibid. *εχε·* vel *habebat*, i. e. utebatur; vel incolebat: ut centiès Homerus in Bœotiâ. Intereà, audiamus Valckenaerum:

"Hic, quoque vi cæsuræ productum legi ma-
" luit Brunckius: ὁ δ' εχε ϖομα."

Multus est in his facetiis vir doctissimus; et Brunckius de hac re sempèr incerto animi errore fluitabat, dum in aperto veritas cuivis jaceret morem veterum scriptorum observanti: vide nos ad Eurip. Herc. fur. 22. et Soph. Philoct. 161. Non nihil subodorata est Clarkii sagacitas ad Hom. Il. Π. 172. Hæc nebula quibusdam editoribus circa versiculum ejusdem poëtæ caligabat, ad Il. Υ. 183. procùl omni dubio sic constituendum:

Εισι γαρ οἱ παιδες· ὁ δ' εμπεδος, ουδ' αεσιφρων.

Ibi rectè statuit Barnesius.

Ver. 89. Moschus fortassè dederit:

Πινδαρον ου ΠΕΝΘΕΥΝΤΙ τοσον—:

ut sit venusta dictionum variatio: vide ver. 92.

Ver. 91. Legendum fortè:

Ουδε τοσον ʽΟΝ αοιδον ΟΔΥΡΑΤΟ Τηϊον αστυ:

ὃν· *suum:* nam statim præivit μυρατο.

Ver. 94. καπυρον στομα: redi notata ad ver. 73. Opportunus est Lucianus, i. p. 271. Μουσικος τε γαρ ειμι, και ΣΥΡΙΖΩ πανυ καπυρον.

Ver. 103. Sic et ipse divinaveram pro κλαρονομως.

Ver. 112. Non arridet repetitum εν· malim:

Και συ μεν ΩΝ, σιγᾳ πεπυκασμενος—·

pro μεν εν.

Ver. 113. Refpexiffe judices Theocritum, vii. 41. ...... ΒΑΤΡΑΧΟΣ δε ποτ' ακριδας ὡς τις ερισδω.

Ver. 114. Rectiùs putem, τι γαρ μελος: quod in fe continet faftidiofum aliquid, quafi cujusdam fecum ftatuentis omninò averfari.

Ver. 116. Pro vulgato ειδες, ipfe quoque divinaveram ειλες: et facilior fanè eft emendatio; fed, quod edidimus, unicè videtur elegans et genuinum. Themiftius, orat. xi. p. 153. ὁ μεν 'ΕΙΛΧΕ τε εκπωματος—: ut Lycoph. 576. Eurip. Ion. 1219. et alii paffim. Sic etiàm Latini utuntur vocibus *duco*, *traho*, *haurio*, et *rapio*, Martial. xii. 29. 6.

Haùd alitèr putem fcribendum effe Longum, p. 19. Και, τον γαυλον αναπλησασα οινε και γαλακτος, κοινον μετα τε Δαφνιδος ΠΟΤΟΝ 'ΕΙΛΚΕ. Vulgò, ειχε: fed poëticas formulas ille fcriptor paffim venatur.

Ver. 117. εγλυκανθη: tangit Mofchus *amaritiem* venenorum: vide ad i. 9 et 27.—Et, cùm τοιετοις exhibeant ed. Ald. et cod. Paris. tentare poffis:

Πως τετοις χειλεσσι :—

nos autèm quiefcimus in receptis.

Porrò, ex hoc loco emendaverim Longum, paft. p. 3. Αρα φαρμακων εγευσατο Χλοη, μελλεσα με φιλειν; Πως εν εκ ΑΠΕΘΑΝΟΝ; Vulgò, απεθανεν; fed, quùm Longus fæpiùs attigerit venuftates

Moſchi, et affinxerit, pronum eſt opinari neque hic adverſari poëtæ dilecto voluiſſe.

Ver. 118. Quæ dedimus ſic interpuncta, plana ſunt et venuſta: quâ verò Brunck. et Valck. ediderunt, nobis ſaltèm videntur dura et coacta. Varietas lectionis eſt κεραων τοι—κεραοντι—κερασαι τοι—κερασαιτο· et καλεων τοι—λαλεοντι—καλεων το—λαλεων. *Quis mortalium, tam immitis ut vel miſceret venenum tibi, vel loquenti miniſtraret, illecebras effugit canoræ vocis tuæ?*

Ver. 126. Haùd immeritò miremur non repetitam formulam:

'Ως ΚΕΝ ακεσαιμαν—.

Porrò, lectt. cod. Par. et Ald. ed. quas repræſentavimus, nobis videntur vulgatis longè præferendæ: μελισδεαι· αλλ' επι Κωρᾳ.

Scribendum tamèn fortè:

.... ΝΑΙ, παρα Κωραν·

Imò, age. Villoiſonus voluit Κωρᾳ, citra neceſſitatem. Redde: "Ad domum Plutonis deſcendiſſem, ut viderem te; et, ſi modulareris aliquid, ut id audirem, quod modulabaris.

Ver. 128. Dudùm repoſueram ex ingenio,

Κᾀκεινα ΣΙΚΕΛΑ ΤΕ και Αἰτναιαισιν επαιξεν—:

quæ fortaſſè non deteriora Ruhnkenianis, quas exhibuimus: qui corrigit inſupèr Εὐναιαισι. Error ſanè librariorum hic eſt longè notiſſimus, ſed nihil in Moſcho novatum velim: vide Silv. Crit. v.

p. 156. Theoc. 1. 65. Stat. Theb. iv. 124. ubi *Ætnææ* Cereri legitur etiàm in cod. MS. nitidiſſimo et perantiquo Coll. Eman. Cantab. quem nos contulimus: Martial. viii. 45. i. Ovid. met. viii. 260. cum criticis ad Sil. It. i. 93. et Silv. Crit. i. p. 142.

Ver. 129. Cùm det cod. Vindob. *αγγεσι*, facili mutatione voluit reſtitutum Brunckius *αγκεσι*· quod arridere poterat, niſi et aliam poſtularet correctionem minimè neceſſariam. Agathias, epig. xxxiii.

Σος *ποσις* Αγχισης, *τȣ εἱνεκα πολλακι, Κυπρι,*
Το *πριν ες* ΙΔΑΙΗΝ *ετρεχες* ΗΙΟΝΑ.

Hinc etiàm noſter ii. 34.

. . . . *ποτι δε λειμωνας εϐαινον*
ΑΓΧΙΑΛΟΥΣ.

Cæterùm, qui ſectantur emendationes, me libentèr audient proponentem *παρ ποσι*, loco *αιοσι*: ut Homerus, Il. Υ. 59.

. . . . ΠΟΔΕΣ *πολυπιδακȣ* ΙΔΗΣ.

Ver. 130. An ſcripſit Moſchus?
ΕΣΣΕΤΑΙ *ἁ μολπα.*

Idyll. iv. ver. 4. *ὁτι αλγεα*. Displicet hiatus; ſed emendandi ratio facilis et probabilis nobis non ostenditur.

Ver. 9. Potior viſa eſt cod. Cæs. lectio, vice *ισον*: minùs ſapit indoctos ſcribas, qui intempeſ-

tivè de metro ſoliciti facilè receptam ſubſtituerent; et Homero familiaris eſt: ut Il. E. 71.

ΙΣΑ φιλοισι τεκεσσι.

Ver. 16. Tutiùs referas, opinor, το εμπλεος ad οικον: vide Eur. Herc fur. 1175.

Ver. 19. Citra dubium poëta fudit numeroſiorem verſum, et voculâ auctiorem:

Ουδε ΤΙ σφιν δυναμην—:

ut Marcus evang. ix. 22. αλλ', ει ΤΙ δυνασαι, βοηθησον ἡμιν. Notum eſt.

Ver. 27. Cod. Vindob. ſequor, loco τεκος· quam dictionem pro *liberis* ecquis unquàm legit?

Ver. 28. Hoc repoſui ex ingenio; nam talis invenuſta ambiguitas non erat poëtæ imputanda; et vix invenies, qui Valckenaerum auſcultabit, conſociantem δομον et πολλον. Homerus, Od. Z. 102.

Οἱη δ' Αρτεμις εισι ΚΑΤ' ΟΥΡΕΟΣ ιοχεαιρα.

Sed tritum eſt hoc regimen. Si cui recepta lectio videbitur retinenda, phraſin δομον κατα hinc et indè punctis ſejungendam curet.

Ver. 30. De *venenatis* ſagittis Herculis conſulas Eurip. Herc. fur. 421.—Cæterùm, librariorum oſcitantia paſſa eſt elabi verſum. Quodammodò ad hanc normam olim poëta ſcripſerat:

Ὡς γ' οφελον μετα παισιν, ἁμα θνησκουσα και αυτη,
Κεισθαι, φαρμακοεντα δι' ἡπατος ιον εχοισα·
Η πριν σοις αγανοισιν ὑπο βελεεσσι δαμηναι,
Αρτεμι, θηλυτερῃσι μεγα κρεισσα γυναιξι.

Ver. 32. Legerim *ενι* pro *επι· in manibus*: i. e: amplexi, et manibus propriis geſtantes.

Ver. 37. Hoc de meo eſt, pro *αρεντες*. Ægrè dixerit poëta *matrem* Megaræ, ſi ſuperfuerit, *arare* terram; et multo minùs *patrem* ejus, quem Lycus jam occiderat. Αραντες· *capientes—tenentes—habentes*, per poſſeſſionem ſcilicèt ſepulchri. Similitèr Æſchylus, ſept. Theb. 954.

Εχεσι μοιραν λαχοντες, ω μελεοι:

neque multùm discrepat Silius, Pun. x. 185.

Et *ſubit* Ætolos Atlanticus accola *campos*.

Conferas Virg. Æn. x. 706.

Ver. 40. Valck. et Brunck. ſpontè reſcribunt *αιεν·* quod certè multo ſæpiùs legitur ante vocalem; ſed hinc alia mutatio ad ver. 65. fit ſtatim neceſſaria: quod minùs placet. Relinquendus eſt cuique ſcriptori ſuus color orationis et varietas. Homerus, Il. A. 520.

Ἡ δε και αὔτως μ' ΑΙΕΙ εν αθανατοισι θεοισι—.

Ver. 45. Hoc ab Mæonio fonte derivatum eſt, Il. I. 14.

......................αν δ' Αγαμεμνων

Ἱστατο δακρυχεων, ὥςτε κρηνη μελανυδρος,

Ἡτε κατ' αιγιλιπος πετρης δνοφερον χεει ὕδωρ.

Ver. 51. Primo intuitu blandiri poſſit cod. Paris. lectio *αναπτυξαιμι*: ſed loquitur poëta de voluptate *viſûs*, non de *ſermonis* communione: videas vv. 41. 47. 50.

Ver. 56. Ità non expallui refcribere pro μηλων· *malarum:* quo fervato fruftrà dabis operam conftructioni expediendæ. De hac autèm formulâ, τε μαλλον cum gradu comparationis, confulas Vigeri idiot. vii. 8. 3. et interpretes Plauti, ad Menæch. prol. 55.

Ver. 59. Ob epithetum λευκα penè crediderim poëtam pofuiffe εμιαινεν pro εδιαινεν: certè pereleganter fic feciffet. Virgilius, Æn. xii. 67.

Indum fanguineo veluti *violaverit* oftro
Si quis *ebur.*

Statius, Theb. ix. 713.

.... fubit alta Dianæ
Corda dolor: *fletu*que *genas violata—:*

Claudianus, rapt. Pros. i. 90.

Heu! quotiès, præfaga mali, *violavit* oborto
Rore genas!

quos æmulari pulchrè voluit *Young* noftras:

And lights on lids *unfullied* with a *tear.*

Ver. 62. Δαιμονιη παιδων· *filiarum præftantiffima:* fic enim interpretor locutionem: adeas animadverfiones meas ad Eurip. Alc. 467. Ità Statius, Theb. ii. 152.

Egregii juvenum!

Theocritus, xxiv. 40.

Εστι τι μοι κατα δωμα νεωτερον, εστι, ΦΙΛ'ΑΝΔΡΩΝ.

Alcimus Avitus, ii. 427.

Pax tibi, *jufte virûm—.*

Sed imprimis Homerus, Od. Ξ. 443. undè ſuum ſumſit noſter:

Εσθιε, ΔΑΙΜΟΝΙΕ ΞΕΙΝΩΝ.

Ver. 65. Vulgò legitur ſine Η· quam literam ex cod. Reg. recepi. Η ȣχ ἀλις· η ȣχ ἱκανον: Heſychius, reſpiciens Hom. Il. E. 349.

Ver. 67. Si ſanus ſit locus, αριθμεω ſignificat *numero addere—numerando augere:* ſed melior codex videtur expectandus.

Ver. 68. Habet ſic ſanè hiantem vocalem Homerus, Od. T. 546.

Θαρσει, Ιϰαριȣ—:

ſed in proprio nomine, ubi licentiùs ſe gerunt poëtæ. Ergò, reponam ſanè, vel

Θαρσει ΝΥΝ, τοιηςδ'—:

ut Il. O. 254. vel, ut Od. X. 372.

Θαρσει· ΕΠΕΙ τοιηςδ'—:

ſed judicio ſuo utatur lector; cui fortaſſè non admodùm diſplicebit vulgata ſcriptura, quùm pleniore diſtinctione quaſi ſuffulciatur.

Ver. 70. Scribendum fortaſſè, literulâ immutatâ:

Αλγεσι ΜΥΧΘΙΖΟΥΣΑΝ:

μυχθισμος· στεναγμος: Heſychius: videas etiàm Æſch. Prom. vinct. 749. Eurip. Rhes. 789. præſertim ſi dictionis fons ſit μυσσω, i. q. αμυσσω σπαραττω, ιαπτω: nam certiſſimè reſpondere mater voluit verbis ipſis Megaræ in ver. 1.

Ver. 71. "Si verò *gaudium* delassare valeat, "quanto magis dolor? ut facilè danda sit venia, "si tandèm perrumpat viam, et in questus effun-"datur." In oculis habuit Homerum, pro more poëtarum: Il. N. 636.

Παντων μεν κορος εστι· και ὑπνε, και φιλοτητος,
Μολπης τε γλυκερης, και αμυμονος ορχηθμοιο:

undè Pindarus rivulum suum derivavit, Nem. vii. 78.

. . . . . . αλλα γαρ αναπαυσις
Εν παντι γλυκεια εργῳ· κορον δ' εχει
Και μελι, και τα τερπν' ανθε' Αφροδισια.

In his suavitèr ludit Comicus, Plut. 189.

Των μεν γαρ αλλων εστι παντων πλησμονη·
Ερωτος·—αρτων·—μεσικης·—τραγηματων—.

Locos istos poëtarum respiciens Theano in myth. script. Gale, ità rescribi debet: Βραχυς δε ὁ τετων καιρος· ἁμα γαρ ΤΟΔΕ, εχει και κορον, και παριστᾳται ταχυ, και παυεται. Neque gravabimur apponere politiores Nonni venustissimi versus in Dionys. xlii.

Παντων γαρ κορος εστι παρ' ανδρασιν· ἡδεος ὑπνε,
Μολπης τ' ευκελαδοιο, και ὁπποτε καμπτεται ανηρ
Εις ΝΟΜΟΝ ορχηστηρα· γυναιμανεοντι δε μενῳ
Ου κορος εστι ποθων. εψευσατο βιβλος Ὁμηρε.

in leges saltatorias se flectenti.

Ver. 73. λυγρε. Prima hujusce dictionis syllaba, præter consuetudinem poëticam correptæ,

pravitatis ſuſpicionem movet. In proclivi eſt reponere ἡμετερȣ: ſed aures indignantur. An πικρȣ?

Ver. 75. ευεανος Δημητηρ à Theocrito eſt, Id. vii. 32.

Ανερες ΕΥΠΕΠΛΩι Δαματερι δαιτα τελευντι.

Hinc interpreter Pindarum, Ol. vi. 159.

.... φοινικοπεζαν

Αμφεπει Δαματρα·

de purpureâ *veſte* potiùs, Δημητερι κυανοπεπλῳ, Hom. hymn. Cer. 374. quàm de ῥοδεοις ποσι Cereris: ut nonnulli ad Il. A. 538. Θετις αργυροπεζα, ἡ κοσμȣς λαμπρȣς περι τας ωας τȣ ἱματιȣ εχȣσα.

Ver. 76. Ità Brunckius pro ομοσσῃ· ut ipſe emendaveram.—Et ſimile votum reperitur in Virg. Geo. iii. 513. Hor. Od. iv. 27. 21. Æſch. Prom. vinct. 863. Nic. Ther. 186. Dion. P. 600. Alia dant editores ad Ser. Sam. 956.

Ver. 88. Vera videtur hæc emendatio Valckenaeri, pro οιός.

Ver. 91. Conferas i. 23.

Ver. 104. Ut Theocritus, xxv. 242. θηρ αμοτος: ne te impelleret poëtarum ſolennis uſus referre vocem αμοτον ad ανελαμψεν: quod minùs peritum artificem argueret, lucidumque.

Ver. 116. Brunckii conjectura, Valckenaero probata, legentis ανειρυσε των παριοντων, peccat, nî fallor, in grammaticas linguæ rationes. Εισοκε,

ſi ſolvas, fit εις ὁ κε· *in illud tempus, donèc:* ſic ut etiàm ſcribendum volui, nam hæ ſcripturæ compendiariæ famulantur erroribus, et caliginem legentibus obducunt. Ειςοκεν· ἑως αν: Heſychius: ab Homeri Il. B. 332.

. . ΕΙΣ ʽΟ ΚΕ αστυ μεγα Πριαμοιο ʽΕΛΩΜΕΝ: ſic legendum, abjectâ ν.—Cæterùm, σ geminandum putavi ad Homeri normam.

Ver. 117. Jam diù eſt ex quo ſic emendaverim, loco οπιδα προτερην· neque, uti putaverim, in felicitèr.

Ver. 118. λελιαστο· *extenſus jacuit.* Homerus, Il. Υ. 420.

. . . . λιαζομενον ποτι γαιῃ:

προς τῃ γῃ κειμενον: ſchol. ibid. Λιαζετο· ἡπλετο: Heſychius.

Idyll. v. Extat in Stobæo, ſerm. lvii.

Ver. 3. Sequor Valckenaerum, ſic levitèr corrigentem corrupta Stobæi:

. . ποθεει δε πολυ πλεονα μεγαλαν ἀλα.

Ver. 6. Ità ed. Trinc. Venet. pro παπταινω. Τανδ᾽ ἀλα· *hocce* mare, ſic utique fluctibus tumescens; ut ver. 1.

Ver. 7. De meo dedi τοκα, pro dictione nihili ταχα.

Ver. 12. Sic ſcripſi ex ingenio, vice ακɛειν: poſcentibus omninò linguæ ratione et auctorum

ufu. Φιλεειν, ut αγαπᾳν, hic loci valet *contentus eſſe.* Rem ſtatim agnoſcent eruditi.

Idyll. vi. Legitur in Stobæi ſerm. lxi.

Ver. 1. Utroque in loco ſcriptum velim ηρατο.

Ver. 6. πασχε δ' ἁ ποιει. Sic Achilles Tatius, viii. init. Και, 'Α ΠΕΠΟΙΗΚΕΝ, ΕΠΑΘΕΝ, ἡ χειρ. Vulgata, longè ſtultiſſima, πασχε δ' αποινα, maluit Valckenaerus.

Neque alitèr ſanè Crinagoras, ep. i.

ΠΕΠΟΝΘΑΣ δι' ΕΡΕΞΑΣ· εσθλον ἡ δικη.

Idyll. vii. Apud eundem videas florilegum, ſerm. lxii.

Ver. 5. Νερθεν ὑποτροχαει· i. e. currit lubricus et levis, ut *rota:* undè Philoſtratus, ad locum mox venientem, vocat ναμα κȣφον: et dicit eum 'ΥΠΟ της θαλατlης οχεισθαι: ſic enim pro απο legendum.

Hùc egregiè facit Achilles Tatius, i. 18. quem non ceperunt editores, Moſchi verſibus haùd dubiè inhiantem: Γινεται δε και γαμος αλλος ὑδατων, διαποντιος· και εστιν, ὁ μεν εραστης, ποταμος Αλφειος, ἡ δε ερωμενη, κρηνη Σικελικη· δια γαρ της θαλαττης ὁ ποταμος, ὡς δια πεδιȣ, ΤΡΕΧΕΙ· ἡ δε ȣκ αφανιζει γλυκυν εραστην ἁλμυρῳ κυματι· σχιζεται δε αυτῳ ῥεοντι, και το σχισμα της θαλαττης χαραδρα τῳ ποταμῳ γινεται· και επι την Αρεθȣσαν

ετω τον Αλφειον νυμφοστολει. ʼΟτ' αν ϐν η των Ολυμπιων ἑορτη, πολλοι μεν εις τας δινας τϐ ποταμϐ καθιασιν, αλλος αλλα, δωρα· ὁ δε ευθυς προς την ερωμενην κομιζει. Και ταυτα εστιν ΕΔΝΑ ποταμϐ. Pro Mofchi ϐ μιγνυται elegantèr variavit ϐκ αφανιζει fcribens: i. e. non facit evanefcere dulcem aquam fluvii falfis fluctibus immifcendis: confer noftram Silv. Crit. iv. p. 234. v. p. 155. et videbis infcitiam nonnullorum Tatii locum immutantium.

Verùm enimverò fic Mofchus eft omninò caftigandus:

.... αγων κοτινηφορον ὑδωρ,
Εδνα ΦΕΡΟΝ καλα φυλλα......

Vel fic tamèn displicet repetitio, neque venuftatem Mofchi fapit. Legendum igitùr, vel κοτινηροφον, *oleaftris inumbratum*; vel κοτινητροφον· fic enim de *Alpheo* Philoftratus, icon. ii. 6. Κοτινοι τε αυτῳ περιτεθηλασιν. Nec tamèn disfimulem, noftras fufpiciones partim infirmari imitatione Nonni, in Dionys. lib. xxxvii. partim confirmari; fed infirmari magis:

Και Σικελων οχεων επεϐησατο πεμπτος Αχατης,
Οιστρον εχων Πισαιον ΕΛΑΙΟΚΟΜΟΥ ποταμοιο·
ʼΙπποσυνης ακορητος· επει πεδον ῳκεε νυμφης
Αλφειϐ δυσερωτος, ὁς εις Αρεθϐσαν ἱκανει
Αϐροχον ΕΔΝΟΝ ερωτος αγων ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΝ ὑδωρ.

Ubi *αζροχον* valet *απλυτον*· aquâ dulci non immixtâ, dilutâ, vel tinctâ. Vide fis Anthol. Brodæi, p. 155.

Cæterùm, phrafes Mofchi, *νερθεν ὑποτροχαει* et *βαθυς εμζαινει*, ex diametro opponuntur locutioni Homereæ in loco notiffimo, Il. B. 754.

...... ΚΑΘΥΠΕΡΘΕΝ ΕΠΙΡΡΕΕΙ, *ηΰτ' ελαιον*.

Ver. 6. " Ità levi transit agmine compactoque " fluvius, ut non fit ipfum mare prætereuntis con" fcium." Si memor Mofchi fuiffet Hemfterhufius, à folicitando Luciano, mar. dial. 3. fe procùl dubio tenuiffet. Sed in maximè opportunis eft Luciani locus, et Mofchum plurimis illuftrat; neque non obitèr à me præclarè caftigabitur. *Τι τουτο, ω Αλφειε, μονος των αλλων* ΕΜΠΕΣΩΝ *εις το πελαγος, ουτε* ΑΝΑΜΙΓΝΥΣΑΙ *τη ἁλμη, ὡς εθος ποταμοις ἁπασιν, ουτε* ΑΝΑΠΛΥΝΕΙΣ *σεαυτον διαχυθεις, αλλα δια της θαλαττης*, ΞΥΝΕΣΤΟΣ *και γλυκυ φυλαττων το ῥειθρον, αμιγης ετι και καθαρος, επειγη*, ΟΥΚ ΟΙΔ' 'ΟΠΟΥ ΒΥΘΙΟΣ *ὑποδυς, καθα περ οἱ λαροι και ερωδιοι; και εοικας ανακυψειν που, και αυθις αναφαινειν σεαυτον*. Jam ingredientem alloquitur Neptunus. *Αναπλυνεις* verò *diluis*, et fuavem liquorem corrumpis. Vulgò ineptiffimè, *αναπαυεις*. Quis autèm nefcit *του* Δ et Λ mutationes? Per omnem dialogum in animo habuit Mofchum Lucianus.

Ver. 7. Dudùm conjeceram legendum, *Κωρος*

αγωνοθετας, pro *δεινοθετας*· et ità vir doctus apud Valck. quod ideò placuit exhibere, donèc aliquis explicuerit vulgatum. Poterat etiàm poëta:

Κωρος 'Ο ΔΕΙΝΑΡΕΤΑΣ:

confer Hom. Il. Π. 31. Sed *Pisæ* nupera mentio fortaffè dederit occafionem *τῳ αγωνοθετας*.

In Epig. ver. 2. Sic Apoll. Rhod. iii. 297. *ουλος Ερως*. Ad. Silv. Crit. i. p. 55. propofui *δυλος*: conferas Val. Flacc. i. 447. Nec malè *θυρος*: uti nominat Cupidinem Nonnus, Dionys. xi. fub fin. videas etiàm Hor. Od. i. 30. 5. Claud. nupt. Honor. 110.

Ver. 3. Malim *αυχενι*· ut ordo fit *ὑποζευξας ζυγον αυχενι*: ad morem Ap. Rhod. iii. 840.

.... *ερηας ὑποζευξασθαι απηνῃ*.

Ver. 5. Pro *πλησον* conjecit Valckenaerus, *βρεξον*: levitèr, atque audaciffimè; fed recepit Brunckius: vide Silv. Crit. l.c.

IN MELEAGRI IDYLLIUM.

Ver. 4. Ità, pro librorum *εκομισσε*, nefcio quo auctore, Brunckius: verè et elegantèr, vide ver. 20. Neque alitèr priùs proprio Marte reftitueram Callimachi hymn. Del. 262. quàm noverim

emendationem meam præcerptam Hemsterhusio. Locum tamèn, nondùm expurgatum, haùd pigebit protulisse.

Χρυσεα τοι τοτε παντα θεμειλια γεινετο, Δηλε·
Χρυσῳ δε τροχοεσσα ΠΑΝΙΜΕΡΟΣ ερρεε λιμνη·
Χρυσειον δ' ΕΚΟΜΗΣΕ γενεθλιον, ερνος ελαιης.

Sic in Dian. 41.

.... Κρηταιον ορος, ΚΕΚΟΜΗΜΕΝΟΝ ὑλῃ.

Adeas etiàm nobis animadversa nupèr ad Soph. Trachin. 660.

Ver. 7. Legendum contendo:

Χαιρει και συριγγι νομευς εν ΟΕΣΣΙ λιγαινων,
Και πολιοις εριφοις επιτερπεται ΑΙΠΟΛΙ' αιγων·

hædis suis capellæ gaudent: vide ver. 21. et Hom. Il. Z. 25.

Ver. 9. Similitèr Horatius, od. iv. 12. 1. ut alios prætercam in tritâ re:

Jam veris comites, quæ mare temperant,
Impellunt animæ lintea Thraciæ.

Ver. 10. Pro κολπωσαντες, dedi ex conjecturâ quod facilius videtur et magis poëticum: conferas dicta ad Mosch. ii. 105. Neque alitèr, quod serò vidi, Brodæus.

Ver. 15. Hanc elegantissimam dictionem reposuimus vice lectionis insulsæ καλλεα: quam etiàm statim præcessit καλα. Scriptum erat scilicèt γλαγεα: cui parùm discrepat librorum corruptela, si percurras oculo majuscularum literarum ductus.

Hefychius in vv. γληνεα et γληνη omninò tibi confulendus eft.

Ver. 17. Ità Brunckius: vulgò λιγυφωνος, nefcio an deteriùs.

Ver. 20. Minùs arridet χαιρισι. Legendum putem χλοαισι.

Vifum eft etiàm fubjicere, ad exemplum Valckenaeri, fed plenius, auctoris cujusdam bucolici delicatiffimum fragmentum ex Anthologiâ: è quo penè credas Virgilii Gallum profeciffe.

Atque utinàm ex vobis unus, veftrique fuiffem
Aut cuftos gregis, aut maturæ vinitor uvæ!

Apium magifter vel de hominum injuriis, vel fortunæ, queritur: nifi fit figurata prorfùs oratio.

ADDENDA.

Bion. Id. i. ver. 21. Ut nofter, πενθαλεα, νηπεκτος· ad verbum Tacitus, ann. xvi. 10. *Impexa luctu* continuo: fic ut ante me rectè viderat Petavius reponendum pro *implexa*, infcitiffimè obftante Brotiero.

Ver. 24. Divinationem meam et firmat et illuftrat Antipater Sidonius, epig. x.

Τετο τοι, Αρτεμιδωρε, τεῳ επι σαματι ματηρ
ΙΑΧΕ, δωδεκατη σον ΓΟΑΟΥΣΑ μορον—,

Ver. 33. Sufpicioni meæ de hoc loco favet Longus, p. 18. Εικασεν αν τις και τυς ΠΟΤΑΜΟΥΣ ΑιΔΕΙΝ, ηρεμα ρεοντας: fic enim in noftro expectes *ftrepere*, vel *murmurare*, turbidiùs ob dolorem fuum fluentes. Rectè quidèm *flere* dicuntur *fontes*, guttatim è ficcæ telluris foraminibus, ut ex oculis lachrymæ, bullientes; non itèm fluvii, plenis alveis decurrentes.

Ver. 44. Firmat vulgatum et Silentarius, epig. 33. dulci carmine:

Ου γαρ, ιδων σεο καλλος, απειργετο ΧΕΙΛΕΑ ΜΙΞΑΙ
ΧΕΙΛΕΙ σῳ, ροδεων ἁβροτερῳ καλυκων.

Alitèr et fimilitèr Lucretius, iv. 1101.

..............*junguntque* falivas
Oris, et infpirant, preffantes dentibus ora.

Achilles Tatius, ii. 37. vocavit hoc ΜΙΧΘΕΝ φιλημα.

Ver. 51. Minùs vera eft, quæ nobis videbatur certiffima, et quam recepimus, Pierfoni emendatio. Scribendum eft, vi majore et minore mutatione:

Φευγεις μακρον, Αδωνι· ΚΑΤΕΡΧΕΑΙ εις Αχεροντα—.

Nihil fuavius. Poëtarum pater, Od. Λ. 474.

Πως ετλης ΑΙΔΟΣΔΕ ΚΑΤΕΛΘΕΜΕΝ;

Neque alitèr Euripides, et alii benè multi. Mille, nî fallor, loca nullo negotio tibi præftiterim emendata ex hoc uno fonte, και nempè pro κατα, et κατα pro και, per vices pofitis. Vulgò, και ερχεαι.

Multus eſt Bion in his ασυνδετοις, quæ ſanè vehementiores affectus lugentium potentèr exhibent. Vide vv. 1. 2. 29. 69. 77. 97. 98.

Ver. 54. Hæc Proſerpinæ mentio, et mox ad finem, non eſt otioſa loci communis formula, ſed indè vim propriam nanciſcitur, quòd illa etiàm amaverit Adonin. Ità Venus de Cupidine loquens apud Lucianum, deor. dial. xi. Αρτι δ' ες τον Λιβανον επι το Ασσυριον εκεινο μειρακιον· ὁ και τη Περσεφαττη επεραστον ποιησας, εξ ἡμισειας αφειλετο με τον ερωμενον: ubi omnia de hac re tibi præſtabit ingens Hemſterhuſii eruditio.

Ver. 71. Hinc profecit Achilles Tatius, i. 13. quod neque Bergerum latuit.

Ver. 96. Porrò, ex hac notione vocabuli, quod furcillis extrudere voluerunt viri docti, pendet vis Pindaricæ γνωμης in Ol. xiii. 12. loco nemini intellecto:

ΕΘΕΛΟΝΤΙ δ' αλεξειν Ὑβριν:

Æquitas, Juſtitia et Pax *poſſunt* Injuriam propulſare.

Id. ii. ver. 3. Theocriti videtur memor, xv. 120.

. . . . . οἱ δε τε κωροι ὑπερποτοωνται Ερωτες,
Οἱοι αηδονιδηες, εφεσδομενοι επι δενδρων,
Πωτωνται, πτερυγων πειρωμενοι, οσδον απ' οσδω.

Vide Villois. ad Long. p. 35, 5.

Id. iii. ver. 7. Ὡς εὑρε πλαγιαυλον ὁ Παν. Hinc

Longus, iv. p. 123. Τῳ Διονυσῳ μεν ανεθηκε την πηραν και το δερμα· τῳ ΠΑΝΙ την συριγγα, και τον ΠΛΑΓΙΟΝ ΑΥΛΟΝ.

Id. v. ver. 3. Majorem ſanè veritatis ſpeciem doctorum virorum conjecturæ, Μοισα vice Μοιρα, præbet Dorum orthographia; ſed initium Miſopog. Juliani me tantùm non pœnitere facit mutationis. Ανακρεοντι τῳ ποιητῃ πολλα εποιηθη μελη σεμνα και χαριεντα, τρυφαν γαρ ελαχεν εκ ΜΟΙΡΩΝ· Αλκαιῳ δ' ȣκ ετι, ȣδ' Αρχιλοχῳ τῳ Παριῳ, την μȣσαν εδωκεν ὁ ΘΕΟΣ εις ευφροσυνας και ἡδονας τρεψαι—: ubi videnter codd. ſimilitèr variare. Confer incert. epig. cxxii. in Brunckii analectis.

Id. vi. ver. 10. Exemplum vocis ἱμερος præbent Antip. Sidon. epig. lxxvi. Antip. Theſs. xxix. et Leonidas Tarentinus in cultiſſimo poëmate:

Ταν εκφυγȣσαν ματρος εκ κολπων ετι
Αφρῳ τε μορμυρȣσαν, ευλεχη Κυπριν
Ιδων Απελλης, καλλος ἹΜΕΡΩΤΑΤΟΝ,
Ου γραπτον, αλλ' εμψυχον, εξεμαξατο.

Quem eo libentiùs exhibeo, ut notem Brunckium et Ruhnkenium infelicitèr reprehendentes vocem μορμυρȣσαν, quâ nihil feliciùs exprimere poterat bullarum, dum perrumpuntur, ſtrepitum, qui ſolet evenire. Sed eſt Homeri imitatio, Il. Σ. 403.

.... περι δε ῥοος Ωκεανοιο
ΑΦΡΩι ΜΟΡΜΥΡΩΝ:

et alibi. In ſimili materiâ Democritus:

Κυπρις, ὁτε σταλαυσα κομας ʽΑΛΙΜΥΡΕΟΣ ΑΦΡΟΥ—.

Undè non cogitandum eſt de errore: alitèr, conjeciſſem μαρμαιρευσαν, *albentem*. Porrò, vox ἱμερος reſtituenda eſt Philoſtrato, imag. i. 5. ʽΩς στεφανυς τε απ᾽ αυτων διαπλεκοιεν, και καθευδοιεν επι των ανθεων, ʽΙΜΕΡΟΙ και ευωδεις. Vulgò, ut in Bione, ἱεροι.

Id. x. ver. 2. Vide Silv. Crit. iii. p. 180.

Moschus, Id. i. ver. 7. Legendum certiſſimè:

Χρωτα ΜΕΝ ΟΥΝ λευκος, πυρι Γ᾽ εικελος· ομματα Δ᾽ αυτῳ
Δριμυλα και φλογοεντα.

Ille *quidèm* ſuperficiem corporis *candidus* eſt, *imò* igni ſimilis; *ſed* oculi—. Nihil dubii adhærebit, poſt quàm conſulueris noſtram Silv. Crit. ſect. ccix. p. 76. ac locos ibi indicatos, et exhibuero Longum in eâdem materiâ Moſchi verſus pro more adumbrantem, lib. ii. p. 32. Βλεπεται παις—(*Cupido* nempè) ΛΕΥΚΟΣ ὡς περ γαλα, και ξανθος ὡς ΠΥΡ, στιλπνος, ὡς αρτι λελυμενος.

Ver. 8. ἁδυ λαλημα. Idem teſtatur Longus ibidèm: Αφιησι φωνην (*Cupido* utique), οἱαν υτε χελιδων, υτε αηδων, υτε κυκνος: cum quibus confer Moſch. iii. 47.

Ver. 9. ὡς μελι φωνα. Similitèr Longus, p. 13. Χειλη μεν ῥοδων ἁπαλωτερα, και στομα κηριων γλυκυτερον· το δε φιλημα, κεντρȣ μελιττης πικροτερον: et hinc arbitrer, mox ad ver. 27. loco vocabuli inefficacis et indifcreti, refcribendum effe,

Φευγε ΠΙΚΡΟΝ το φιλημα.

Vide Villoifonum ibidèm, Mofchi non oblitum.

Ver. 15. Longus, l.c. ΓΥΜΝΟΣ ην, μονος ην. Et mox, ut nofter, fequente verfu, de fe *Cupido*: Δυςθηρατος εγω, και ἱεραχι, και αετῳ, και ει τις αλλος, τȣτων ωκυτερος, ορνις.—Intereà, fic legendum effe Mofchum judico:

Γυμνος ΜΑΝ 'Ο ΓΕ σωμα, νοος ΔΕ οἱ εμπεπυκασται: ut Theocritus, i. 86.

Βωτας ΜΑΝ ελεγευ, νυν Δ' αιπολῳ ανδρι εοικας.

Ver. 18. Τοξον μαλα βαιον· i. e. τοξαριον, ut Longus, l. c. de *Cupidine*: Ειδον αυτȣ και πτερυγας εκ των ωμων, και ΤΟΞΑΡΙΑ μεταξυ πτερυγων ΚΑΤΑ των ωμων. Ità caftigandum. Vulgò, και των ωμων.

Ver. 27. Longus, l. c. Αρα ΦΑΡΜΑΚΩΝ εγευσατο Χλοη, μελλȣσα με φιλειν; ubi confulas eruditum editorem.

Id. ii. ver. 36. Apponam Pofidippi epigramma, ut emendem et vindicem, quùm receptam lectionem ftabiliat:

Ναυτιλοι, εγγυς ἁλος τι με θαπτετε; πολλον ανευθε
Χωσαι ναυαγȣ τλημονα τυμβον εδει.

Φρισσω ΚΥΜΑΤΟΣ ΗΧΟΝ, εμον μορον· αλλα και οὑτως

Χαιρετε, Νικητην οἱ τινες ΩιΚΤΑΡΕΤΕ.

Ordo eſt: Εδει (ὑμας) χωσαι τυμϐον· ut mireris Brunckium præcipere legendum ναυαγῳ τλημονι: prorſus inficitè. Idem elegantèr et doctè conjicit εκτερετε, pro οικτερετε, οικτιρετε, et οικτειρετε librorum: ſed in manifeſtiſſimis eſt ſermonem fieri de præſentibus, et alloqui mortuum ſepulturos. Nihil igitùr habet loci tempus præteritum iſtius verbi. *Qui miſerti eſt*, et paratis ſepulturam.

Ver. 67. Receptæ ſcripturæ loci favet Æſch. Socrat. de morte, ſub fin. Παντοιοι δε λειμωνες ανθεσι ποικιλοις εαριζομενοι. Ubi το ποικιλοις valet πεποικιλμενοις· *variè coloratis:* et ità interpreteris Virgilium, Æn. vi. 708.

.... ubi apes æſtate ſerenâ
Floribus inſidiunt *variis*.

Sic Hilarius in Genes. ver. 101. loco longè venuſtiſſimo:

Herbarum *variis* conſurgunt gramina *campis*.

Plura mox dicturi ſumus ad Lucretium, i. 577. Nec dubito, quin hinc emendandus ſit Achilles Tatius, ſub init. ubi laudat Bodenius Æſchinis locum. Εκομα ΠΟΙΚΙΛΟΙΣ ανθεσιν ὁ λειμων. Editur πολλοις. Idem mox, i. 15. Τα ανθη ΠΟΙΚΙΛΗΝ εχοντα την χροιαν. Apollonius, Argon. iv. 1143.

ADDENDA.

> ....ΑΝΘΕΑ δε σφι
> Νυμφαι αμεργομεναι λευκοις ενι ΠΟΙΚΙΛΑ κολποις
> Εσφορεον·

Callimachus etiàm, qui meæ conjecturæ favet, hym. Apoll. ver. 80.

> Ιη ιη, Καρνειε πολυλλιτε· σειο δε βωμοι
> ΑΝΘΕΑ μεν φορεϐσιν, εν ειαρι, τοσσα περ Ὡραι
> ΠΟΙΚΙΛ' αγινευσι, Ζεφυρϐ πνειοντες ΕΕΡΣΗΝ·
> Χειματι δε, κροκον ηδυν.

Ità commodiùs diſtinxeris. Denique, non alienus eſt nobis Theocritus, xxv. 15.

> ....μελιηδεα ποιην
> ΛΕΙΜΩΝΕΣ τε φερϐσιν ὙΠΟΔΡΟΣΟΙ—.

Id. iii. ver. 69. Quid animadverſio mea velit, et rectam loci conſtructionem, planiora reddet Lucianus, in ſomn. 14. omninò gemellus orationem: Και μαλιστα, επει μοι και εις νϐν ηλθεν ἡ σκυταλη, και ὀλι πληγας ευθυς ϐκ ολιγας αρχομενῳ μοι χθες ενετριψατο: nempè ἡ σκυταλη. Quid manifeſtius? ut impenſè mirer in tantâ caligine verſari Hemſterhuſium.

AUCTORES

IN HIS ANIMADVERSIONIBUS OBITER EXPLICITI ET EMENDATI.

AUCTORES EMENDATI.

EJUSDEM AUCTORIS OPUSCULA.

APUD KEARSLEY, FLEET STREET.

1. SILVA CRITICA, ſive in auctores ſacros profanosque Commentarius Philologus. Cantabrigiæ, typis et ſumptibus Academicis, 1789, 3s. 6d.
2. Silva Critica, pars II. 1790. 3s. 6d.
3. Silva Critica, pars III. 1792. 3s. 6d.
4. Silva Critica, pars IV. 1793. 5s.
5. Silva Critica, pars V. 1795, 3s. 6d.
6. Horatii Opera; in 2 tom. 1794.
7. Virgilii Maronis Géorgicon, lib. IV. 1788. 3s. 6d.
8. The Evidences of Chriſtianity, or Remarks on the Excellency, Purity, and Character of the Chriſtian Religion; ſecond edition, much enlarged, 4s. 6d. 1793.
9. Poëmata, Latinè partim ſcripta, partim reddita, quibus accedunt quædam in Q. Horatium Flaccum Obſervationes Criticæ, 4to. 2s. 1776.
10. An Enquiry into the Opinions of Chriſtian Writers of the firſt Centuries, concerning the Perſon of Jeſus Chriſt, 1784, 8vo. 4s.
11. An Eſſay on Inſpiration, conſidered chiefly with reſpect to the Evangeliſts, 1781, 2s. 6d.
12. A New Tranſlation of St. Matthew, with a copious Commentary, 4to. 10s. 6d.
13. Four Marks of Antichriſt, 1s.
14. A Sermon preached at Richmond, in Surrey, July 29, 1784, a public Thankſgiving-Day, 6d.
15. Remarks on Dr. Horſley's Ordination Sermon, in a Letter to the Biſhop of Glouceſter, 1788, 4d.
16. A New Tranſlation of thoſe Parts only of the New Teſtament which are wrongly tranſlated in our common Verſion, 2s. 6d. 1789.
17. A Short Enquiry into the Expediency and Propriety of Public or Social Worſhip, third edit. 1s. 6d. 1792.
18. Short Strictures on Dr. Prieſtley's Letter to a Young Man, concerning Mr. Wakefield's Treatiſe on Public Worſhip, 1792. 6d.

19. A General Reply to the Arguments againſt the Enquiry into Public Worſhip, 1792, 6d.
20. A Letter to the Lord Biſhop of St. David's, on occaſion of a Pamphlet relating to the Liturgy of the Church of England, aſcribed to him, 1s. 1790.
21. An Examination of Thomas Paine's Age of Reaſon: ſecond edit. corrected and enlarged: with an Appendix to David Andrews, in Defence of Chriſtianity, 1794, 2s.
22. The Spirit of Chriſtianity compared with the Spirit of the Times. An improved edition, 1s. 1794.
23. The Poems of Mr. Gray, with Notes, 3s. 6d.
24. Remarks on the General Orders given by the Duke of York to his Army on July 7, 1794, reſpecting the Decree of the French Convention to give no Quarter to the Britiſh and Hanoverians, 1s. 1794.

APUD EGERTON.

25. Tragœdiarum Græcarum delectus: in 2 tom. 8vo. 1794.

APUD PAYNE, EGERTON, ET KEARSLEY.

26. The Works of Alexander Pope, Eſq. with Notes, vol. 1. 6s. or on fine paper, 8s. 1794.

APUD PAYNE ET WHITE.

27. Poetical Tranſlations from the Ancients, Juvenal, Virgil, Lucretius, Horace, &c. 12mo. 2s. 6d. on fine paper 4s. 1795.

PRODITURA SUNT.

P. Virgilii Maronis Opera, 2 tom.
A New Tranſlation of the New Teſtament, 2 vols. 8vo. ſecond edition.
A New Edition of Pope's Iliad and Odyſſey, with Notes, critical and illuſtrative, 11 vols. 8vo.
Lucretii Opera, multo emendatiora, et ad MS. exacta; cum notis etiam ineditis RICARDI BENTLEII.

